IŠSAUGOK SAVO BŪSIMĄ GYVENIMĄ

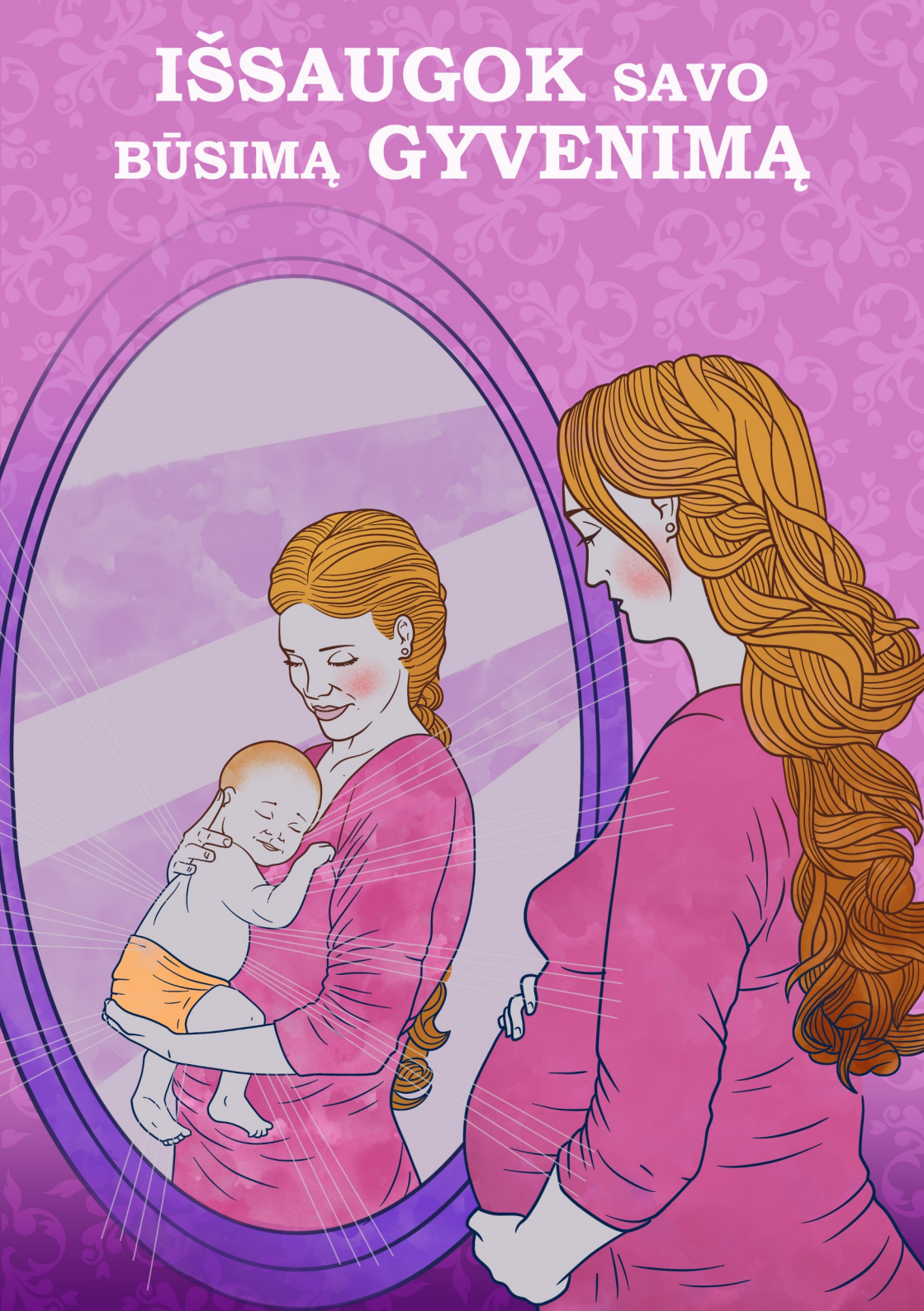

IŠSAUGOK SAVO BŪSIMĄ GYVENIMĄ

Turinys

Įvadas....4

1 dalis. Abortas. Kas tai?....6

2 dalis. Aborto karma....27

3 dalis. Fiziologinės aborto pasekmės....38

4 dalis. Psichologinės aborto pasekmės....46

5 dalis. Aborto istorija Rusijoje....57

6 dalis. Aborto industrija....63

7 dalis. Aborto propaganda....75

8 dalis. Motinystės džiaugsmas....80

Baigiamasis žodis....83

Įvadas

„Ypatingai sunku įgauti žmogišką gimimą –
Įrankį aukščiausiam žmogaus tikslui pasiekti.
Jeigu dabar nepasinaudosiu šia gerove,
Kada ji vėl bus sutikta?“

ŠANTIDEVA

Pasižiūrėkite, prašome, į veidrodį. Ką matote? Tai jūsų fizinio kūno (apvalkalo) šviesos atspindys. Galėjote gauti žmogišką kūną ne tik dėka jūsų asmeninių pastangų praėjusiuose gyvenimuose, tačiau dėka jūsų tėvų, dėka jūsų mamos.

Kažkada seniai, sužinojusi apie savo nėštumą, ji be galo apsidžiaugė, o galbūt tai buvo jaudulys arba baimė – kas laukia priekyje, kaip susitvarkyti su tais pokyčiais, su kuriais susijęs nėštumas ir laikotarpis gimus vaikui? Galbūt ji turėjo tėvų ir vyro palaikymą, o galbūt tai buvo nepaprastas periodas, kai ji buvo visiškai viena ir tik nuo jos priklausė šis sprendimas, sprendimas jums gimti arba negimti. Gauti šansą nugyventi gyvenimą žmogiškajame kūne ar pasilikti tose sferose, kur daug sunkiau realizuoti galimybę sukaupti patirtį: džiaugsmą, laimę, gyvenimo išmintį.

Žmogišką gimimą taip sunku įgauti ir taip lengva prarasti. Prarasti mes jį galime bet kurią akimirką ir tai priklauso nuo faktorių, kurie ne mūsų jėgomis kontroliuojami: stichinės nelaimės, nelaimingi atvejai, egoistų savivalė... Tačiau egzistuoja situacijos, kai žmonės, žinodami apie tai, kad gali padėti kažkokiai sielai įgauti žmogišką gimimą, iš jos tą galimybę atima.

Mūsų tikslas – atsitraukti į šalį nuo teorinių ginčų ir nevertinant suteikti pagalbą moteriai, kuri sužinojo apie nelauktą nėštumą ir kuri, sutrikusi dėl tų sunkumų, kurie gali kilti šioje situacijoje, susimąstė apie abortą. Mes norime parodyti, kas vyksta aborto metu ir kaip pasikeičia moters gyvenimas po to. Būtent todėl šiuose puslapiuose suteikiamas ne tik medicininis ir mokslinis požiūris į problemą, tačiau ir pasidalinama įspūdžiais pergyvenusių abortą ir galinčių kalbėti apie šį įvykį remiantis asmenine patirtimi.

1 dalis

Abortas. Kas tai?

„Kodėl kažkas, kas žinojo apie įsčiose besivystantį vaisių daugiau nei aš, neskyrė laiko ir pastangų tam, kad papasakotų man apie tai iki tol, kol aš priėmiau negrįžtamą sprendimą?“ – Rianel, viena iš moterų, pasidariusių abortą

Kartais moteris, susidūrusi su nepageidaujamu nėštumu, jaučiasi kaip žvėrelis, užspaustas į kampą – ji ieško išėjimo, tačiau jo nemato: kur rasti pinigų, kas palaikys, jeigu bus problemų su sveikata, kas bus su karjera? Daugybė klausimų ir jokių atsakymų. Ir čia jai į galvą ateina mintis pasidaryti abortą. Atrodo, kad tai iš karto išsprendžia problemą. Juk tai visuomenėje neteisiama – taip elgiasi jeigu ne visi, tai daugelis, kalbėdami, kad tai normalu, tai prigimtinė moters teisė rinktis, formuoti savo gyvenimą. Dabar mes turime užduotį – suprasti, kas yra abortas? Kaip galima klasifikuoti šį reiškinį? Kiek jis natūralus ir normalus, kiek atitinka moters prigimtį?

Deja, šiuolaikinėje visuomenėje siaubingus, žiaurius dalykus priimta nuslėpti po gražiais žodžiais. Kas iš tiesų stovi už žodžių „dirbtinis nėštumo nutraukimas“? Įsivaizduokite pasakymą „dirbtinis širdies veiklos nutraukimas“. Ką tai gali reikšti? Banditas gatvėje smeigė praeiviui peiliu į širdį ir, sėdėdamas teisiamųjų suole, atgailauja sakydamas: „Ne, aš nežudžiau. Aš tik dirbtinai nutraukiau jo širdies veiklą.“ „Tačiau jis juk

numirė?“ – stebisi teisėjas. – „Na tai kas? Aš nemačiau kitos išeities: jeigu jis liktų gyvas, trukdytų man gyventi...“

Daugelis moterų atlieka abortą „nesuvokdamos, ką daro“, nesuprasdamos, kad žudo... Joms tiesiog neduoda pamatyti tiesios, paslėptos, užmaskuotos melagingas žodžiais „dirbtinis nėštumo nutraukimas“ vietoj „nužudymas“. Aborto suvokimas tiek apipintas melu, kad moteris, kurios prigimtis nešti į šį pasaulį gyvenimą ir meilę, pradeda priimti abortą kaip normą. Panagrinėkime pagrindinius argumentus ir nuomones, per kurių prizmę priimta žiūrėti į abortą šiuolaikinėje visuomenėje.

1. „Kol vaikas negimė, jis dar ne žmogus tikrąja to žodžio prasme, jis – tik dalis motinos kūno, o su savo kūnu kiekvienas žmogus gali daryti ką nori.“

Tai nėra tiesa dėl daugelio priežasčių. Apvaisinimo metu sukuriama viena vienintelė ląstelė, kuri turi unikalų genomą, skirtingą nuo motinos ir tėvo genomų. Organizmas, vystydamasis iš jos, neturi tiesioginio kontakto su motinos organizmu ir yra atskirtas nuo jos tokiu būdu, kad neįvyktų jo, kaip svetimkūnio, atplėšimas. Motinos kraujas ir audiniai nesimaišo su vaisiaus, kiekvieno organizmo imuninė sistema veikia autonomiškai.

Vaisius iki gimimo, net pačiu ankstyviausiu metu, turi savo medžiagų apykaitą. Jo kūnas fiziologiniu požiūriu funkcionuoja kaip visiškai savarankiškas organizmas, kuris iš pradžių gyvena asmeninių mitybinių medžiagų dėka, o paskui – dėka motinos, kuri maitina savo stebuklą maisto medžiagomis ir deguonimi. Įsčiose vaisius būna šilumoje ir yra patikimai apsaugotas.

Paskui, kai kūdikis gims, jo organai gali būti skirtingi nuo motinos organų, o kraujas priklausyti skirtingoms grupėms.

Profesorius Avramidis pabrėžia: „Embrionas nėra nėščiosios kūno dalis. Atitinkamai, moteris negali pati spręsti jo likimo, kaip spręstų klausimą apie savo apendicito arba tonzilių pašalinimą.“

Bet kuri motina, laukianti susitikimo su mažyliu, pirmojo nėštumo metu suvokia, kad jis yra pilnavertis žmogus, kažkuo savarankiškas ir skirtingas. Nors mažylis dar negimė, su juo kalba, jau sugalvotas vardas,

paruošti rūbeliai ir žaislai. Mama netgi jaučia būsimo mažylio charakterį pagal tai, kaip keičiasi pati ir jos įpročiai, norai. Jai neateis į galvą palyginti jį su apendicitu, inkstais arba bet kuriuo kitu savo organu. Tik baimės ir nevilties logika gali palaikyti mintį, kad gyvybė, gimusi viduje, prilyginama apendicitui, dalimi motinos kūno, kurią ji turi teisę ištraukti. Moters santykiai, jos meilė arba abejingumas nusakys ir tai, kaip su nauja gyvybe elgsis aplinkiniai žmonės. Laukiamą mažylį, gimusį 21 savaitę, gelbės „pastatę ant ausų“ visus gimdymo namus. Nenorimą ir abortuotą tuo pačiu laiku – tiesiog išmes į šiukšliadėžę. Tai įvyks tik todėl, kad būsima motina, pamiršusi apie asmeninę prigimtį, patikėjo populiariu melu, gimusiu iš neišmanymo ir veidmainystės, nors ir pateisinamo mokslu.

2. „Vaisius nėra asmenybė, tai reiškia, kad abortas – nėra nužudymas.“

Įsčiose esantis kūdikis dar nėra asmenybė. Ir tai iš tiesų taip, „vaisius“ dar netapo visuomeniniu asmeniu. Tačiau verta užduoti klausimą, o kada formuojasi asmenybė? Šešto mėnesio laikotarpiu? Kai sueina metai? Penkeri? Kažkas netampa pilnaverte asmenybe ir sulaukęs 25 metų. Sekant šia logika, galima žudyti visus, kurie dėl kažkokių priežasčių negalėjo sėkmingai socializuotis. Iš kelių ląstelių, kurios sudaro embrioną vystymosi pradžioje, formuojasi pilnavertis žmogus su asmeninėmis ypatybėmis, pasirinkimais ir netgi problemomis.

Tai gerai suvokia motinos, kurios seka, kaip unikaliai auga jų vaikai:

„Man buvo 19. Ruduo, mieste siautė gripas ir aš dešimtą savaitę nėščia atsiguliau į ligoninę su „komplikacijomis“ po ligos.

– Nėščia? – prisimerkė jauna daktarė. – Rytoj duosime tau nukreipimą, nueisi į kaimyninį pastatą, pasidarysi abortą, tu juk gripu sirgai, vis tiek apsigimėlis bus.

Vakare atėjo vyras. Jis nepasakė griežto „Ne!“, jis pasakė: „Jei reikia, vadinasi...“. Visą naktį verkiau, bijodama sulaukti ryto. O ryte atėjo kita daktarė:

– Na ko tu raudi? Na ir motinos atsirado! Maža kas ir ką pasakė! Ir tave išgydysim ir vaiką pagimdysim!

Iš ten aš ne ėjau, o praktiškai bėgau. Man norėjosi paslėpti savo

turtą – pilvą, kurį gali užsinorėti atimti. Dabar žiūrėdama į sūnų aš prisimenu tas dienas. Juk tai jo gyvenimas tada kabėjo ant plauko. Jo, mano mylimo sūnaus, būtent mano dešimtmečio berniuko, kaprizingo, gaunančio trejetus iš matematikos, besiginčijančio su močiute, vis prašančio pinigų saldumynams, nežinančio, kuo jam tapti – muzikantu ar specialiųjų pajėgų kariu. Tai apie jo gyvenimą tuomet ėjo kalba! Visiškai ne apie beprasmį embrioną. Jeigu tą embrioną tuomet būtų sunaikinę, kas dabar man pasakotų apie filmus ir skųstųsi „anglakalbės“ neteisingumu? Taip, galimai tai būtų kažkas kitas. Tik jaunesnis ir kitokio charakterio. Kitokios išvaizdos. Turintis kitą sielą. Kitas vaikas. O šis būtų miręs. Jis būtų nužudytas.“

3. „Vaisius nėra gyva būtybė.“

Sunku atsakyti į klausimą – kada prasideda žmogiškas gyvenimas. Pasak šiuolaikinės biologijos (genetikos ir embriologijos), žmogaus, kaip biologinio individo, gyvenimas prasideda nuo vyriškos ir moteriškos lytinių ląstelių susiliejimo ir vieno branduolio susidarymo, kuriame susiformuoja nepakartojama genetinė medžiaga. Tokiu suvokimu abortas bet kokiu nėštumo laikotarpiu yra kryptingas žmogaus gyvenimo sustabdymas.

Medikai, atliekantys abortus arba lydintys nėštumo laikotarpiu, puikiai žino, kad nuo pastojimo mažylis jau yra gyvas sutvėrimas.

Labai įdomus daktaro Paulo Rokvelo (Niujorkas, JAV) operacijos aprašymas:

„Apsunkusio nėštumo metu dariau pacientei operaciją. Embrionui buvo du mėnesiai. Aš paėmiau į ranką placentą ir pamačiau žmogišką vyriškos lyties sutvėrimą. Jis buvo 1,5 colio ilgio. Šis žmogus buvo pilnai susiformavęs. Jo oda buvo praktiškai permatoma, o pirštų galiukuose lengvai skyrėsi plonos arterijos ir venos. Kūdikis reiškė aktyvumą. Jis plaukiojo vieno rato per sekundę greičiu, kaip tikras plaukikas. Kaip placenta suplyšo, mažylis neteko gyvybės. Man atrodė, kad aš prieš save mačiau mirusį suaugusį žmogų.“

Abortariumų medikai kasdiena mato šiuos vaisius, mažesnius už colį, su rankomis, kojomis ir akimis, užmerktomis, kaip ką tik gimusių šuniukų, kasdieną mato mažus suplėšytus žmogiškus kūnus.

„Jie (vaisiai) buvo kartu su šiukšlėmis, kartoninėse dėžėse, kaip viščiukai. Aš pažiūrėjau į dėžę priešais save. Ten buvo mažas nuogas

žmogutis, plaukiojantis kraujo ir kūno dalių mišinyje.“ – Klinikos Susan Lindstrom darbuotoja, M. S. W.

„Mes visi norėtume, kad vaisius būtų beformis, tačiau taip nėra. Ir tai skaudu. Tame daug dvasinio skausmo.“ – Vienas iš abortariumų darbininkų.

Šiuolaikiniais technikos išsivystymo laikais į savo mažylį gali pažiūrėti ir pačios moterys. Dažnai po to jų sprendimas (gimdyti ar ne) keičiasi:

„Niekada netgi negalvokite apie tai, kad reikėtų pasidaryti abortą. Tai baisiausia, ką gali padaryti žmogus. Man, kai tapau nėščia, buvo 17. Vaikinas dingo iš karto, kai tik sužinojo. Su tėvais buvo problemų, aš dirbau, mokiausi, gyvenau nuomojamame bute. Draugai, pažįstami, giminaičiai vienu balsu tvirtino – „abortas.“ Aš ilgai verkiau, protestavau, o paskui pasidaviau. Nuėjau į kliniką. Man atliko pilvo ultragarsinę patikrą, pamačiau vaiką ir... apsiverkiau. Iš karto iš ten pabėgau. Nuėjau pas daktarą, atsistojau į eilę. Dabar sūnui 6 mėnesiai. Jis man pati didžiausia laimė. Tačiau kartais aš žiūriu į jį ir verkiu, nes pagalvoju, ko aš vos nepadariau.“

„Aš štai dabar sėdžiu ir galvoju, kad mano mažylio galėjo ir nebūti. Ši graži, švelni šypsena, mėlynos gudrios akutės. Jis taip myli mane, kokia aš bebūčiau. Kažkur prieš 2,5 metų mane mama nuvedė abortui. Aš netgi jo neatsisakiau, nes nežinojau, kas tai tokio, tačiau kai ultragarsinėje patikroje nustatė nėštumo amžių ir aš pamačiau savo mažylį, tiesiog neišlaikiau ir pradėjau raudoti. Aš mačiau, kaip jis čiulpia pirštą, kaip jis pasikaso sau už ausies ir, svarbiausia, man pasakė, kad abortui jau per vėlu – 18 savaitė.“

„Ketvirtas vaikas nebuvo suplanuotas ir apie nėštumą aš sužinojau 13–14 savaitę. Kai daktarė darė ultragarsinę patikrą, ji pasakė, kad vaikas jau kvėpuoja ir viską jaučia. Ir mano širdis sudrebėjo. Jeigu būtų daugiau tokių gydytojų, galvoju, kad mažiau moterų eitų darytis abortų.“

Kiekvienas daktaras turi galimybę dar iki aborto leisti moteriai susipažinti su savo būsimu vaiku, parodyti, koks jis, apie jį papasakoti. Arba jau po operacijos į klausimą, kurį užduoda praktiškai kiekviena moteris: „Tai vaikas?“, ramindami sako melą: „Ne, tai išsivysčiusio gemalo produktas (arba tirštas kraujas, arba medžiagos gabalas).“ O juk būtent daktaro palaikymas darant vieną ar kitą sprendimą dažnai moteriai reiškia labai daug.

„Kiek moterų nuspręstų pasidaryti abortą, jeigu joms pasakytų tiesą?“ – Kerol Everet, buvusi dviejų abortų klinikų savininkė ir keturių direktorė.

Dar visai neseniai klausimas, ar embrionas yra unikali žmogiška būtybė, buvo tikėjimo klausimas. Santykis į negimusį vaiką pasikeitė 70-aisiais metais. Tuo metu naujausių technologijų, tokių kaip ultragarsinis tyrimas, radiacinė imunochemija, pasirodymas padėjo atlikti daugybę tyrimų, paskirtų vaisiaus vystymuisi. Ultragarso prietaisas dirba taip tiksliai, kad leidžia išskirti netgi mažiausius širdies darbo metu atsidarančius ir užsidarančius vožtuvus. Įvairių vaisiaus vystymosi įsčiose stadijų studijavimas leidžia padaryti išvadas, kad negimęs vaikas niekuo nesiskiria nuo mūsų. Kad tai pagrįstume, aprašysime, kaip formuojasi gyvybė, kaip ji pasireiškia skirtinguose vystymosi etapuose. Pagal šiuolaikinius medicinos standartus abortas atliekamas iki 20 nėštumo savaitės arba, jeigu nėštumo laikas nežinomas, vaisiui sveriant iki 400 gramų.

Pirmajame nėštumo trimestre (iki 12 savaičių) pagrindas abortui yra moters noras. Antro trimestro metu (iki 22 savaičių) abortas gali būti atliekamas, jeigu buvo pastota po išprievartavimo arba dėl medicininių priežasčių (šiuo laikotarpiu abortai dėl moterų noro jau išskirtinai reti). Panagrinėkime vaiko vystymąsi nuo 1 iki 20 savaitės. Labai gerai, kad laimingų mamyčių tinklapiai gausiai dalinasi šia informacija.

1-oji savaitė

Pirmoji nėštumo diena yra kiaušialąstės apvaisinimas spermatozoidu. Akušeriai pradeda skaičiuoti nėštumą nuo pirmosios paskutinių mėnesinių dienos, o ne nuo apvaisinimo momento, todėl pagal šį skaičiavimą pirmoji savaitė panašiai atitinka trečiąją.

Gemalo vystymasis pirmąją nėštumo savaitę vyksta valandomis tikrąją to žodžio prasme. Susidariusi nauja ląstelė vadinama zigota. Ketvirtąją parą embrionas pamažu juda kiaušintakiu, pasiekia gimdą. Su kiekviena diena ląstelių dalinimasis greitėja, jų daugėja, septintąją parą žmogaus embrionas jau būna sudarytas iš kelių šimtų ląstelių.

2-oji savaitė

Pradeda formuotis tokios anatominės dalys ir sistemos, kaip virkštelė, placenta, nervinis vamzdelis. Iš pastarojo greitu metu pradeda formuotis embriono nervų sistema.

3-oji savaitė

Šiuo metu susidaro svarbūs embriono organai ir sistemos: atsiranda kvėpavimo, virškinimo, kraujotakos, nervų ir šalinimo sistemų užuomazgos. Ten, kur greit atsiras galvutė, formuojasi plati dalis, kuri duoda pradžią galvos smegenims. 21-ąją dieną pradeda plakti embriono širdis.

4-oji savaitė

Šią savaitę tęsiasi organų formavimasis. Jau egzistuoja žarnyno, kepenų, inkstų ir plaučių užuomazgos. Širdis pradeda dirbti intensyviau ir per kraujotakos sistemą praleidžia vis daugiau kraujo. Nuo 4-osios savaitės pradžios žmogaus gemale atsiranda liemuo ir pradeda formuotis stuburas (chorda). Savaitės pabaigoje (panašiai 27–28 dieną) formuojasi raumenų sistema, stuburas, kuris dalina embrioną į dvi simetriškas dalis. Prasideda galūnių formavimasis. Šiuo periodu galvoje pradeda formuotis duobutės, kurios taps akimis.

5-oji savaitė

Pradeda formuotis šie organai ir sistemos:

- virškinimo sistema: kepenys ir kasa;
- kvėpavimo sistema: gerklos, trachėja, plaučiai;
- kraujotakos sistema;
- lytinė sistema: formuojasi lytinių ląstelių užuomazgos;
- jutimo organai: toliau formuojasi akys ir vidinė ausis;
- nervų sistema: pradeda formuotis smegenų dalys.

Toliau formuojasi galūnės, pirštelių dalys, atsiranda nagų užuomazgos. Veide jau susiformavusi viršutinė lūpa ir nosies ertmės.

6-oji savaitė

Toliau formuojasi galvos smegenys ir jų dalys. Šeštąją savaitę atliekant encefalografiją jau galima užfiksuoti signalus iš gemalo smegenų. Pradeda formuotis veido raumenys. Embriono akys jau labiau išreikštos, tačiau dar nepridengtos vokais, kurie tik pradeda atsirasti. Šiuo periodu keičiasi viršutinės galūnės: jos ilgėja. Apatinės galūnės kol kas išlieka pradinėje būsenoje. Formuojasi plaučiai, nosis, žandikaulis. Embriono ilgis sudaro apie 1 centimetrą.

7-oji savaitė

Formuojasi visi gyvybiškai svarbūs organai. Praktiškai pilnai susiformavęs žarnynas, kepenys, plaučiai, inkstai. Mažylis jau turi juslinius organus – vestibulinį aparatą. Jo galvutė didelė, jos ilgis šią savaite jau sutampa su liemens ilgiu. Šiuo etapu kūno vystymasis praktiškai pilnai pasibaigęs. Embriono ilgis – iki 12 milimetrų.

Auga liemuo, alkūnės, pirštai įgauna gerokai aiškesnius bruožus. Toliau vystosi viršutinės galūnės. Pirštai matomi pakankamai aiškiai, tačiau jų atsiskyrimas dar neįvyko. Embrionas pradeda atlikti spontaniškus judesius rankomis, reaguodamas į dirgiklius. Gerai suformuotos akys jau pridengtos vokais, kurie apsaugo jas nuo išdžiūvimo. Vystosi nosis ir jos pertvara, galvos šonuose atsiranda poriniai padidėjimai, iš kurių pradės vystytis ausų kriauklės. Veide jau galima atskirti burną ir nosį.

8-oji savaitė

Toliau formuojasi svarbūs organai ir sistemos: virškinimo sistema, širdis, plaučiai, smegenys, šlapimo išskyrimo sistema, lytinė sistema (vyriškos lyties embrionams vystosi sėklidės). Vystosi klausos organai.

8-osios savaitės pabaigoje vaiko veidas panašus į žmogaus: gerai išreikštos akys, pridengtos vokais, nosis, ausų kriauklės, baigia formuotis lūpos. Mažylis daug juda.

Toliau skaičiuosime mėnesiais.

Trečiasis mėnuo

Vystosi galvos ir nugaros smegenys, širdis, jusliniai organai, formuojasi skonio receptoriai. Vystosi lytiniai organai, tačiau vaisiaus lytį nustatyti dar sunku. Jis įgauna žmogiškus bruožus.

Mažylio oda permatoma, rankytės auga greičiau nei kojytės. Ištiesiama galva ir kaklas, jau susiformavęs veidukas. Raumenys ir kaulai matomi po oda, neturinčia riebalų sluoksnio. Formuojasi kremzlinis skeletas, vaisius pradeda aktyviai judėti. Girdimas dažnas širdies plakimas. 12osios savaitės pabaigoje vaiko ilgis yra 8–9 centimetrai, svoris – apie 30 gramų.

Ketvirtasis mėnuo

Mažylis atrodo lyg miniatiūrinė žmogaus kopija. Visi gyvybiškai svarbūs organai jau susiformavę, tačiau dar pilnai nefunkcionuoja. 13-ąją nėštumo savaitę pradeda dygti pirmieji pieniniai dantys, paslėpti žandikaulio odoje. Ant vaisiaus galvos ir kūno atsiranda pirmieji plaukai. 14ąją savaitę įvyksta aktyvus mažylio smegenų augimas, po kurio sulėtėja kūno augimas. 15-ąją savaitę būsimo vaiko organizme gaminamas testosteronas, moteriški hormonai pradeda gamintis šiek tiek vėliau. Šio periodo metu keičiasi vaisiaus odos spalva. 16-ąją savaitę keičiasi kūno proporcijos, galva tampa mažesnė, palyginti su liemeniu. Pradeda dirbti inkstai, prakaito ir riebalų liaukos. Kepenys aktyviai vystosi ir jau geba kaupti tulžį ir gaminti glikogeną. Keturių mėnesių vaisius yra 16 centimetrų ilgio, jo rankos ilgis siekia 1,4 centimetro, o jis pats sveria apie 120 gramų.

Penktasis mėnuo

Pilnai susiformavę kvėpavimo organai, virškinimo, nervų ir kraujotakos sistemos. 17–20 savaitėmis visame mažylio kūne, išskyrus veidą, formuojasi poodinis riebalų sluoksnis. Veidukas labai raukšlėtas, ant galvos auga plaukeliai. Ant pirštelių pradeda augti nagai, atsiranda čiulpimo refleksas. Sulėtėja galvutės augimas ir ji jau sudaro trečdalį kūno ilgio.

Mažylis penktojo mėnesio pabaigoje yra apie 25 centimetrų ilgio, sveria 300–400 gramų. Taip atrodo būsimo mažylio vystymasis.

Mažylis jau įsčiose yra gyva būtybė ne tik fiziologiškai, tačiau ir psichologiškai. Nuo pačios pradžios tai mylinti ir aštriai jaučianti būtybė. Vaikas kuria santykį su pasauliu, o ypač su motina. Jis gali pasakyti tai, ką geba išgirsti tik ji.

„Mama, mamyte! Tu dar nematai manęs, tačiau aš esu čia, aš čia, tavo viduje. Ir net jei aš dar toks mažas, tačiau jau panašus į tave. Mano tokia pati riesta nosis ir mėlynos akutės. Aš girdžiu tavo širdies plakimą. Aš džiaugiuosi, kai džiaugiesi tu, ir liūdžiu, kai tu liūdi. Ir nors tu dar nežinai, aš berniukas ar mergaitė, aš jau labai myliu tave. Aš visada mylėsiu tave. Kai tu būsi vieniša, visų palikta ir nelaiminga, aš rasiu tave, pasirūpinsiu tavimi, prispausiu prie širdies. Aš žinau: tu manęs neplanavai. Tačiau būtent tu man buvai duota, aš tave pamilau, nes žmogus gali turėti tik vieną vienintelę mamą. Leisk man gyventi... ir tu dėl to niekada nepasigailėsi! Nežudyk manęs, mama!“ – Tavo mažylis.

Įrodyta, kad po gimimo mažyliai iš balso atpažįsta tuos žmones, kurie bendravo su jų mamomis nėštumo metu. Jeigu tėvas žmonos nėštumo metu reguliariai kalba su mažyliu, tai praktiškai iš karto po gimimo jis pažins jo balsą. Dažnai tėvai pamini, kad vaikai atpažįsta muziką arba dainas, girdėtas perinataliniu laikotarpiu. Beje, jos veikia mažylius kaip puiki raminanti priemonė ir gali būti sėkmingai panaudojamos malšinant stiprią emocinę įtampą.

Psichologai ir pediatrai darė eksperimentus, tirdami, kaip jaunesnio amžiaus vaikai suvokia motinos balsą. Pasirodo, balso poveikis toks didingas, kad gydytojai vaikams ir suaugusiesiems padeda nuimti įtampą, grąžinti juos į dvasinės pusiausvyros būseną klausant balso per skystą terpę.

Mažylis viską girdi, jaučia ir suvokia informaciją, kuri patenka pas jį iš išorės. Gydytoja Urbeč atliko daugybę regresijų, leidžiančių pacientams prisiminti save motinos įsčiose. 86 proc. jos apklaustų žmonių tvirtino, kad „iki gimimo žinojo apie jausmus, emocijas ir netgi motinos mintis“. Jie taip pat žinojo apie jos santykį su tėvu, suvokė pačias įvairiausias emocijas nuo baimės iki pykčio, nuo ramybės iki gerovės. Kai motina pykdavo arba nuliūsdavo, tai slėgdavo ir vaiką. Tokie liudijimai, gauti iš pirmų lūpų, be abejonės teigia: vaikas įsčiose žino savo motiną, girdi jos balsą ir gali išsigąsti arba nurimti, priklausomai nuo to, ką girdi arba jaučia.

Daugelis perinatalinio periodo įvykių atsispindi vaiko psichikoje, sveikatoje ir bendrai gyvenime.

Mažylis jaučia motinos jausmus ir mintis. Jeigu ji nori pasidaryti abortą, jis supranta, kad kažkodėl neturi gyventi šiame gyvenime.

„Aš neturėjau gimti. Aš turėjau būti paslapčia abortuotas vaisius. Prieš man ateinant toks likimas teko mano negimusiam broliui. Jis galėjo dabar būti, mylėti, kurti, gyventi savo asmeninį Kelią, tačiau jo nėra... Jam nedavė šanso. Už galimybę man egzistuoti namuose vyko karas. Tėvai leido man „pasilikti“ ir todėl jie mane labai myli ir vertina. Tačiau per visus metus aš uoliai įrodinėju, kad esu verta gyventi ir kad esu tinkama pasauliui.“

Didelė gimusio mažylio jėgos dalis, nežiūrint į jo tėvų norą pasidaryti abortą, bus paskirta bandymui įrodyti sau ir kitiems, kad jis turi teisę gyventi, taip bandant pašalinti nereikalingumo jausmą šiame pasaulyje. Tai ir tampa pagrindiniu simptomu: žmogus jaučiasi neužsitarnavęs gyvenimo.

Mąstydama apie galimą abortą, motina kankina savo būsimą vaiką ir pasmerkia jį gyvenimui nuolatinėje baimėje po to, kai jis gims.

„Giluminiame lygmenyje kiekvieną savo žingsnį aš atlieku per baimę. Nuo vaikystės mane seka fobija, kad aš viena tuščioje didelėje erdvėje ir iš toli į mane juda didelė tamsa. Nėra įrodymų, tačiau aš įsitikinusi, kad ši fobija ir yra mano mamos priešabortinės būsenos atgarsis. Ir netgi dabar, po 30 gyvenimo metų, suvokdama šiuos „niuansus“ savo psichikos viduje, aš negaliu atsikratyti baimių, toliau nuolat kovoju ir ieškau savo vietos pasaulyje... ir nerandu.“

Net prieš patį abortą mažylis įsčiose suvokia, kas vyksta. Jis supranta, kad jį nori nužudyti, ir bando to išvengti. Amerikiečių gydytojas Bernardas Natansonas nufilmavo filmą, kuriame parodytas ultragarsu paremtas metodas, parodantis, kas vyksta moters gimdoje su 12-os savaičių vaisiumi atliekant abortą „išsiurbimo“ vakuumu būdu. Ekrane aiškiai matoma, kaip vaikas greitai ir neramiai bando išvengti vakuumo siurblio. Jo širdies dūžių greitis padvigubėja. Galų gale, kai pagaunamas vaiko kūnas, jo burna atsiveria begarsiam šauksmui – nuo to kilo ir filmo pavadinimas „Bebalsis šauksmas“.

Užfiksuoti atvejai, kai po „nesėkmingo“ aborto išgyvenę vaikai pasakoja arba piešinių pagalba perduoda prisiminimus apie tai, kaip juos

bandė užmušti įsčiose.

„Mišel – protinga keturių metų mergaitė, kurios motina atsisakė gimimo metu. Ji buvo įvaikinta dvejų metų. Vieną kartą ji ištiesė savo globėjai motinai paveikslėlį su tokiais žodžiais: „Tai mamytė. Jos pilvuke vaikutis. Jis apsipylęs krauju. Mama bloga. Ji muša vaiką, spardo jį ir spjaudo į jį. Tačiau vaikutis geras. – Po to ji pradėjo mušti motinos atvaizdą ir rėkti: Ji bloga, bloga.“ Motina jos paklausė: „Tu muši taip pat ir vaiką?“ Mišel atsakė: „Ne, vaikutis geras.“ Ji pradėjo ginti vaiką, pridengdama jį delnu. Motina pasakė, kad jai patinka jos piešiniai ir kad ji norėtų pamatyti ir kitus.

Mišel nežinojo apie tai, kad ji užsimezgė po išprievartavimo ir kad jos tikra motina bandė atlikti abortą (pasinaudodama mezgimo virbalais). Jos tėvai sužinojo apie tai, kai įsidukrino Mišel, tačiau niekada to nepasakojo vaikui. Mišel žinojo tik apie tai, kad ją įsidukrino.

Praėjus keletui dienų, Mišel parodė motinai panašų paveikslą. Šį kartą kartu su vaiko galva buvo pavaizduotas juodas sulenktas įrankis. Mergaitė paaiškino, kad tai kabliukas.

Po aštuonių dienų ji trečią kartą nupiešė tokio paties tipo paveikslą. Ją globojanti motina paklausė: „Kaip tu galvoji, vaikas gali atleisti savo motinai už tai, kad ji suteikė jam skausmą?“ Vaikas greitai atsakė: „Ne, nes ji užmušė MANE.“ Čia pirmą kartą Mišel prakalbo apie vaiką pirmuoju asmeniu.“

Šiame „dienoraštyje“ perduodamas vaiko pasaulio suvokimas, kuriam nuspręsta padaryti abortą.

„Negimusio vaiko dienoraštis

Spalio 5-oji. Šiandieną prasidėjo mano gyvenimas, nors mano tėvai apie tai kol kas nežino. Aš mergaitė, mano plaukai bus šviesūs ir šviesiai mėlynos akys. Viskas jau nusakyta, netgi tai, kad aš mylėsiu gėles.

Spalio 19-oji. Kai kurie galvoja, kad aš dar ne žmogus. Tačiau aš tikras žmogus – taip, kaip maža duonos kruopelytė yra tikra duona. Mano mama yra, aš taip pat esu.

Spalio 23-oji. Aš jau moku atverti burną. Tik pagalvokite, per metus aš išmoksiu juoktis, o paskui kalbėti. Aš žinau, kad mano pirmasis ištartas žodis bus „mama“.

Spalio 25-oji. Šiandieną pradėjo plakti mano širdis.

Lapkričio 2-oji. Aš kiekvieną dieną po truputį augu. Mano rankos ir kojos pradeda įgauti formą.

Lapkričio 12-oji. Man formuojasi piršteliai – juokinga, kokie jie mažyčiai. Aš galėsiu glostyti jais mamos plaukus.

Lapkričio 20-oji. Tik šiandieną gydytojas pasakė mano mamai, kad aš gyvenu čia, po jos širdimi. Kokia ji turbūt laiminga!

Lapkričio 23-oji. Mano tėtis ir mama turbūt galvoja, kaip mane pavadinti.

Gruodžio 10-oji. Man auga plaukai, jie švelnūs, šviesūs ir spindintys.

Gruodžio 13-oji. Aš jau šiek tiek matau. Kai mama pagimdys mane šiame pasaulyje, jis bus pilnas saulės šviesos ir gėlių.

Gruodžio 24-oji. Įdomu, ar mama girdi mano tylius širdies dūžius? Ji daužosi taip tolygiai. Tu pagimdysi sveiką mažą dukrelę, mama!

Gruodžio 28-oji. Šiandieną mano mama mane užmušė.“

Kaip vyksta pats procesas? Aprašysime plačiausiai paplitusias abortų rūšis.

Ankstyvose nėštumo stadijose įprastai daro taip vadinamą išsiurbimą vakuumu. Į gimdos ertmę įveda švirkštą su lanksčiu plastikiniu vamzdeliu pabaigoje. Per šį vamzdelį išsiurbiamas vaisius. Atliekant vakuuminį išsiurbimą embrionas išsiurbiamas elektrinio vakuuminio siurblio pagalba. Kas mums suprantama nemedicinine kalba reiškia tą patį, kaip siurblys susiurbia šiukšles nuo kilimo, besivystantį kūdikį išsiurbia iš motinos. Į moters gimdą įvedamas plastikinis vamzdelis aštriais kampais. Jis rauna besivystančio embriono kūno dalis ir placentą, išsiurbdamas „nėštumo produktą“ į stiklainį. Mažos kūno dalys šiuo laikotarpiu labai gerai atpažįstamos.

Štai taip apie vakuuminį abortą prisimena Sjuzen Stenford:

„Daktaras pasisveikino su manimi kaip su gera pažįstama. „Iš pradžių jums paaiškinsiu, iš ko sudaryta chirurginė intervencija, – pasakė jis. – Visa tai truks apie 20 minučių.“ Aš palinksėjau galva. Iš baimės negalėjau kalbėti, netgi verkti, kaip prieš ketvirtį valandos iki tol. Jis paaiškino man, kad įves ploną vamzdį į vaginą ir per gimdos kaklelį į gimdą. Vamzdis sujungtas su mašina, kurios pagalba susikaupusios ląstelės

bus pilnai išsiurbtos iš gimdos. „Jūs tuo metu jausite skausmą, – pridėjo jis. – Pasakysite man, kai jis bus nepakenčiamas.“ Po aborto daktaras pasakė: „Jau viskas praeityje.“ Tačiau man taip nebuvo. Iš karto po operacijos aš pajaučiau, kad įvyko kažkas nepakeičiamo, siaubingo. Taip pat dalyvavusi seselė paklausė apie mano nėštumo trukmę. Daktaras atsakė: „Apie 6–7 savaitės.“ Šie žodžiai galutinai grąžino mane į jausmus. Aš galų gale suvokiau, kad iš manęs pašalino ne ląstelių sankaupą, ne kraujo krešulį, o vaiką. Mano vaiką. Aš apstulbau. 6–7 savaitės?! Kodėl aš taip ilgai galvojau apie savo vaiką kaip apie ląstelių sankaupą? O dabar, po šio trumpo pokalbio aš staiga supratau. Kodėl aš išgirdau šį pokalbį? Kodėl aš taip vėlai jį išgirdau? Mano konsultantė įspėjo mane, kad po aborto jausiu praradimą, tačiau tai buvo kažkas daugiau. Aš pajaučiau tuštumą, beviltiškumą. Ir dar kažką blogesnio, kam visiškai nėra pavadinimo. Aš kaip ir iki tol buvau individuali, turėjau gyvenimą, sielą. O dabar aš tik kūnas ir dar papildomai sužeistas. Tai buvo nevilties pojūtis, kurio negalėjau atsikratyti.“

Jeigu nėštumas vėlyvas, naudojama dilatacija ir kiuretažas. Į gimdą įvedamas aštrus kilpos formos peilis. Šiuo peiliu gramdoma gimdos ertmė. Taip pat juo supjaustomas vaisius. Ginekologas supjausto mažą kūnelį į gabalus ir atskiria placentą nuo gimdos sienelės. Po 12-os nėštumo savaitės būtinas dar vienas instrumentas, panašus į žnyples, nes vaikas jau turi rankutes, kojytes ir jo kaulai pradėję kalcinuotis. Šiuo instrumentu daktaras pagriebia rankytę, kojytę arba kitą vaiko kūno dalį ir sukamuoju judesiu ją atplėšia. Tai kartojasi vėl ir vėl iki tol, kol visas vaikas tokiu būdu būna sudraskytas į gabalus. Stuburas turi būti sulaužytas, o kaukolė suskaldyta, kad juos būtų galima pašalinti. Šis gyvo vaisiaus draskymas trunka iki tol, kol visos kūnelio dalys pašalinamos.

Viena iš moterų prisimena tokį abortą:

„Kai aš užėjau į operacinę, pamačiau moterį. Jai dar buvo nepasibaigusi narkozė. Jos burna buvo pravira, akių vyzdžiai užvirtę į viršų. O tarp kojų – kraujuota mėsmalė. Kraujas buvo visur aplinkui ją. Prisimenu ištepliotus laiptus, vedančius į krėslą... Kai grįžau į save, buvo pojūtis, kad dalis sielos sudraskyta. Ir dar, aš daugiau nebegalėjau valgyti mėsos. Po kelių dienų sužinojau, kad mano viduje buvo ne kraujo lašas, o jau susiformavęs vaikutis.“

Siaubas to, kas vyksta, apsunkinamas dar ir faktu, kad negimęs

vaikas jaučia skausmą taip pat, kaip ir gimęs. Tai šiandien jau visiems žinoma ir mokslininkų patvirtinta. Jau 7-ių savaičių mažylis atitraukia arba nusuka galvą nuo skausmą keliančio stimulo taip pat, kaip ir visose kitose gyvenimo stadijose. 11-ąją savaitę ne tik veidas, tačiau ir visos mažylio rankyčių ir kojyčių dalys tampa jautrios prisilietimams. Jokie nuskausminamieji vaistai vaisiui aborto metu nenumatyti.

Skausmas pasiekia kulminaciją, kai aborto metodu pasirenkama „druskos aminocentezė“, kitaip šis procesas vadinamas „dirbtiniu gimdymu“. Už šio gražaus pasakymo slepiasi štai kas: per motinos pilvo sienelę į gimdos ertmės skystį, esantį aplinkui vaiką, įvedama didelė adata. Per ją suleidžiamas koncentruotas druskos tirpalas. Vaikas ryja šį tirpalą, juo kvėpuoja, apsidegina ir pradeda konvulsiškai trankytis, patirdamas nepakenčiamus skausmus. Mažylio švelniai odai tai tas pats, kad panirti į vonią su druskos rūgštimi, kuri lėtai, per valandą, nudegins odą.

Jeigu neįvyksta komplikacijų, kitą dieną motina pagimdo mirusį vaiką. „Dažnai vaikas išeina į šviesą užsidengęs rankomis veidelį. Vieną kartą viena rankutė dengė veiduką, o kita spaudė širdies sritį. Tokie vaizdai nenusileidžia Aušvico arba Čečėnijos fotografijomis“, – komentuoja gydytoja ginekologė Tatjana Trofanova.

Vaikus, abortuotus šiuo būdu, kartais vadina „vaikais ledinukais“. Tai todėl, kad druska, kaip žinoma, turi ėsdinantį poveikį. Švelni vaiko odelė, veikiama druskos tirpalo, nusilupa, o po ja aptinkamas raudonas, spindintis poodinis audinys, panašus į glazūrą.

Apie tokį abortą prisimena Nensi Džoi Men:

„Mano tragedija prasidėjo 1974-ųjų spalio 30-ąją, tą piktybinę dieną, kai aš užmušiau savo vaiką, mergaitę, pasidarydama taip vadinamą vėlyvą abortą. Aš buvau nėščia jau penkis su puse mėnesio. Kreipiausi į daktarą, nes mano šeima atkakliai spaudė rinktis abortą. Aš nuolat girdėdavau iš jų: „Nensi, galbūt tu dar persigalvosi?“ Abortas nuo pat pradžių buvo jų idėja. Mano vyras paliko mane. Prisiimti atsakomybės už tris vaikus jis nepasiryžo. Tuomet aš nuėjau pas daktarą ir paklausiau: „Ką man daryti?“ Jis pažiūrėjo į mano pilvą ir pasakė: „Aš pašalinsiu šiek tiek skysčio ir šiek tiek įvesiu. Prasidės stiprūs sąrėmiai, kurie išstums vaisių.“ Aš paklausiau: „Ir tai viskas?“ Tai, ką aš išgirdau, skambėjo neblogai. Ligoninėje man išsiurbė šiek tiek gimdos ertmės skysčio ir įvedė druskos tirpalą. Kai tik adata prasiskverbė į apatinę pilvo dalį, aš pradėjau nekęsti

savęs. Lyg norėjau užrėkti: „Nustokite, prašau, nedarykite to!“ Tačiau aš neištariau nei žodžio. Buvo jau per vėlu kažką pakeisti. Ateinančias pusantros valandos mano vaikas intensyviai mėtėsi ir vartėsi manyje, nuodydamasis ir dusdamas. Tačiau apie visa tai tuomet aš neturėjau nei mažiausio suvokimo. Prisimenu, kaip su juo kalbėjau, pasakiau, kad to nenorėjau, norėjau, kad jis gyventų. Tačiau jis mirė. Prisimenu jo paskutinį staigų pasisukimą kairiajame šone. Po to jėgos jį apleido. Paskui man padarė veninę injekciją sąrėmių stimuliacijai. Dvylika valandų mane kankino stiprūs skausmai. Spalio 31 dieną 5:30 ryto aš pagimdžiau mirusį vaiką. Jis jau turėjo plaukus ant galvos, jo akys buvo suplotos. Aš pati pagimdžiau savo mergaitę ir laikiau ją rankose. Tai aš kalta, kad ją įmetė į basoną. Po to seselė atvedė į palatą nėščią moterį. Ji pagimdė sveiką berniuką. Tai buvo peilis į mano širdį. Tik dabar, po aborto, atsirado gėda, atgaila ir kaltės jausmas.“

Kartais po druskos metodu atlikto aborto gimsta gyvi kūdikiai, tuomet daktarai atiduoda juos motinoms „dabaigti“... Kitus žodžius parinkti tam sudėtinga.

„...vaikas turi tokį didelį norą gyventi, pamatyti pasaulį, mylėti, kad toks tirpalas jam įveikiamas, jis gimė, rėkia iš skausmo, nes visas jo mažytis kūnas nudegęs, vietomis pajuodavusi, sudegusi oda. Daktarai atiduoda šiuos kūdikius „mamoms“, nes patys nenori žudyti. O „mamos“... Kuri kaip supranta: viena tiesiog paliks ant lango sušalti, kita tualete bandys paskandinti, dar kita pagalvę ant veido uždės, o kita ir rankomis pasmaugs... O jie rėkia visomis mažyčių plaučių jėgomis, juk jie negali savęs apginti, jie bejėgiai, pats artimiausias žmogus, kuris privalo saugoti ir ginti, atima jų teisę į gyvenimą!

Štai ir bijai vaikščioti į tualetą – ateisi, o ten ant palangės gulės vaikas ir rėks, ilgai rėks ir šals, ir niekam neįdomu...

O kai jie numirs, „mamos“ nuneš juos medikams, kurie įformins: „negyvas naujagimis“, nors tai motinos atliktas naujagimio nužudymas ir už tai gresia baudžiamoji atsakomybė.“ – Marija Dvorcova.

Žinomi šokiruojantys atvejai, kai kūdikiai – abortų aukos – išgyveno, išgelbėti pro šalį einančios gailestingos sanitarės, kuri pasielgė nepaisydama daktaro arba kitos gimdyvės. Palikti sušalti arba mirti iš bado, buvo sušildyti ir pamaitinti. Jie išaugo ir žiūrint į juos nepasakysi, kad tarp mūsų jų galėjo ir nebūti. Jų išgelbėtos gyvybės yra ryškus atsakas grubioms

sieloms, nejaučiančioms užsimezgusiame vaisiuje unikalios žmogiškos būtybės.

„Dar žiauresnis būdavo dirbtinis gimdymas nuo 4-o iki 7-o nėštumo mėnesių. Kūdikis dažnai gimdavo gyvybingas, rėkdavo, spardydavosi kojytėmis... Kad mirtis ateitų greičiau, jį guldydavo ant grindų į dėžę ir atidarydavo langus ir duris, kad būtų skersvėjis. Neaprašysiu to, ką aš jaučiau matydama visą tai. Atėjusi ryte į pamainą, aš bėgdavau į abortariumą žinodama, kad ten turi gulėti vaikas po dirbtinio gimdymo, mažytis, paliktas mirti. Jeigu jis būdavo gyvas, aš susukdavau jį į kilpinį rankšluostį, įjungdavau karšto oro sterilizatorių ir dėdavau vaiką ant jo, kad sušiltų, paskui ištirpindavau gliukozės ir iš pipetės maitindavau mažylį. Dažnai kūdikiai išgyvendavo, atvažiuodavo greitoji pagalba ir nuveždavo juos į vaikų ligoninę, o aš gaudavau už tai papeikimus. Po kurio laiko aš skambindavau į ligoninę, kad sužinočiau, kas nutiko su kūdikiais. Kartais jie išgyvendavo ir netgi būdavo sveiki.“

Abortas su cezario pjūvio pagalba (histerotomija). Šis metodas pakankamai standartiškas iki virkštelės atskyrimo. Cezario pjūvio metu išsiurbiamos naujagimio gleivės ir jam atliekama intensyvi terapija naujagimių inkubatoriuje, kur daromas viskas, kad jis išgyventų. Atliekant abortą šiuo būdu, atskirtas nuo virkštelės vaikas dedamas į kibirą ir paliekamas numirti, o paskui tiesiog įmetamas į krosnį.

Mūsų laikas vis labiau plinta medikamentinis abortas. Egzistuoja klaidinanti nuomonė, kad medikamentinis arba vaistinis nėštumo nutraukimas yra aborto alternatyva. Tačiau tai netiesa. Medikamentinis nėštumo nutraukimas – tai pats tikriausias abortas, kurio rezultate nužudomas žmogus. Vaistinis abortas (kuris prasideda nuo įprastos tabletės suvartojimo) skirtas tam, kad sumažintų kaltės jausmą, kuris neišvengiamai ir natūraliai kyla kiekvienai moteriai po aborto. Medicinos centrai, praktikuojantys medikamentinius abortus, ramindami moteris pasakoja apie melagingą tokio aborto paprastumą. Tačiau melas neišgelbėja nuo katastrofos.

Vienos tabletės, kurias nėščiajai išrašo daktarai, suvartojimas sustabdo jos mažyliui kraujo, o kartu ir deguonies, tiekimą, o kitos iššaukia dirbtinį persileidimą. Įprastai medikamentai suvartojami namuose... Ta, kuri ryšis šitam metodui, turės galimybę palaikyti rankose visiškai mažytį savo vaiko kūną, kas, greičiausiai, paliks nepamirštamus įspūdžius.

Štai prisiminimai apie vieną iš tokių abortų parašyti trečiuoju asmeniu:

„Mergina didelę dalį ryto praleido tualete. Bijodama naudotis medžiaga, skirta stabdyti tekantį kraują, ji praktiškai visą laiką praleido ant tualeto. Sąrėmiai darėsi stipresni su kiekvienu kartu, tačiau paskui jie staiga pasibaigė. Ji laukė, kada skausmai prasidės vėl, tačiau jie nepasirodė. Aliona nusprendė nueiti į virtuvę vandens, tačiau kažkas patraukė jos dėmesį. Tai buvo permatomas maišelis, kurio viduje buvo labai mažas mažylis. Ji ištiesė ranką link tualeto nuleidimo rankenos ir greitai nuleido vandenį. Mergina stovėjo visiškoje tyloje tuo metu, kai vanduo nešė jos vaiką į jo kapą. Aliona iš karto pasigailėjo to, ką padarė, tačiau jau buvo vėlu. Ar ji galėjo palaikyti jį savo rankose? Aliona atsirėmė į sienelę ir lėtai nusileido ant žemės. Jos maža pasakiška svajonė pavirto į gyvenimo trukmės košmarą.“

Pridėsime, kad labai dažnai abortas nepasibaigia taip greitai, kaip norėtųsi. Tikėtina, kad proceso metu vaisius bus nepilnai ištrauktas. Siekiant užkirsti kelią šiai komplikacijai, atliekamas tyrimas ultragarsu, o jeigu randami vaisiaus likučiai – atliekamas pakartotinis grandymas. Tai reiškia, kad apsunkinimų metu galimai visą procedūrą teks išgyventi antrą kartą.

„Mane atvežė greitoji ketvirtą dieną po medikamentinio aborto. Kraujuojančią, su 38 °C temperatūra. Iš baimės ir jaudulio pakilo spaudimas, todėl apie narkozę negalėjo būti ir kalbos, taip pasakė daktaras. Valė „gyvai“. Netgi nuskausminamųjų nesuleido. Kaip aš tai iškentėjau – neįsivaizduoju.“

Abortų rūšys, kurias aprašėme aukščiau, oficialiai priimtos šiuolaikinėje medicinoje. Tačiau, iš tiesų, šį sąrašą reikia praplėsti, nes tam tikrų kontracepcijos priemonių naudojimas taip pat, iš esmės, yra abortas.

Visų pirma čia priskiriamas greitosios kontracepcijos metodas – postkoitalinės tabletės (farmaciniai preparatai, vartojami po „nesaugaus“ sekso).

„Aš pastojau, kai man buvo 15 metų. Aš nežinojau, ką daryti, ir panikavau. Paskambinau draugei ir ji parekomendavo išgerti „Postinor“. Pasakė, kad tai ne abortas, kad vaiko dar nėra, kad tai tik ląstelių gumulas ir kad nuo šių tablečių pasekmių nebus. Aš nuėjau ir nupirkau jas. Reikėjo iš pradžių išgerti pirmą tabletę, o po 12 valandų – antrą. Suvartojusi pirmąją tabletę aš pajaučiau, lyg manyje kažkas suplyšo, tačiau ne tiesiogine to žodžio prasme. Morališkai man buvo baisu, skaudu ir tuščia. Po to, kai

išgėriau antrąją, tapo dar blogiau. Kraujavimas, pykinimas, nepakenčiamas skausmas pilvo apačioje, bloga savijauta, galva sukosi. Vėliau aš sužinojau, kad „Postinor“ iššaukia mini persileidimą, tačiau tuomet aš to nežinojau. Nežinojau ir kitus du kartus, kai vėl „užlėkiau“.“

„Aš nuo mokyklos žinojau, kad aborto nedarysiu! Tačiau toje pačioje mokykloje mums pasakė, kad būna tabletės tuo atveju, jeigu vis tik prezervatyvas suplyšo. Aš nesusimąstydavau apie tai, kad tokia tabletė – tai taip pat nužudymas. Aš to nežinojau. Aš žinojau, kad tokia tabletė nutrauks vaikų atsiradimą „jeigu netyčia kažkas nutiks“. Na kodėl, kam man dar esant mokykloje ramiai pasiūlė jomis naudotis?!

Bendrai per pusantrų metų santykių su mylimu žmogumi prezervatyvas vis tik suplyšo per pačias „netinkamiausias“ dienas. Aš nesusimąstydama nuėjau tabletės... Visi tolesni simptomai buvo kaip pas moterį, pasidariusią abortą, tik su vienu pokyčiu – aš nesuvokiau, už kokias nuodėmes pergyvenu tokį siaubą. Aš sąžiningai galvojau, kad man skirti kažkokie išbandymai ir kad greitai viskas atsistos į savo vietas. Aš nežinojau, kad pasidariau abortą. Kas gali būti blogiau? Tu užmušei žmogų ir bandai toliau gyventi gyvenimą ramia sąžine – nejau pavyks?“

„Kito ryto“ preparatai turi dvejopą veikimo mechanizmą. Jie sulaiko arba sustabdo ovuliaciją (kiaušialąstės išėjimą iš kiaušidės į kiaušintakį), kas sustabdo pastojimą. Tačiau jeigu apvaisinimas vis tik įvyko, preparatas sukelia abortą dėl endometriumo (vidinės gimdos sienelės) struktūros pakitimų, kurie neleidžia implantuotis apvaisintai kiaušialąstei.

Iš principo, panašių preparatų gamintojai pripažįsta, kad jie „trukdo apvaisintos kiaušialąstės implantacijai vidinėje gimdos dalyje“. Iš tiesų tai tas pats abortas, padarytas priešimplantacinėje gemalo vystymosi stadijoje, kai jis neįsitvirtina gimdoje. Ši tabletė taip pat tiksliai pašalina jau pagimdytą žmogišką gyvybę.

Tuo pačiu principu veikia ir implantuojamos spiralės. Spiralės daro mažiau arba visiškai nieko dėl to, kad nutrauktų spermos judėjimą arba apvaisinimą. Nėštumo išvengimo efektas pasiekiamas dėl to, kad spiralė trukdo naujai gimusiai žmogiškai gyvybei implantuotis į endometriumą ir, atitinkamai, veikia kaip abortinė priemonė.

Daktaras Robertas Edvardsas paminėjo: „Dauguma mokslininkų sutinka, kad gimdos spiralių poveikis pasireiškia implantacijos metu.“

Išsamioje, daugiau nei 400 straipsnių, šios temos apžvalgoje daktaras Tomas V. Hilgers nustatė: „Dabartinių bendrai priimtų apibrėžimų medicinoje šviesoje, nusakant kontracepciją, aborto priemones, nėštumą, apvaisinimą ir abortus, mes priėjome prie išvados, kad gimdos spiralės turi būti vertinamos kaip aborto priemonės.“

Daktaras Tomas V. Hilgers pateikė keletą galimų paaiškinimo mechanizmų, kad būtų pasiektas nėštumo sustabdymas, su vidinių gimdos spiralių pagalba. Šių mechanizmų sąraše buvo gimdos sutraukimai, chroniška infekcija ir antikūnių sudarymas, kurie gali tiesiogiai sunaikinti naują gyvybę, kai ji papuola į gimdą.

„Nuo 12 iki 44 proc. ciklų moterims, turinčioms gimdos spiralę, įvyksta nediagnozuojamas nėštumas“, – toks yra tyrimo, kurį atliko Markas Sepala, stacionariosios Helsinkio miesto universiteto ligoninės gydytojas, rezultatas. Atlikus tyrimą su 18 pacienčių, turinčių gimdos spirales, atrasta, kad 28,6 proc. nėštumo atvejų įvyksta savaiminis persileidimas, o dar 8,4 proc. nėštumų buvo ne gimdos ertmėje arba kiaušintakyje, kas reikalavo chirurginio įsikišimo. Mandagiai, kalbant korektiška medicinos kalba, spiralės įnešė 37 proc. įnašą į bendrą „embrionų praradimo“ (persileidimų) skaičių.

„Aš nežinau, kaip tai įvyko, tačiau tai įvyko! „Mažas įsikišimas ir viskas bus tvarkoje“, – ši perspektyva padrąsino mane. „Mažas įsikišimas ir viskas praėjo. Sumokėk už tai ir tu vėl pakilime!“ – taip kalbėjo visi: draugai, medikai, patarėjai, kolegos ir niekas neatsistojo prieš tai! Aš nežinojau, kas nutiko!“ – prisimena viena iš moterų.

„Mažas įsikišimas“, „susikaupusių ląstelių pašalinimas“, „jūsų problemų sprendimas...“ – kokių tik neprigalvota įvardinimų, nuslepiančių tiesą apie abortą.

Moterys, ateinančios į kabinetą su mintimi apie abortą, vargu ar gali sutikti su pasiūlymu paskandinti šuniuką arba kačiuką, joms juk gaila. Tačiau jos sutinka nužudyti savo vaiką, nes į abortą priimta žiūrėti per aptakių žodžių, absoliučiai iškreipiančių įvykių esmę, suvokimą. Tačiau iš tiesų moteriai konsultacijoje sutikti su mandagiai skambančiu pasiūlymu „atstatyti menstruacinį ciklą“, „pašalinti gabalą organiško audinio“ iš tiesų reiškia nužudyti berniuką arba mergytę, nužudyti praktiškai savomis rankomis.

Kad suvoktumėte, kas įvyks, tiesiog įsivaizduokite tokį paveikslą.

Moteris veda jau gimusį vaiką, tegul netgi ne savo, pas svetimus žmones, kurie užmuš jį, suplėšydami į dalis. Kiek adekvatus yra toks siužetas?

Ar daug moterų sutiks aborto procedūrai, jeigu daktaras turės pakankamai vyriškumo ir papasakos pacientei apie viską, kas jos laukia aborto metu ir po jo? Įvardins daiktus savo vardais: vaiką – vaiku, o ne „nėštumo produktu“, nužudymą – nužudymu, o ne „menstruacinio ciklo atstatymu.“

Apklausos, atliktos abortariumuose rodo, kad bent 70 proc. moterų, besidarančių abortą, skaito jį amoraliu arba, mažiausiai, nenormaliu reiškiniu. Tai reiškia, vietoj to, kad darytų pasirinkimą, atitinkantį savo moralines vertybes, moterys elgiasi prieš savo vertybių sistemą.

Visos socialinės apklausos rodo, kad dauguma moterų, einančių darytis aborto, iš tiesų nori pasilikti vaiką, tačiau jaučia, kad jas spaudžia giminaičiai, artimieji, socialinės aplinkybės. Netgi esant prie abortariumo slenksčio, daugelis mintimis ieško alternatyvos.

Galima pasakyti, kad nėščiosios moterys greičiau „nusilenkė“ nei „pasirinko“ abortą, nes nei viena motina negali norėti užmušti savo vaiko.

Filosofiniai ginčai apie tai, kada žmogus tampa „asmenybe“, pavirsta į nieką fone suluošintų likimų, košmariškų sapnų ir begalinio atgailavimo. Nes už atsikalbinėjimų lyrikos kiekviena moteris žino, kad gyvenimas prasideda pastojimo metu. Tai žmogiškas gyvenimas. Lieka vienintelis klausimas: kiek laimingai ji galės gyventi su tokia tiesa, nužudžiusi vaiką... arba kaip ilgai ji galės nuo jos slėptis?

Abortas – tai geriausiu atveju nederamas poelgis, o blogiausiu – širdį draskantis košmaras. Kai aborto pasekmės išnagrinėjamos kritiškai ir asmeniškai, visada gaunamas neapsakomas paveikslas. Tame daugiau liūdesio nei džiaugsmo ir daugiau kaltės nei palengvėjimo.

2 dalis

Aborto karma

„Kas nevertina gyvybės, tas jos nevertas.“
– Leonardo Da Vinči užrašai.

Gyvenant šiuolaikinėje visuomenėje, lengva papulti į posakio „imk iš gyvenimo viską“ gniaužtus, turint mintyje, kad „tau nieko už tai nebus“. Pagal jį reikia maksimaliai tenkintis ir dabar gauti malonumus, nesusimąstant apie pasekmes – apie tai, kas bus toliau. „Dabar“ lengviau pasidaryti abortą ir grįžti į įprastą gyvenimą su jo malonumais, pramogomis, perspektyvomis. Tačiau kas bus vėliau? Kokias pasekmes duos toks poelgis? Pagal Visatos dėsnius mums teks nešti atsakomybę, gauti atpildą už viską, ką atlikome – kaip už gerą, taip ir už blogą.

Karmos dėsnis – tai priežasties ir pasekmės dėsnis. Tam, kas žino apie jį, neegzistuoja likimas, yra tik praeityje atliktų veiksmų pasekmės. Dabar mes kuriame tai, ką turėsime rytoj, dabar turime tai, ką sukūrėme vakar. Šios išminties pagrindu paremti tokie posakiai: „Viskas mūsų rankose“, „Ką pasėsi, tą ir pjausi“, „Už viską reikia mokėti“ ir taip toliau. Darant tam tikrą pasirinkimą dabar, mes formuojame asmeninę ateitį.

Karmos dėsnis teigia: „Viskas, ką jūs bepadarytumėte, viskas grįš jums atgal, viskas, kas su jumis nutinka, tai sąžiningas atpildas.“ (Sutra apie karmos dėsnį.) Kiekvienam žmogui teks pačiam patirti visą tai, ką jis padarė kitiems.

Atlikdama abortą, moteris pati sau atima galimybę ateityje gauti gerą gimimą šioje žemėje tam, kad kauptų patirtį ir išmintį žmogiškajame kūne, ji sunaikina būsimą asmeninį gyvenimą. Karmos dėsnis glaudžiai

susijęs su reinkarnacija – atgimimu. Pagal jį siela neišnyksta mirties akimirką: „Atsiskyrusi nuo kūno, siela nemiršta, veltui kalba neišmanantys, kad ji miršta. Siela pereina į kitą kūno apvalkalą.“ (Mahabharata.) Kartu su siela pereina ir sukaupta karma. Norint įsitikinti, kad sielos atgimimas – tai nėra prasimanymas, galima išnagrinėti atitinkamą medžiagą ir tyrimus (šiuo metu jų yra daugybė, labiausiai žinomi Raymondo Moody darbai).

Žmonės dažnai pasibaisi šio pasaulio, kuriame galimos „nekaltų“, invalidais gimstančių vaikų ligos ir mirtys, žiaurumu. Karmos dėsnis paaiškina tokį reiškinį – tai viso labo dėsningas atpildas už praėjusių gyvenimų poelgius.

Moteris, atėmusi vaiko gyvybę savose įsčiose, bus jo vietoje. Kai vieno iš būsimų gimimų pradžioje ji atsidurs motinos įsčiose, potenciali motina pasidarys abortą. Mažylį įsčiose, bejėgį ir negebantį netgi pašaukti pagalbos, išdraskys į dalis ir atims teisę gyventi: „Kiekvienas turi patirti tai, ką pats atliko.“ (Padmasambhava.)

Sukaupta karma, priklausomai nuo žmogų supančios energijos, grįžta pas jį skirtingu greičiu: „Karma [gali turėti] iš karto grįžtantį rezultatą ir rezultatą, kuris ištemptas laike.“ (Patandžalio jogos sutros.) Ji realizuosis šiame, kitame gimime arba gali išsitempti į keletą gimimų: „Negalvokite, kad karma klysta. Jūs gyvensite, kad patirtumėte savų veiksmų pasekmes šiame arba būsimame gyvenime.“ (Sutra apie karmos dėsnį.) Kažkam grąža grįš kitame gimime, kažkam – po keleto gyvenimų, o kažkam – po daugelio kalpų. Būtent todėl daugumai sunku įsitikinti karmos egzistavimu, bent jau šio gyvenimo rėmuose.

Akivaizdu, kad žmonėms, daugumai neprisimenantiems savo praėjusių gyvenimų, tuo labiau neįvaldžiusiems informacijos apie savo artimųjų ir pažįstamųjų atgimimus, šiame pasaulyje sunku pamatyti įvykių eigą: aborto atlikimas – atgimimas – nužudymas įsčiose to, kas jau yra atlikęs abortą.

Tačiau kokios poelgių pasekmės grįžta šiame gyvenime – mes galime tai stebėti. Neatsakingai elgdamiesi su svetimu gyvenimu, nusprendę sunaikinti gyvą būtybę, sąmoningai arba dėl neišmanymo, pagal raštus bus „užkrėsti rimta liga ir gaus trumpo gyvenimo atpildą su labai trumpu laimės kiekiu“ (Dharani sutra).

Atlikęs tokį nedėkingą poelgį, kaip nužudymas, turės trumpą gyvenimą ir daug sirgs.

„Jeigu mes žudėme praėjusiuose gyvenimuose, mūsų gyvenimas bus trumpas ir turės daugybę ligų. Kai kurie kūdikiai miršta ką tik gimę, kas yra pasireiškimas, sutampantis su priežastimi, tai yra su nužudymo atlikimu praėjusiuose gyvenimuose. Jie taip pat mirs vos gimę daugybėje būsimų gyvenimų. Kiti žmonės, nors ir gyvena iki senatvės, nuo pat vaikystės iki mirties kenčia nuo nepertraukiamų ligų kiekio, sekančių viena paskui kitą. Tai yra pasekmė to, kad praeityje jie žudė ir daužė kitas gyvas būtybes.“ (Mano gerovinio mokytojo žodžiai.)

Kai kuriems ligos ir trumpo gyvenimo karma ateina praktiškai iš karto po aborto. Netgi nereikia būti įvaldžius labai didelio dėmesingumo, kad pastebėtume: moterys, atliekančios abortą, suluošina savo sveikatą, pačios sau trumpina gyvenimą, tampa atitinkamo profilio privačių ligoninių pacientėmis (detaliau ši tema išnagrinėta skyriuje „Fiziologinės aborto pasekmės“). Deja, daugeliui neužtenka dėmesingumo, kad pastebėtų priežasties-pasekmės dėsnį tarp aborto, kurį moteris pasidarė būdama 17-os, ir jos ankstyvos mirties 45-ių nuo gimdos vėžio.

Atlikdama abortą, moteris sunaikina savo gyvenimą. Neverta stebėtis tuo, kad po nėštumo nutraukimo išsiskyrė šeima, prasidėjo sunkios ligos arba įvyko kitos nelaimės. Visa tai – vaiko nužudymo pasekmės. Deja, žmonėms ir į galvą neateina susieti savo gyvenimiškas problemas, nesėkmes, „katastrofas“ su kažkada nedėkingai nutrauktu nėštumu.

Vienos moters istorija, papasakota internete:

„Ji turėjo du mažus vaikus: mergaitę ir berniuką, trejų ir penkerių metų. Pastojusi trečią kartą, ji nuėjo pasidaryti aborto, o vaikai pasiliko su močiute. Močiutė nepastebėjo, kad vaikai išgėrė kažkokių ryškios spalvos tablečių, atsigulė miegoti ir... neprabudo. Grįžusi iš ligoninės moteris, atsikračiusi negimusio kūdikio, palaidojo mirusius vaikus ir daugiau niekada nepastojo. Dabar ji dažnai važinėja į Lavrą (vienuolyną), daug meldžiasi ir verkia dėl to, ką atliko, tačiau vaikų ji nebeturi ir, akivaizdu, niekada jau nebeturės. „Saugokite savo vaikus!“ – man pasakė ji atsisveikindama.“

Sunki karma plinta ne tik moteriai, tačiau ir daktarams, kurie atlieka šią operaciją. Pavyzdys iš Tiumenės miesto ligoninės:

„Daktarė N. per pusę metų padarė 70 abortų, kad užsidirbtų daugiau pinigų, jai vis atrodė, kad ji neturtinga. Prieš metus

mirė jos dvylikos metų sūnus. Tiesiog nelaimingas atvejis, „keistas atvejis“. Automobilyje, kuriuo jis pateko į avariją, niekas nenukentėjo, netgi nei vieno įbrėžimą pas nieką kitą nebuvo. Mirė tik jis – nuo kaukolės pagrindo lūžio. Iš išorės – visiškai nepaliestas.“

Atlikdamas veiksmą netgi vieną kartą, žmogus formuoja įprotį elgtis tokiu būdu ir tai taip pat viena iš karminių pasekmių, budizme įvardinama „pasekme, atitinkančia priežastį“. Nužudymui ji tokia: „Pasekmė, atitinkanti priežastį, susideda iš to, kad dėl praeities įpročių ir polinkių įtakos tu pradėsi jausti pasitenkinimą žudydamas.“ (Mano gerovinio mokytojo žodžiai.)

Moteris, nusprendusi pasidaryti abortą, daro siaubingą pasirinkimą: tapti motina ir pripildyti savo gyvenimą meile arba toliau pramogauti ir mėgautis malonumais. Tokiu atveju abortas nagrinėjamas viso labo kaip galimybė ir toliau tenkinti savo norus, niekinant kažkieno gyvybę. Iškreipiamas požiūris į pasaulį, kurio pagrindu tampa galimybė gauti pasitenkinimą. Tokiame pasaulyje jau nebus vietos meilei, pasirūpinimui, atsakomybei, be kurių bet kokie santykiai tampa tušti. Santuokos išsiskiria, o stabilios poros išsivaikšto. „Po aborto, po visko, ką mes išgyvenome, jis metė mane kaip panaudotą daiktą. Ir pasakė, kad nori mielos mažos mergaitės, kuria jis galėtų rūpintis, o ne tokios nevalos kaip aš. Buvo siaubingai gėda visa tai girdėti.“

Kartą sugriovus vieną iš pagrindinių moralės dėsnių formuojamas polinkis žudyti ir vėliau.

Paskaičius forumus arba pakalbėjus su abortariumų pacientėmis galima pastebėti: pirmas abortas moterims įprastai kainuoja dideles dvasines kančias, tai kančios sprendimas, kuriam jos siela priešinasi iš visų jėgų. O paskui – antras, trečias, ketvirtas... imunitetas žudymui jau prarandamas ir viskas eina toliau...

„Kai dukrai buvo vieneri, aš pastojau ir pasidariau abortą (ankščiau aš netgi galvoti apie tai nenorėjau ir iš savęs to nesitikėjau). O paskui buvo dar blogiau – po pusantrų metų dar du abortai (abu ankstyvi, iki trijų savaičių). Aš mylėjau vyrą ir vaiką, tačiau kažkodėl negaliu sutikti su kitų vaikų gimimu.“

Kvailas polinkis bus perneštas į būsimą gyvenimą. „Jeigu anksčiau mes žudėme, mus traukia žudyti. Jeigu anksčiau mes vogdavome, mums suteikia malonumą savintis tai, kas svetima, ir taip toliau. Tai paaiškina,

pavyzdžiui, kodėl kai kurie žmonės nuo ankstyvosios vaikystės žudo visus vabzdžius ir kitą gyvybę, kuri papuola jiems į akis. Panašus polinkis žudyti kyla iš panašių veiksmų, atliktų praėjusiuose gyvenimuose. Nuo lopšio mes elgiamės skirtingai, priklausomai nuo tų veiksmų, kuriuos atlikdavome praėjusiuose gyvenimuose. Vieniems patinka žudyti, kitiems vogti, o yra tokie žmonės, kurie neturi polinkio panašiems veiksmams ir jaučia malonumą darydami gerus poelgius. Visos šios tendencijos yra praėjusių veiksmų rezultatai, kitaip tariant, pasekmės, kurios sutampa su veiksmais. Pavyzdžiui, instinktas žudyti pas sakalą arba vilką, instinktas vogti pas pelę yra pasekmės to, kad panašius veiksmus jie atlikdavo praeityje.“ (Mano gerovinio mokytojo žodžiai.) Nužudęs, žmogus kartos šį veiksmą vėl ir vėl, patirdamas kančias šiame ir kituose pasauliuose. Pagal budizmą, gimstant su atitinkančia karma, siela gali gauti gimimą viename iš šešių pasaulių: dievų, asurų, žmonių, alkanų sielų, gyvūnų arba pragaro.

Jeigu būtybė gyvena iš gyvenimo į gyvenimą vis blogiau ir blogiau, palaipsniui praranda galimybę atskirti moraliai dorus ir nedorus dalykus, galiausiai ji patenka į pragarą, kur jai padedama atsikratyti atliktų neigiamų poelgių pasekmių ir paskui ji iš naujo gali grįžti į aukštesnius pasaulius.

Žudymo karma nusako sielos gimimą pragare. Štai to patvirtinimas iš budistų sutros, kurios herojė atgailauja atlikusi abortą: „...mano šeimos padėtis neleidžia man gimdyti jokių vaikų. Todėl, kad aš panaudojau vaistus, kad nužudyčiau negimusį vaiką, kuriam [jau] buvo aštuoni mėnesiai. Vaikas, kuriuo atsikračiau, buvo pilnai suformuotas, turėjo keturias sveikas galūnes ir berniuko kūną. Vėliau aš susitikau su išmintingu žmogumi, kuris man pasakė: „Žmonės, kurie sąmoningai atsikratė vaisiaus […], po mirties […] pateks į pragarą Aviči, kad patirtų siaubingai stiprias kančias.“ (Budos „Dharani-sutroje“ apie ilgaamžiškumą, poelgių išpirkimą ir vaikų apsaugą.)

Toje pačioje sutroje kalbama: „Moteris, sunaikinusi vaiką, sukuria tą pačią karmą, kaip ir kiti žudikai: [...] tu sąmoningai suvartojai nuodus, kurie privedė prie persileidimo. Tu sukūrei tokią sunkią karmą ir jos prigimtis nuves tave į pragarą Aviči. Nusikaltę Nesustabdomų [Kančių] pragare elgėsi taip pat.“

Buvimo pragare kančių aprašymus galime rasti įvairiose budistų sutrose, vedų tekstuose, krikščioniškuose raštuose. Parodysime tai, ką duoda

Tathagada Visur Persmelkianti Šviesa toje pačioje Dharani sutroje: „Šaltame pragare į nusikaltusius pučia stiprus šaltas vėjas ir [jie] kenčia nuo stipraus šalčio. Karštuose pragaruose – karšta, nusikaltėliai yra karštose bangose, kurias atneša karštas vėjas. Nepertraukiamų [Kančių] pragare nėra besikeičiančių kančių – stipraus šalčio ir stipraus karščio. Tačiau ten yra didingoji ugnis, kuri nusileidžia iš viršaus į apačią, tuomet iš naujo pakyla iš apačios į viršų. Keturios sienos, padarytos iš geležies, padengtos geležiniu tinklu. Keturi vartai Rytuose, Vakaruose, Šiaurėje, Pietuose taip pat pripildyti didžiąja karmą deginančia ugnimi. Nepertraukiamų [Kančių] pragaro pasaulio ilgis – aštuoni milijonai judžanų. Nusikaltusiojo kūnas pilnai padengia visą pragarą. Jeigu ten daug žmonių, kiekvieno iš jų kūnai taip pat yra išsimėtę visur, padengdami visą pragarą. Nusikaltėlių kūnai padengti geležinėmis gyvatėmis. Tokios kančios gerokai stipresnės nei didingoji viską deginanti ugnis. Kai kurios geležinės gyvatės gali įeiti į nusikaltėlio burną ir išeiti iš jo per akis ir ausis. O kai kurios geležinės gyvatės apsivynioja aplinkui kūnus. Didingoji ugnis sudrasko nusikaltėlių galūnes ir sąnarius. Ten yra geležinės varnos, kurios rauna ir valgo jų mėsą. Taip pat yra variniai šunys, kurie rauna ir graužia jų kūnus. Pragaro apsauginiai su jaučio galvomis laiko ginklus ir riaumoja kaip griaustinis. Grubiais balsais pilni neapykantos jie rėkia: „Tu tyčia nužudei vaisių, todėl tu patirsi tokias siaubingas kančias, kalpa po kalpos, be pertraukos!“

Apie pragaro bausmę už abortą taip pat kalbama ir islame. Iš knygos „Žavharatu Luluija fi šarhi arbainu Navavija“: „Nusakyta, kad, iš esmės, Teismo dieną atsiras vaikas (kuris buvo abortuotas) rėkiantis, kaip žaibas, melsdamas ir prašydamas pagalbos žodžiais: „Aš užspaustas!“ Tuomet jis prisikabins prie mamos ir pasakys: „O mano Dieve, paklausk pas ją, kodėl ji mane užmušė?“ Visagalis Alahas paklaus: „Kodėl tu jį užmušei, kai Aš uždraudžiau atimti gyvybę kitaip nei pagal teisę? O mano angelai, perduokite ją angelui Maliku, prižiūrinčiam Pragarus, kad uždarytų ją duobėje, skirtoje prislėgtiems.“ Tuomet jos rankas pririš prie kaklo, uždės ant jos antkaklį su grandine ir nutemps į Pragarą. Angelas Malikas numes ją į Liūdesio duobę, kurioje bus karšta ugnis ir gyvūnai: vapsvos, gyvatės ir skorpionai – jie pradės kankinti nusidėjusiuosius. Taip pat toje duobėje atsidurs angelai Zabanijat su ugninėmis ietimis rankose, kuriomis jie badys žudikus.“

Pagal krikščionybę, nužudžiusi vaiką įsčiose, didžiajame teisme

bus nutrenkta į išorinę tamsą: „Lengvabūdė, kuri išmetė jos įsčiose gimusį vaisių, kad jis nematytų šio pasaulio, jai Teisėjas neduos pamatyti naujo amžiaus, – rašo šventasis Efremas Sirinas. – Kaip ji neleido jam (savo vaikui) mėgautis gyvenimu ir šviesa šiame amžiuje, taip ir Jis (Dievas) atims jos gyvenimą ir šviesą būsimame amžiuje. Kadangi ji nusprendė atsisakyti savo įsčių vaisiaus anksčiau laiko, kad uždengtų jį žemės tamsoje, tai ir ji, kaip miręs įsčių vaisius, bus nutrenkta į visišką tamsą. Toks atpildas ištvirkėliams ir lengvabūdėms, kurie kėsinasi į savo vaikų gyvybes.“

Saugokite save nuo pragaro kančių: „Merginos! Patarimas visoms: niekada nesidarykite aborto! Tai pats blogiausias sprendimas, kurį jūs galite priimti. Aš pasidariau abortą, kai man buvo 17 metų. Aš labai gailiuosi, aš nedaviau galimybės kažkokiai sielai pereiti žemiško kelio, aš suteikiau žvėrišką skausmą šiai sielai, tačiau prie viso to, tai suluošino mano gyvenimą kelio pradžioje, tai privedė prie siaubingų pasekmių! Jeigu aš tik būčiau žinojusi... Ne visus taip stačia galva nuteisia, tačiau jeigu moterys jūsų giminėje darėsi daug abortų, neabejokite, problemos ir kančios jums garantuotos. Aš kalbu taip, kad bent žiaurių bausmių baimė sustabdytų jus, jeigu niekas kitas negeba atitolinti jūsų nuo abortariumo. Dėsnių nežinojimas nenuima atsakomybės už nusikaltimą. Gyvenimas greitai eina ir kai piktosios dvasios nutemps jus į pragarą, šviesos angelams bus sunkiau padėti jūsų sielai (juo labiau neatgailavusiai sielai), nes dėsniai „pomirtiniame“ pasaulyje veikia skirtingai nuo žemiškųjų.“

Kalbant apie karmą, dažniausiai turima mintyje individuali karma, pasireiškianti kiekvienam atskiram žmogui. Tačiau yra ir nacijos, tautos karma. Kiekvienas iš mūsų, elgdamasis ir galvodamas tam tikru būdu, iš dalies formuojame pasaulį ne tik sau, tačiau ir savo vaikams, artimiems giminaičiams, giminei ir, plačiau, tautai bei mūsų planetai Žemei.

Dabar Rusijoje kasdien įvyksta milijonai „nematomų“ nužudymų – nekaltai miršta milijonai negimusių vaikų.

Pasukant pokalbį į energijos planą, galima sukurti tokį paveikslą. Pavyzdžiui, nužudymas, kaip bet koks kitas agresijos pasireiškimas, griauna muladharos darbą (šakninės čakros, kuri yra pirmas iš septynių energetinių žmogaus centrų). Žudikas jau negali gauti gerovės, susijusios su adekvačiu šios čakros darbu. Pirmiausiai, muladhara atsako už materialų mūsų būties planą: už geras sąlygas aplinkui mus, už būtino maisto buvimą, priemones

gyvenimui. Šiame plane vaisinga Rusijos žemė, visada duodanti duonos perteklių – tai ne „geografinis“ privalumas, tai tinkamo muladharos čakros darbo rezultatas, surišantis žmogų su jo gimtąja žeme, esantis pas tautos atstovus. Jeigu tauta nedaro prievartos, ji niekada nebus materialiai skurdi. Tai veikia ir atvirkščiai: žudydami savo vaikus, mes vedame save į skurdą.

Yra antras tos pačios čakros darbo aspektas. Žmonių, kuriems nebūdinga agresija, žemėse visada karaliaus taika. Žmogui su absoliučiai švaria muladhara čakra neįmanoma, pavyzdžiui, trenkti, jam neįmanoma reikšti agresijos. Apie tai nusako Patandžalio jogos sutros: „Esant tam, kuris įsitvirtino neprievartoje, visas piktybiškumas (neapykanta) nustoja būti.“ Rusų tauta visada buvo taiki, mes niekada pirmi nekurdavome karinių konfliktų, nesiekėme „stoti į kovą“. Ir už tai gavome palaiminimą – mūsų teritorijose karų visada buvo mažiau, nei, pavyzdžiui, turtinguose „vakaruose“ (viduriniaisiais amžiais Vakarų Europa vargiai ištempdavo dvidešimt trisdešimt metų be karų).

Tačiau palaipsniui mūsų sąmonė dėl gerai apmokėtos vakarų „kino produkcijos“ įtakos tampa vis agresyvesnė ir agresyvesnė, žemė pradeda skursti, o kariniai konfliktai prieina prie mūsų slenksčio. Ir žiūrint tiesai į akis, reikia pasakyti, – mes patys sukūrėme sau tokį likimą ir legalūs abortai yra vienas iš žingsnių, vedančių į tai.

Kodėl gi abortas, kaip ir bet koks kitas nužudymas, suteikia tokį sunkų atpildą tiek konkrečiai asmenybei, tiek tautai, kuri įteisino nužudymą?

Gimimas žmogiškajame pasaulyje – tai milžiniškas turtas, kuris sieloms ne taip dažnai nutinka. Praeina milijardai kalpų, kol siela, klaidžiojanti po pragaro arba gyvūnų pasaulius, gauna šansą gimti žmonių pasaulyje. Šantideva kalba, kad šansas įgauti žmogišką gyvenimą lygus tikimybei to, kad aklas vėžlys, gyvenantis vandenyno dugne ir kildamas į paviršių tik kartą per šimtą metų, pataikys su galva į auksinį jungą, kurį vėjas neša vandenyno paviršiumi.

Gimimas žmonių pasaulyje toks vertingas, nes tik jame galima tobulėti. Žemesniuose pasauliuose yra tik kančios, ten neįmanoma užsiimti tobulėjimo praktikomis. Gerokai aukštesniuose pasauliuose per daug malonumų ir neužtenka laiko ir noro dvasiniam tobulėjimui.

Helen Vambach – praktikuojanti psichologė ir hipnotinės regresijos specialistė, praėjusių gyvenimų ir vidinio tobulėjimo tyrinėjimo

inovatorė atliko tyrimus, leidžiančius iš naujo pažiūrėti į dvasinį negimusio vaiko gyvenimą. Ji darė regresines hipnozes, kurių metu pacientai prisimindavo savo būseną įsčiose. Eksperimento metu ji 750 žmonių, esančių hipnozėje, uždavė klausimus apie jų gyvenimą iki gimimo. Daugelis apklaustųjų žinojo, kad gimė XX a. tam, kad atliktų tam tikrą užduotį, ir dauguma iš jų pasakė, kad jie patys pasirinko šį gimimo laiką, nes jis suteikia didžiulį potencialą dvasiniam augimui.

Tačiau tai pasakyti galėjo tik tie, kurie liko gyvi. Nužudytieji taip pat turėjo savo tobulėjimo planus, tačiau jiems sutrukdė jų asmeninės „motinos."

Tas, kuris įsikiša į dievų planus, nuspręsdamas nužudyti, griauna ne tik vieno žmogaus (nužudytojo) numatomą vystymąsi. 30 proc. pacientų, kuriuos apklausė Helen Vambach, suvokė būtinybę ateiti į fizinį pasaulį būtent dabar, kad susitiktų su tam tikrais žmonėmis. Jeigu vienas asmuo iš šios karminės grupės nužudytas, kitoms sieloms, kurios su juo susijusios, tampa sudėtingiau atlikti savo gyvenimišką užduotį.

Be to, abortas – tai veiksmas, trukdantis sielai ateiti į šį pasaulį ir atidirbti savo karmą. Tas, kuris tai atlieka, ima sau visą karmą, kurią turi atidirbti ši siela. Jeigu praėjusiuose gimimuose auka vogė, žudikas atsakys už vagystes, jeigu svetimoteriavo – už svetimoteriavimą, jeigu melavo – už melą, lyg visus šiuos veiksmus būtų atlikęs jis pats.

Čia svarbu patikslinti. Karmos dėsnis toks griežtas ne dėl kažkieno žiaurumo ir čia esmė ne atjautos nebuvime. Po kiekvieno neapgalvoto žmogaus poelgio susidaro pasekmių grandinė. Ir ji gali būti grandioziška. Atliekant abortą galima užmušti žmogų, kuris turėjo atnešti į pasaulį dvasinį mokymą, ir tokiu būdu atimti galimybę tobulėti milijonams žmonių. Poelgio pasekmės gali išaugti taip, kaip judėdama didėja sniego lavina, ir tas, kuris buvo pirminė priežastis, neša atsakomybę už visą atsiradusią grandinę. Štai kodėl atpildas, pavyzdžiui, buvimas pragare, būna toks ilgas.

Karmos dėsnio suvokimas duoda pagrindą kitokių sprendimų priėmimui.

Pavyzdžiui, dažna aborto priežastis yra baimė pagimdyti luošą vaiką su fiziniu arba protiniu atsilikimu. Ir iš tiesų labai sudėtinga, ypač Rusijoje, auginti vaiką invalidą. Tačiau moteris, turinti karmą auklėti tokį vaiką, vis tiek to neišvengs – ta pati siela su tokiu pat netobulu kūnu ateidinės jai vėl ir vėl būsimuose gyvenimuose iki tol, kol užteks išminties

ją priimti. Bandant atitraukti atpildo valandą, atsiskaitymo valandą, kuri, deja, neišvengiama, galima tik apsunkinti savo padėtį.

Daugelis žmonių teisinasi materialių resursų apribojimu ir galimybės aprūpinti vaiką neturėjimu. Tačiau vaikas ateina į pasaulį su savo karma ir su savo energija. Jeigu jam priklauso augti skurde ir netgi pusiau badmiriauti, neįmanoma to pakeisti, jam vis tiek teks patirti tokią vaikystę. Motinai – tai galimybė atiduoti atėjusiai sielai savo skolą, rūpinantis ja taip, kaip ji dabar gali. Kuo daugiau gali atiduoti ir paaukoti, tuo daugiau grįš pas ją būsimame gyvenime. Iš kitos pusės, kiekvienas vaikas, ateinantis į šį pasaulį, neša savyje visą energiją, būtiną jam tobulėti. Dažnai kartu su mažylio gimimu šeimoje atsiveria naujos perspektyvos ir galimybės užsidirbti daugiau tiesiog todėl, kad pas atėjusią sielą yra karma augti pasiturinčiai. Indijoje yra sąvoka „auksiniai vaikai“ – tai vaikai, kurių atsiradimo metu į šeimą ateina turtai.

Moterys prieina prie aborto dėl įvairių priežasčių. Viena gali jaustis nepasiruošusi nešti motinystės atsakomybę, galvodama, kad vaikas sugriaus jos gyvenimo planus, jai dar reikia pabaigti universitetą arba gauti paaukštinimą darbe, tarnyboje. Kita, galbūt, nerimauja dėl savo reputacijos ir bijo šeimos ir draugų reakcijos, bijo, kad apie ją blogai kalbės arba galvos, jeigu ji pagimdys būdama neištekėjusi. Trečia galvoja, kad bus sunku išmaitinti dar vieną vaiką, tam teks apriboti save visame kame, atsisakyti naujų batelių, pramogų. Kai kurias pasidaryti abortą verčia aplinkiniai, šeimos žmonės arba netgi politinės pažiūros.

„Pagimdžiau sūnų 17 metų. Norėjau aborto, o dabar aš laiminga. Patikėkite, vaikai – tai viskas! Netapkite žudikais dėl laisvės, karjeros, pinigų, visuomenės nuomonės – tai to neverta.“

Daugeliui aborto pasirinkimas – sunkus ir ateinantis per kančias. Tačiau, jeigu būtume sąžiningi, verta pripažinti, – praktiškai visi tokie sprendimai pagrįsti tam tikru egoizmu ir perdėtu savęs mylėjimu.

Kad ir kaip sunku būtų, pažiūrėkime tiesai į akis: finale tai žmogiško patogumo ir asmeninės reputacijos, trumpalaikės naudos pasirinkimas, o iš esmės tai juk smulkmenos, apie kurias mes neprisimename atėjus mirties akimirkai.

Karmos dėsnis leidžia pažiūrėti į aborto sprendimą iš gerokai globalesnės pozicijos. Palyginkime tokias aukštumas, kaip, pavyzdžiui, „gimimas pragare“ / ir „sielos galimybė vystytis“ / „žmogiškas gyvenimas“

ir „naujo buto remontas “ / „neužbaigti mokslai“ / „seni rūbai“. Ar to verti mūsų abejotini įsivaizdavimai apie žmogiško gyvenimo laimę?

Mąstymas apie karmos dėsnį skatina mus kreipti daugiau dėmesio į savo poelgius, žodžius ir sprendimus, analizuojant juos ne asmeninės naudos lygmenyje, tačiau ir pasekmių, karminių rezultatų lygmenyje. Taip, dabar galimai pasidarys lengviau ir geriau, išliks galimybė mėgautis laisve arba materialia nauda dar kurį laiką, tačiau kas bus vėliau, kai visos atliktos kančios grįš atgal?

Visos mūsų kančios kyla iš vos vieno melagingo įsivaizdavimo apie gyvenimo. Mes galvojame, kad gyvename vieną kartą ir esame pasiruošę „lipti per galvas“, kad taptume laimingi. Tačiau tikroji laimė yra ne vartojime, ne egoizme, ne gerokai malonesnio ir sau ramesnio varianto paieškose, o harmonijoje su pasauliu ir aplinkiniais žmonėmis, laikantis gamtos dėsnių. Liaudies išmintis teigia: „Ant svetimos kančios laimės nepastatysi.“ (Pridėsime – juo labiau ant svetimos mirties.)

3 dalis

Fiziologinės aborto pasekmės

„Argi liūtė nuspręs sunaikinti savo palikuonis?
Moteris tuo daro nuodėmę, nors švelnios ir laukia jų atpildas:
Dažnai, nužudžiusi vaiką, moteris miršta pati.
Miršta, kai ją neša ant laužo išleistais
Plaukais, o kiekvienas minioje garsiai šaukia:
„Užsitarnavo!“ – Publijus Ovidijus

Karma – tai ne žmogaus sugalvotas dėsnis, ji kaip gamtos dėsnis veikia visada ir visur. Mes galime pamatyti jos realizaciją skirtinguose lygmenyse. Dabar panagrinėkime fiziologiją. Susimąstykite, iš kur atsirado toks fenomenas – nebūtas moterų ligų augimas būtent XX a.? Viskas dėl tų pačių priežasčių – tai vaikų nužudymų pasekmės ir atpildas už komfortą.

Iš oficialios medicinos požiūrio taško, abortai skirstomi į pavojingus ir nepavojingus:

– Nepavojingi – atliekami oficialios medicinos patvirtintais metodais, dalyvaujant kvalifikuotam specialistui (daktarui, akušerei, medicinos seselei) tam tinkamoje medicinos įstaigoje.

– Pavojingi – atliekami žmogaus be medicininio išsilavinimo arba būtino pasiruošimo, antisanitarinėmis sąlygomis, arba jį atlieka pati moteris.

Jeigu susietume šiuos patvirtinimus su universaliu karmos suvokimu, jie skambės panašiai taip: „būna nužudymai, už kuriuos laukia

atpildas, o būna gerai paruošti ir organizuoti, už kuriuos atsakyti nereikės“. Tačiau iš tiesų taip nebūna, bet kokiu atveju toks poelgis grįš kančiomis. Jeigu Baudžiamojo kodekso atsakomybės dar galima išvengti, tai karmos dėsnio – priežasties ir pasekmės dėsnio – niekaip. Noras nužudyti būsimą žmogų – tai pagrindinio gyvenimo dėsnio sulaužymas, kuris duoda atpildą, kuris taip pat susijęs su sveikata.

Nepavojingų abortų nebūna, kiekvienas abortas – smūgis moters sveikatai ir tai yra tiesioginė jos priimto sprendimo pasekmė.

Abortas dažnai įsivaizduojamas kaip nedidelis įsikišimas, reikalaujantis iš moters tik keletui valandų arba maksimaliai keletui dienų pakeisti įprastą gyvenimo ritmą. Taip nėra. Abortas – visada labai pavojinga operacinė arba medikamentinė procedūra, nešanti eilę nemalonių, o kartais ir gyvybei pavojingų apsunkinimų.

Bet koks daugiau ar mažiau patyręs ginekologas pasakys, kad moteris po aborto pusantrų metų negali atstatyti savo imuninės sistemos, pusantrų metų ji yra nesveika. Moteris, pasidariusi tris abortus, iš ginekologinės pusės tampa nesveika visam likusiam gyvenimui. Atsiranda įvairių piktybinių auglių ir chroniškų uždegimų, tenka šias pasekmes gydyti, atlikti sudėtingas operacijas, šalinti organus.

Aborto pasekmes greičiausiai moteris jaus visą gyvenimą, netgi ne fiziniame lygmenyje. Ši informacija žinoma daktarams, tačiau, deja, retai ji pasiekia moteris. „Dabar 94 proc. mergaičių kalba, kad jos nežino, kas vyksta, jos nežino pasekmių. Ginekologai apie tai nepasakoja“, – rašo psichologė Elena Kokšarova. Dauguma moterų rimtai susimąsto apie tai, kokią žalą organizmui daro abortas tik po atlikto nėštumo nutraukimo. Tai galima laikyti kiek lengvabūdišku santykiu su savo organizmu.

Galbūt kažkam, kad atsisakytų aborto, pakaks sužinoti apie jo fiziologines pasekmes. Juk nedaugelis žino, kad aborto pasekmės atsiliepia ne tik moters reprodukcijai, tačiau ir visam organizmo funkcionavimui.

Nėštumas – tai iš tiesų viską apimantis procesas, kuris paliečia visą organizmą. Natūropatai vadina tai „nunulinimu“, kai metų metus kaupti vienų ar kitų kūno sutrikdymų simptomai nuimami. Veikiant hormonams keičiasi ne tik fizinis kūnas, keičiasi pasaulėžiūra, psichika, energetika. Visi šie procesai pradedami pastojus ir logiškai užbaigiami natūraliu mažylio gimimu, o kai kurie tęsiasi ir visą gyvenimą. Bet koks įsikišimas į šį tobulą gamtos mechanizmą, tuo labiau jo grubus nutraukimas, neišvengiamai

sukuria pasekmes. Juk moters kūnas keičiasi ir ruošiasi auginti savyje naują gyvybę, o atliekant abortą jis patiria stipriausią stresą. Visos motiniškos funkcijos tampa nereikalingos. Atsiranda hormonų, imuninės sistemos, inkstų ir kepenų funkcijų, arterinio spaudimo reguliavimo, kraujo cirkuliacijos disbalansas. Abortas – tai smūgis ne tik reprodukcinei, tačiau ir visoms organizmo sistemoms.

Po aborto pakankamai dažnai išsivysto amenorėja (išnyksta menstruacinis ciklas), kuri gali trukti keletą metų. Mėnesinės gali tapti negausios arba atvirkščiai, perteklinės, kraujavimas bet kuriuo atveju bus ligotas.

Krūtų audiniai pradeda ruoštis maitinimui krūtine jau ankstyvuoju nėštumo metu, o staigus jo „nutraukimas“ pirminėje eigoje yra lydimas stipraus streso organizmui. Abortas yra viena iš paplitusių priežasčių išsivystyti mastopatijai arba netgi krūties vėžiui.

Aborto pasekmių neišvengia ir antinksčiai: sutrikdoma medžiagų apykaita, išsiskiria didelis kiekis vyriškų hormonų, o tai pasireiškia išorėje (pavyzdžiui, išsivysto vyriško tipo plaukuotumas) ir psichikoje (neatsparumas stresui).

Abortas daro neigiamą įtaką skydliaukės funkcionavimui, būtent tokia intervencija lemia, pavyzdžiui, skydliaukės padidėjimą.

Abortas yra stresas visiems organams ir sistemoms, tačiau, žinoma, reprodukcinė sistema kenčia labiausiai. Kokios pasekmės jai?

1. Aborto metu patiriamos komplikacijos

1.1. Sužeidimai atliekant abortą. Gimdos sužeidimai aborto metu gali įvykti išsitempus gimdos kanalui (įvairaus lygio gimdos kaklelio plyšimai). Švelnus nėščiosios gimdos raumenynas lengvai gali būti pažeistas instrumentais, kurie įvedami į gimdą aborto metu (subadymai ir plyšimai). Be chirurginio gydymo tokie sužeidimai gali būti pavojingi gyvybei. Kartais po aborto reikalingas skubus operacinis gimdos pašalinimas.

1.2. Stiprus kraujavimas aborto metu. Pažeidus didžiausias kraujagysles aborto metu gali kilti stiprus kraujavimas, kuris reikalauja skubaus chirurginio įsikišimo. Dažnai reikalingas kraujo perpylimas, nors įprastai ir jis nepadeda. Numirti nuo nukraujavimo ant chirurginio stalo – ne pati džiaugsmingiausia perspektyva. Kartais kraujui sustabdyti taip pat

būtina pašalinti gimdą. (Egzistuoja nuomonė, kad nukraujavimo pavojus aktualus tik atliekant chirurginį abortą, tačiau jo atsiradimo tikimybė didelė ir medikamentinio aborto metu.)

1.3. Apsunkinimai, susiję su narkoze aborto metu. Kiekviena nuskausminamųjų rūšis, aborto metu, netgi vietinis nuskausminimas, susijusi su tam tikra rizika, nors ir maža. Dažniausiai gali įvykti širdies ritmo, kvėpavimo sistemos ir kepenų funkcijos sutrikimai. Ypač pavojinga narkozės komplikacija aborto metu yra alerginis šokas.

2. Ankstyvos aborto pasekmės

Pirmosiomis dienomis po aborto gali kilti tokios komplikacijos:

2.1. Uždegimas. Gimdos ertmė po aborto virsta į masinę kraujuota žaizda ir tvarsčio ant jos neuždėsi. Todėl tipinėmis aborto pasekmėmis tampa įvairios infekcijos. Visų pirma verta saugotis uždegiminio proceso gimdoje (metroendometritas). Infekcijos gali vystytis ir kituose organuose: kiaušintakiuose (salpingitas), pilvo ertmėje (peritonitas) ir šalia gimdos esančiame riebalų audinyje (parametritas). Kai yra kraujo užkrėtimas po aborto (sepsis), atsiranda pavojus gyvybei ir reikalingas skubus, intensyvus gydymas antibiotikais.

2.2. Trombozė dėl kraujo krešėjimo sutrikimo ir kraujo krešulių patekimas į kraujotaką po aborto. Kaip pasekmė gali atsirasti trombų venose, dažniausiai kojų. Tokia situacija reikalauja skubaus gydymo.

Dabar perskaitėme sausą teoriją, o štai kaip atrodo moterų, asmeniškai patyrusių aborto pasekmes, pasakojimai. Tokiu tekstu viename forume moteris kreipiasi pagalbos (pilnas autorės tekstas):

„Laba diena! Esu N. N., nuėjau pas ginekologą abortui po 7–8 savaičių.

23-11 Nepadarė iki galo – nutraukė operaciją, nes buvo gimdos perforacija (gimdos kaklelis užsivėrė aborto metu).

24-11 Tyrimo ultragarsu metu įtarimas nepasitvirtino, tačiau išvalė dar kartą, nes tyrimas parodė, kad gimdoje kažkas pasiliko. Temperatūros nebuvo, išskyrų nebuvo dvi dienas, trečią dieną „pasipylė“. Per savaitę gimda vėl padidėjo ir tyrimas parodė, kad ten kažkas yra (didelis krešulys). Išvalė dar kartą. Išskyros nesustojo.

09-12 Pasidariau tyrimą ultragarsu kitoje vietoje – gimdoje placentos polipas. Padarė operaciją vakuumu – išvalė.

12-12 Tyrimas parodė: gimdoje nieko nėra, tačiau prasidėjo uždegimas. Daktarė pasakė, kad jokių vaistų pirkti nereikia, viską, ką reikia, man padarys. Skausmas pilvo apačioje buvo iškenčiamas, po truputį nurimo, tačiau ne iki galo. Prasidėjo problemos su žarnynu. Išskyros buvo (mano požiūriu) su krauju ir pūliais, geltonai rožinės, panašios, tokio paties gausumo – vos daugiau, vos mažiau. Jos ir jaudino. Daktarė pasakė, kad lėtai užgis po keturių intervencijų.“

Įsivaizduokite, ką patyrė ta moteris, keturis kartus buvusi ant operacinio stalo. Įsivaizduokite, kaip greitai jos sveikata atsistatys? Ji klausia, kaip dabar jai gali padėti medikai...

Forumuose moterys dalinasi savo patirtimi:

„Po išvalymo, 19 dieną, man prasidėjo stiprus kraujavimas. Po tyrimo ultragarsu ginekologė pasakė, kad tai mėnesinės, tačiau jos nepraėjo 10 dienų, buvo gausios ir skausmingos, „nošpą“ (vaistus nuo skausmo) valgiau saujomis. Pasirodo, gimdos srities uždegimas. Dvi savaites mane gydė antibiotikais ir darė fizioterapiją.“

„Man uždegimas pasireiškė po mėnesio. Po išvalymo per 28 dienas atėjo mėnesinės, kraujavau labai stipriai, supratau, kad tai nenormalu, nubėgau į ligoninę, mane greitai paguldė su lašeline, pasirodo gimdos uždegimas.“

„Po medikamentinio aborto, kuris, pasak profesorių, neduoda jokių apsunkinimų, aš „kraujavau“ 2,5 mėnesio. Lyg mano gimda verktų kruvinomis ašaromis dėl nužudyto kūdikio. Tyrimas ultragarsu parodė daugybę cistų kiaušidėse, man nuolat skaudėjo pilvo apačią, būsena buvo prislėgta.“

Atsiprašome už kraujavimą, detales, tačiau tokia realybė.

Asmeniškai patyrusios siaubingas aborto pasekmes, moterys arba jų giminaičiai nori apkaltinti ir nubausti daktarus.

„Laba diena, mano mama nuėjo pasidaryti aborto. Po to jai pasidarė labai blogai, prasidėjo vėmimas, tačiau gydytojai nieko nedarė, išsiuntė namo. Namuose taip pat geriau nepasidarė, iškviečiau jai greitąją pagalbą. Greitajai atvažiavus budinti gydytoja pasakė, kad pas ją spaudimas „40 ant 20“. Ją greitai paėmė ir be sąmonės nuvežė į ligoninę. Ligoninėje greitai padarė operaciją. Ji dvi dienas pragulėjo reanimacijoje.

Paskui perkėlė į ginekologijos skyrių, kur gydytojas nustatė diagnozę: „gimdos pradūrimas, 3 centimetrai“. Jai ant operacinio stalo darė tiesioginį kraujo perpylimą ir įpylė plazmos. Ją išgelbėjo. Dabar gydytoja, kuri atliko abortą, stengiasi nuslėpti visus faktus, įrodančius jos kaltę. Padėkite, ką mums daryti, kur kreiptis! Labai norime ją nubausti!“

Tačiau ar gydytojai kalti dėl mūsų asmeninių siaubingų ir žiaurių sprendimų pasekmių? Kažkas asmeniškai patiria savo poelgio pasekmes praktiškai iš karto. Kažkam jos ateina šiek tiek vėliau ir, kaip taisyklė, būna susijusios su chroniškomis ginekologinėmis problemomis ir negalėjimu turėti vaikų.

3. Vėlyvosios aborto pasekmės

Daugeliu atvejų vėlyvos aborto pasekmės vystosi dėl anksčiau patirtų komplikacijų. Pati didžiausia mūsų visuomenės tragedija tame, kad, stebint priežastis ir pasekmes (abortą ir tolesnius susirgimus), niekas jų nesusieja vienas su kitu. 15-os metų atliktas abortas ir 50-ies nustatytas piktybinis vėžio auglys pas kenčiančią moterį per daug ištemptas laike ir netgi gydytojams neužtenka apimties ryšio, kad susietų vieną su kitu.

3.1. Ektopinio nėštumo vystymasis arba nevaisingumas. Nėštumo nutraukimo metu išgremžiant pašalinamas gilus gimdos gleivinės sluoksnis tose vietose, kur ji susijungia su kiaušintakiu. Esant pilnam kiaušintakių nepraėjimui moteris visiems laikams praranda galimybę tapti motina. Jeigu nepraėjimas dalinis, sperma gali patekti į kiaušintakį ir apvaisinti kiaušialąstę. Tuomet atsiranda randas ir vaisius pradeda vystytis kiaušintakyje (ektopinis nėštumas). Jei procesas nepastebimas laiku, įvyksta kiaušintakio plyšimas, dažnai pasibaigiantis mirtinu išsekimu.

Štai taip atrodo savo rankomis sužaloti likimai:

„Po dviejų abortų aš likau be vaikų, be šeimos, vienatvėje ir visiškoje neviltyje. Ir joks išsilavinimas, meilė arba karjera negali užpildyti šio praradimo. Depresija, sunkios ligos, beviltiškumas, sąžinės kankinimas ir neapykanta sau, pavydas ir skausmas matant moteris su vaikais ir visiškai beprasmis gyvenimas.“

„Jaunystėje pasidariau du abortus iš eilės (pastojau nuo vyro). Po to bandymai aštuonis kartus pastoti natūraliu būdu nedavė jokių rezultatų.“

„Šiandien ėjau priduoti kraujo. Medicinos seselė klausė: „Na ką, pavyko EKO?“ Atsakiau: „Ne.“ Ji: „Nejau yra buvę abortų?“ – „Taip“, – sakau. O ji: „Tai ko gi tu nori tai atlikusi?“ Ištirpo paskutinės viltys. Žliumbiau visą kelią.“

3.2. Aborto įtaka būsimiems nėštumams. Ankščiau paminėti gimdos kaklelio sužeidimai aborto metu priveda prie gimdos kaklelio nepakankamumo. Dėl to būsimi nėštumai dažnai pasibaigia persileidimais ir priešlaikiniu gimdymu. Gimdos prabedimas instrumentu aborto metu gali būti gimdos suplyšimo būsimo nėštumo metu priežastis.

Moteris gali pastoti po aborto, tačiau nėštumo eiga, labai tikėtina, bus susijusi su tam tikromis problemomis.

„20-ies pasidariau abortą. Po keleto metų ištekėjau ir greitai pastojau. Tačiau organizmas atmetinėjo vaisių. Ir taip nutiko aštuonis kartus. Devintą nėštumą, kad išsaugočiau vaiką, pragulėjau „po lašelinėmis“ ligoninėje. Dabar vieninteliam sūnui 10 metų.“

„Jaunystėje padariau keletą vakuuminių abortų, o paskui, kai ištekėjau, susidūriau su problema pastoti. Tik dirbtinis apvaisinimas atnešė ilgai lauktą rezultatą: vaikas šiais metais pradėjo pirmą klasę. Kalbama, kad tie, kas su šia problema susidūrė, žino tikrą laimę būti motina.“

„Abortas – tai siaubinga prievarta prieš visą reproduktyvią moters organizmo sistemą. Gamta to neatleidžia. Ir atsako didelėmis komplikacijomis, kurios pasireiškia būsimo nėštumo ir gimdymo metu. Tai kraujavimas, toksikozė, persileidimas arba priešlaikinis gimdymas, privedantis prie neišnešioto vaiko gimimo“, – kalba Tatarstano respublikos akušerių-ginekologų bendruomenės pirmininkas profesorius Ildar Fatkulin.

Didžiausią žalą abortas padaro moterims, kurios nutraukia pirmąjį nėštumą. Organizmo atsistatymas po gimdymo pertvarkos pagimdžiusiai moteriai trunka ne daugiau nei keturis mėnesius, o toms, kurios negimdo, gali užtrukti metus ir daugiau. Beje, iš 100 moterų, pasidariusių pirmąjį abortą, 25 tampa nevaisingos.

Prie rimtų komplikacijų veda abortai ankstyvame amžiuje. Jeigu jauna moteris (15–17 metų amžiaus) pasidarys vieną abortą, tikėtina, kad jos gyvenime daugiau nei vieno nėštumo nebus. Niekada. Vienas abortas ir viskas... Jaunas amžius – pats rimčiausias periodas, kai vyksta hormoninis

brendimas.

Komplikacijų tikimybė taip pat didžiausia moterims:

– pasidariusioms du arba daugiau abortų;

– kenčiančioms uždegiminius lytinių organų sutrikimus, menstruacijų sutrikimus, kraujo susirgimus;

– kurioms anksčiau buvo atlikta gimdos arba kiaušidžių operacija.

„Praėjus trims valandom nuo tablečių suvartojimo man prasidėjo pats tikriausias gimdymas su sąrėmiais ir spazmais. Po šešių valandų kančiose pagimdžiau savo vargšą vaiką. Tik aš viena žinau, kiek skausmo ir nevilties man teko išgyventi per šias valandas, kiek išlieti ašarų... Skausmas buvo ne tik fizinis, rauda ėjo tiesiai iš mano širdies: juk vienas dalykas kančiose pagimdyti vaiką ir jaustis laiminga suvokiant, kad duodi gyvybę naujam žmogui, visai kita – patirti tą patį, žinant, kad užmušei savo asmeninį vaiką. Neturi jėgų nieko grąžinti ir šios kančios – žiaurus atpildas už poelgius.“

Atpildas už poelgius... Ši medžiaga – priežastis susimąstyti, kad vėžys, nevaisingumas, moteriškos ligos – tai tiesioginės mūsų asmeninių poelgių pasekmės. Karma, kokia ji yra, ne būsimuose gyvenimuose, o čia ir dabar. Ir tai mūsų tiesioginis pasirinkimas.

Galbūt kažkas dėl savo asmeninio žiaurumo visiems laikams praras galimybę tapti motina ir gaus puokštę reproduktyvinės sistemos susirgimų, o galimai ir visiškai atsisveikins su gyvenimu tiesiog ginekologijos klinikoje, ant operacinio stalo.

Iš vienos pusės, niekam nesinorėtų patirti to, kas buvo išvardinta. Tačiau iš kitos pusės, moteris, sumokėjusi už savo poelgį sunkiomis pasekmėmis sveikatai, gauna šansą susimąstyti apie tai, ką ji daro. Ligos ir kančios, kurios ateina kartu su abortu – tai galimybė suvokti karmos dėsnio veikimą per ryškius pavyzdžius, patyrimus, kaip ir dėl ko gyvenimas nubaudžia, net jeigu priežastis ir pasekmė būna nutolusi laike.

4 dalis

Psichologinės aborto pasekmės

„Antroji aborto auka yra moteris,
tačiau kas rimtai suvokia jos skausmą?
Vargu, ar kažkas bent susimąsto apie tai.“
– Bernardas Natonsonas

Abortas – tai nenatūralus aktas, be fizinių apsunkinimų iššaukiantis tikras dvasines kančias, asmenybės pasikeitimus ir vidinio tuštumo jausmą. Visi šie reiškiniai turi pavadinimą – „poabortinis sindromas“. Jo simptomai detaliai prašyti psichologinėje ir medicininėje literatūroje.

Toks poelgis, kaip abortas, taip prieštarauja motiniškam instinktui, moteriškai prigimčiai, kad jį galima palyginti su sulėtinto veikimo bomba, kurią moteris įdeda į savo pasąmonę.

Visuomenės normos ir taisyklės, tėvai, kurie negali susitaikyti su tuo, kad jų dukra „gėdins“ šeimą, vienišos motinos statusas spaudžia nėščią moterį daugybės tonų monolitiniu svoriu. Ir ji priima, kaip jai atrodo, patį teisingiausią sprendimą – abortą. Tačiau netgi daugybė priežasčių, pavyzdžiui, vyro nebuvimas, darbai, kuriuos moteris įgarsina teisindamasi, negali daryti įtakos giluminiams psichikos sluoksniams.

Nužudžiusi vaiką, ji nužudo dalį savęs. Susimąstykite: žmonės su amputuotomis galūnėmis arba vidaus organais gali jausti jų energetinį buvimą netgi po ilgo laiko tarpo. Šis reiškinys žinomas kaip fantominis skausmas. Vaikas – tai neatsiejama motinos dalis ne tik fiziniame, tačiau ir sielos lygmenyje. Netgi po gimimo motina ir jos vaikas dar kelis metus yra susiję, ir patyrę gydytojai žino, kad jeigu serga

vaikas, gydyti pirmiausiai reikia jo mamą. Nužudyti vaiką, reiškia nužudyti kažką savyje.

Psichiatrų nuomone, po aborto giluminiuose moters pasąmonės sluoksniuose formuojasi savęs sunaikinimo nuostata dėl nenatūralaus poelgio. Dėl to moteris pradeda išgyventi įvairias patologines būsenas. Vystosi poabortinė depresija. Dauguma moterų įsivaizduoja abortą kaip būtiną priemonę siekiant išvengti depresijos, kuri gali prasidėti dėl neplanuoto nėštumo. O įvyksta atvirkščiai: jos tik po aborto sužino, kas yra tikroji depresija, nes po procedūros jos laukia palengvėjimo, bet gauna tikrą kančią.

„Man norisi rėkti. Kodėl aš tai padariau? Tačiau jau nieko negrąžinsi. O juk aš galėjau pagimdyti savo antrąjį kūdikį, tačiau aš nuėjau ir... Praėjo praktiškai 2 mėnesiai, o gyventi nebesinori! Kas davė teisę mums, moterims, spręsti, gyventi vaikui ar numirti? Mums juk davė gyvybę! Aš neapkenčiu savęs, tačiau atgal jau nieko negrąžinsi! Žiūriu į vaikutį ir prisimenu – aš juk jo taip laukiau! Skaičiavau pilvuke jo kiekvieną gyvenimo savaitę! O čia taip pasielgiau... atleisk man, mažyli.“

Jos gali bandyti nuslėpti šį sielvartą, tačiau jis vis tiek išlenda į išorę.

„Ir čia suriko Nataša. Narkozės poveikis slopo ir ji jau buvo sąmoninga, tačiau kol kas dar nevisiškai. Ir pratrūko tai, ką ji bandė nuslėpti nuo pačios savęs. Ji meldė grąžinti jai jos vaiką, mėtėsi lovoje, norėjo atsistoti ir eiti paskui jį. Ir tai, tikriausiai, buvo baisiausia, ką aš mačiau savo gyvenime. Moters ašaras dėl jos pačios nužudyto vaikelio. Jis buvo jai reikalingas, tačiau, veikiama klaidingų įsitikinimų apie tai, kas šiame gyvenime teisinga, o kas neteisinga, kas svarbu, o kas gali palaukti, ji jo atsikratė. Ir negalėjo sau už tai atleisti.“

Pagrindiniu depresijos simptomu tampa nuolatinis grįžimas pasąmonėje prie to, kas išgyventa. Dažniausiai pasireiškia:

1. Neužpildomo praradimo pojūtis, tuštuma, savigrauža

Net jeigu moteris lengvai žiūri į aborto procedūrą, sielos ir sąžinės neapgausi įtikindama save tuo, kad vaisius kūne – viso labo ląstelių rinkinys.

„Man paaiškino, kad aborto metu pašalina tik mažą dalelę kūno, kad ši procedūra vyksta praktiškai be skausmo ir trunka panašiai penkias minutes. Tačiau kai aš gulėjau ginekologiniame krėsle, iš manęs tiesiogine to žodžio prasme „išsiurbė“ gyvą būtybę, pajutau gilios kaltės jausmą prieš vaiką, kuriam aš sąmoningai neleidau atsirasti šviesoje. Aš išėjau iš kabineto visiškai kitu žmogumi. Šios penkios minutės tapo gyvenimo, kuriame pilna nevilties, baimės, gėdos, beviltiškumo, neapykantos vyrui, pradžia…“

Pasąmoniniame lygmenyje moteris vis tiek suvokia, kad mirė ne embrionas, o gyvas sutvėrimas. Ir ji kentės dėl to, jaus neužpildomą praradimą, tuštumą ir kaltins save. Įprastai tokie jausmai atsiranda praradus artimą žmogų, tačiau abortas šiuo atveju niekuo nesiskiria nuo mirties, be to, ta mirtis buvo mūsų sąmoningai priimtas sprendimas.

„Praėjus metams po antrojo aborto, prisimenu viską, lyg tai būtų buvę vakar. Nerviniai priepuoliai ir siaubingi galvos skausmai, nenustojantys nei minutei, dėl kurių aš tapau priklausoma nuo trankvilizatorių (raminamųjų), tęsėsi 3 mėnesius. Nesuvokiu pačios savęs. Ir begalinė tuštuma.“

„Ir vieną dieną viskas nutrūko. Tyrimas ultragarsu... Ašaros... Ginekologinis krėslas... Narkozė... Tuštuma... Praėjo mėnuo, o nėra nei minutės, kad aš neprisiminčiau savo negimusio vaiko.“

„Iki šiol jaučiu, kad padariau siaubingą klaidą. Kai iš mano kūno pašalino kažką gyvo, aš pajaučiau begalinę tuštumą. Vaiko nebebuvo. Tai negrįžtamas praradimas. Po aborto sieloje liko kažkokia atsivėrusi buka, siaubinga tuštuma – juk buvo atliktas nužudymas.“

Savigrauža – natūrali kiekvieno praradimo būsena. Todėl moterys, atlikusios abortą, turi praeiti šį atgailos ir graužaties procesą, kuris reikalauja daug laiko ir energijos.

Tai išgyventi visada sunkiau, jeigu pats kažkokiu būdu prisidėjai prie praradimo. Tai iš dalies paaiškina, kodėl moterys, pasidariusios abortą, kenčia daugiau nei tos, kurios persileido tuo pačiu nėštumo laikotarpiu. Neturinčios galimybės atvirai išsakyti savo išgyvenimų, jos tampa apatiškos, abejingos, dirglios ir iškankintos. Papasakoti apie tokius išgyvenimus įprastai nėra kam, o niekas ir neatjaus – juk tai buvo sąmoningai priimtas sprendimas.

Dažnai tam, kad bent suprastų savo būseną, moterims trukdo

plačiai paplitusi idėja: „tai buvo ne vaikas“. Tokiais žodžiais galima apgauti protą, tačiau ne giluminius psichikos sluoksnius.

Moteris, pasirenkanti abortą, pasmerkia save išgyvenimams, kurie lygūs kylantiems praradus artimą žmogų, taip pat praranda visas galimybes būti atjausta ir netgi kažkam atvirai galėti išsakyti savo liūdesį.

2. Įkyrūs prisiminimai

Poabortiniam sindromui būdingas aborto išgyvenimas naktinių košmarų pavidalu, įkyrios mintys, negimusio vaiko įsivaizdavimas. Būtent tokie išgyvenimai tampa aštrūs praėjus metams po aborto arba artėjant numatomai vaiko gimimo dienai.

„Ir vėl kovas... Kovo viduryje jis turėjo gimti... Ir vėl aš skaičiuoju jo gimimo dienas ir verkiu. Žiūriu į savo sūnų ir galvoju, koks būtų buvęs tas mažylis.“

Pakankamai dažnai moterys pasakoja apie košmariškus sapnus.

„Pradėjau dažnai sapnuoti košmariškus sapnus, kuriuose aš vėl ir vėl išgyvenu abortą. Jeigu būčiau išsaugojusi vaiką, viskas būtų buvę kitaip...“

Prisiminimai išplaukia į paviršių, kai moteris mato to paties amžiaus vaikus, kai stebi kitus savo vaikus. Ji žiūri į vaikus, o prieš jos akis atsiranda negimusio vaiko atvaizdas, koks jis būtų buvęs dabar.

„Aš pasidariau abortą ir nuo to laiko skaičiuoju, kiek jam, mano mažyliui, būtų. Jam dabar būtų 2,2 metelių. Aš nežinau, kas tai buvo – berniukas ar mergaitė, nors įtariu, kad sūnus. Dažnai aš įsivaizduoju, kad kartu su vyresnėliu eina jaunesnysis vaikas, kaip jie vaikšto, žaidžia kartu. Atleisk brangusis... aš nenorėjau.“

Vienas iš gydytojų psichoterapeutų prisimena:

„Neseniai sutikau moterį, kuri pilnai realizavo save gyvenime. Turi du vaikus, jau yra ir anūkų. Jai beveik 60 metų. Ir štai vieną kartą ji man pasakė: „Mano viduriniam vaikui jau būtų buvę 29 metai!“. Vadinasi ji iki dabar skaičiuoja to negimusio vaiko amžių. Ir 29 metus gyvena su pojūčiais, kad galėjo gyventi ir trečiasis vaikas.“

Žinoti, kad negimusiam vaikui niekada nebus nei penkeri, nei dešimt, nei dvidešimt metų – skausminga. Apgailestavimai nepaleidžia, jie nuolat lydimi kaltės jausmo ir tai vienas iš būsimų simptomų.

3. Kaltės jausmas

Jis stiprėja susitikimų su vaikais metu, žiūrint teminę medžiagą, bendraujant su draugėmis ir pažįstamaisiais. Teisiantys žvilgsniai iš tėvų ir kitų artimųjų provokuoja sąžinės graužatį, savęs plakimą ir stipriausią norą turėti vaiką. Kaip taisyklė, moteris suvokia, kad visos priežastys, dėl kurių ji atsisakė gimdyti, iš tiesų nepateisina tokio poelgio.

„Dabar man 26, esu ištekėjusi ir nėščia. Šis vaikas labai norimas, vyras laimingas matydamas mano augantį pilvuką, aš taip pat laiminga, tačiau yra vienas bet: mane graužia kaltės jausmas. Kaltė prieš tuos du vaikučius, kuriuos užmušiau. Būtent dabar man sunkiausia galvoti apie juos, kurie niekuo nekalti prarado gyvybę ir motinišką meilę. Jie buvo ne blogesni nei mano mažylis, kurį aš nešioju po širdimi.“

Kalbama, kad laikas gydo, tačiau prisiminimai apie abortą ir su tuo susijęs kaltės jausmas pasilieka su moterimi visą gyvenimą.

„Mano močiutei jau 87 metai, kartais ji prisimena savo gyvenimą... Ir bet kokie jos prisiminimai, apie karą ar apie kaimo pasėdėjimus su draugėmis, pasibaigia vienodai – tyliomis ašaromis apie savo ketvirtąjį vaiką. Ji pasidarė abortą. Vieną vienintelį gyvenime. Ir verkia ji visuomet dėl vieno ir to paties: „Tris pagimdžiau, tegul būtų ir ketvirtas buvęs... Sūnelis arba dukrelė...“

Ji turi tris vaikus, krūvą anūkų ir keturis proanūkius, gyventų ir džiaugtųsi... Aš vedu prie to, kad abortas – neištaisomas, ir nereikia galvoti, kad bėgant laikui tai pasimirš... Ne. Tik stipriau skaudės ir suvokimas, kad to negali ištaisyti, bus aiškesnis.“

Gerokai lengviau pašalinti būsimą kūdikį iš motinos įsčių nei prisiminimus apie jį iš jos sielos. Skausmas, kaltės jausmas periodiškai užvaldys moterį po aborto, net jeigu ji bandys užspausti juos į patį tolimiausią sąmonės kampelį. Prisiminimai gyvens viduje ir nuolat grįš, netgi vyresniame amžiuje, kai ant jau išmintingos moters užvirs šalta realybė.

Kaltės jausmas stiprėja, jeigu moteris lieka be vaikų. Ateina suvokimas, kad dėl to kalta ji pati. Jeigu vėlesnių vaikų gimimas gali susilpninti kaltės jausmą, tai nevaisingumas sustiprins kančias. Taip pat sunkiai išgyvenamas persileidimas dėl anksčiau atliktų abortų pasekmių. Gerai žinoma, kad abortai ženkliai padidina vėlesnio persileidimo tikimybę.

Kuo dažniau įvyksta persileidimai, tuo labiau sustiprėja kaltės jausmas.

Gyventi nuolatos jaučiant tą spektrą jausmų, kurie buvo aprašyti aukščiau, pakankamai sudėtinga. Moteris slegia prisiminimai apie atliktą abortą. Jos stengiasi ieškoti būdų, kurie apgintų jas nuo kaltės jausmo, atgailos ir depresijos.

Daugeliui ateina mintys apie savižudybę kaip apie efektyvų problemų sprendimo būdą. Žmogiškoje sąmonėje šiuo laikotarpiu savižudybė atrodo kaip teisinga iliuzija išeiti iš susidariusios ypač nedėkingos situacijos, su kuria žmogus kol kas negali susitvarkyti.

„Prieš du mėnesius aš pasidariau abortą, kai pastojau nuo mylimo žmogaus. Pati nesuprantu, kodėl sutikau. Buvau lyg apsvaigusi. Po aborto mano gyvenimas kaip pragaras. Su ašaromis užmiegu, su jomis prabundu, nuolatos galvoju apie savižudybę, netgi būdą išsirinkau. Kaip aš gailiuosi dėl aborto, to neaprašysiu žodžiais. Galvoju, kad savižudybė padės man atsikratyti skausmo. Mano viduje lyg degtų ugnis.“

„Mano mažylis, mano mažylis, aš kiekvieną dieną jo prašau atleidimo. Kartais lanko suicidinės mintys, nes negaliu su tuo gyventi!“

„Aš norėjau numirti arba bent jau išeiti iš proto, kad pasibaigtų šios kančios, naktiniai košmarai apie vaikus, pasišlykštėjimas savimi ir savęs naikinimas.“

Ginekologas konsultantas Robert Balfura pateikia Suomijos tyrimo, kurio metu 1987–2000 m. buvo stebima 5000 moterų, pavyzdį. Rezultatai parodė: moterys, pasidariusios abortą po neplanuoto nėštumo, šešis kartus dažniau nusižudė nei tos, kurios išnešiojo vaiką.

Kitas būdas pamiršti apie išgyvenimus – pabėgti į svajų ir liguistų fantazijų pasaulį su alkoholio ir narkotikų pagalba, kas veda prie gilios priklausomybės ir tai praktiškai neišgydoma.

„Po aborto aš nustojau bendrauti su buvusiais draugais ir pradėjau bendrauti su daug naujų pažįstamų. Aš pripratau prie narkotikų ir alkoholio. Kad negalvočiau apie tai, kas nutiko, aš stengiausi pastoviai būti „kaife“ arba prisigerti iki sąmonės praradimo.“

„Aš pradėjau gerti, kad užsimirščiau ir išsigelbėčiau nuo skausmo. Prieš abortą užsiiminėjau gimnastika ir gyvenau sveiką gyvenimą. O paskui pradėjau jausti kaltės jausmą ir galvoti apie savižudybę, praradau pagarbą sau. Niekuo kitu neužsiėmiau.“

Gydytojai oficialiai skelbia, kad moterims būtina paaiškinti potencialius pavojus psichinei sveikatai po aborto. Ne taip seniai Naujosios Zelandijos universiteto mokslininkai atliko tūkstančio moterų tyrimą ir nustatė, kad 40 proc. tų, kurios pasidarė abortą, kenčia nuo poabortinių psichinių sutrikimų. Depresija, priklausomybė alkoholiui ir narkotikams, blogas miegas, mintys apie savižudybę dažniau aplanko moteris, pasidariusias abortą, nei tas, kurioms įvyko persileidimas arba kurios išsaugojo nėštumą.

Kartais pasirenkami gerokai švelnesni kompensacijos būdai, tačiau vis tiek moteris stengiasi savo gyvenimą kurti taip, kad jis teiktų kuo mažiau skausmo. Kaip išeitį ji mato atsisakyti bendravimo, vengti naujų pažįstamų, siekti vienatvės ir užsidaryti savyje, kad niekas neprimintų apie tai, kas įvyko.

Moterys stengiasi išvengti viso to, kas kažkokiu būdu primena joms apie vaikus. Būna, kad vystosi stipri antipatija viskam, kas liečia vaikus. Jos visais įmanomais būdais vengia nėščiųjų, bijodamos atsidurti šalia mažylių... Netgi parduotuvėse tokios moterys greitai praeina pro kūdikių skyrių. Toks vengimas dažnai daro kitą nėštumą problematišką.

Kažkam tai būdas apsaugoti save nuo būdo tapti agresyvia.

„Praėjo jau 7 mėnesiai nuo tos dienos, kai aš pasidariau abortą. Man 21 metai, tai buvo mano pirmas nėštumas nuo vyro, kurį mylėjau labiau už gyvenimą. Nepasakosiu visos istorijos, ji skausminga, ilga ir liūdna. Jau bandžiau nusižudyti. Tapau agresyvi ir grubi.“

Pradžioje agresija išreiškiama gydytojams, kurie rekomendavo arba atliko abortą (dažnai argumentuojama, kad jie nepapasakojo apie pasekmes), paskui – vaiko tėvui, jeigu jis siūlė tokį išėjimą iš situacijos arba tiesiog nesustabdė motinos, priėmusios sprendimą nutraukti nėštumą. Taip moteris bando pateisinti save, kaltinama aplinką ir tuos, kurie yra šalia.

Bet kokiu atveju pasireiškia jau ne paprasti nerviniai sutrikimai, įvyksta pilna asmenybės transformacija. Agresija, nuo kurios prasidėjo abortas, toliau gyvena moteryse. Toks poelgis tampa konfliktų priežastimi su artimaisiais ir, galų gale, gresia šeimos iširimu.

Moterys, kurios pasidarė abortą, turi polinkį žiauriai elgtis su savo vaikais. X. Barker nustatė, kad agresiją vaikams dažniausiai turi moterys, kurios anksčiau pasidarė abortą.

Kai kurios iš moterų, pasidariusios abortą, patiria pasibjaurėjimą

liečiantis prie kūdikio, gimusio jau po norimo nėštumo.

„Aš labai norėjau vaiko po to, kai pasidariau abortą, tačiau kai man jį davė, aš tą pačią akimirką jį grąžinau.. Kažkas buvo ne taip.“

Jos turi polinkį į neadekvačias reakcijas, viena iš jų aprašė pykčio priepuolius, apimančius ją kiekvieną kartą, kai ji girdėjo savo naujai gimusio vaiko verksmą:

„Aš nesupratau, kodėl jos verksmas mane taip pykdo. Ji buvo nuostabus vaikas, beje, labai ramus. Aš tada nesuvokiau, kad nekenčiau savo dukros už tai, kad ji galėjo daryti visa tai, ko mano prarastas (aborto metu) vaikas nebegalėjo daryti.“

Mūsų neturi stebinti tai, kad abortas padidina patyčių tikimybę tarp vaikų. Tai, kas aukščiau aprašyta, dar nėra kraštutinis problemos pasireiškimas. Užfiksuoti atvejai, kai pasidariusios abortą moterys bandė nužudyti savo vaikus.

Pavyzdžiui, Rene Naisli iš Naujojo Džersio, JAV, išgyveno „psichopatinį priepuolį“ aborto dieną – ji iki mirties mušė savo trijų metų sūnų Šoną. Ji teismo psichiatrui pasakė žinojusi, „kad abortas – tai blogai“ ir kad ji „turi atlikti bausmę už abortą“. Psichiatras, kuris buvo liudytoju ekspertu iš kaltinamosios pusės, pastebėjo, kad žudymas buvo tiesiogiai susijęs su psichologine Rene reakcija į abortą. Deja, jos pykčio ir neapykantos auka tapo jos sūnus.

Panaši tragedija įvyko su Dona Dleming praėjus savaitei po antrojo aborto. Būdama gilios depresijos būsenos, Dona „girdėjo balsus“ ir bandė nusižudyti ir nužudyti du savo sūnus, nušokdama nuo tilto Long Biče, Kalifornijoje. Doną ir jos penkerių metų sūnų išgelbėjo, tačiau jos dvejų metų sūnus mirė. Paskui ji pareiškė, kad bandė užmušti save ir vaikus, kad sujungtų visą šeimą.

Atėmus gyvybę vieną kartą, tai vėliau kartosis ir kartosis. Motina, užmušusi vaiką, jau suformavo įprotį žudyti, būtent įprotį žudyti savo vaikus. Gali pasirodyti, kad visa tai istorijos ne iš šio pasaulio, neturinčios su mumis jokio ryšio ir normaliam, įprastam žmogui taip nutikti negali. Tačiau ir Dona, ir Rene iki abortų, po kurių joms išsivystė psichiniai nukrypimai, buvo absoliučiai normalios moterys, mylinčios savo vaikus.

Net jeigu iš išorės viskas atrodo gerai, kiti vaikai jaus pavojų, sklindantį nuo motinos, tokie pojūčiai gali pasireikšti per sapnus arba fantazijas.

„Nuo vaikystės man dažnai sapnuojasi sapnai, kuriuose mano mama nori man pakenkti. Pavyzdžiui, vejasi mane su peiliu, muša mane, bando užmušti ir neapkenčia. Aš ilgai negalėjau suvokti, kodėl sapnuoju tokius baisius sapnus apie motiną, juk realybėje mūsų santykiai geri, ji myli mane ir niekada nesielgia su manimi žiauriai. Tačiau neseniai aš perskaičiau straipsnį, kuriame buvo pasakojama apie poabortinį sindromą. Mama pasidarė du abortus: vieną prieš mano gimimą, kitą paskui. Kartą, kai man buvo 10, sapnavau žiaurų sapną, kuriame į mūsų namus atėjo du berniukai. Jie buvo neramūs ir piktybiškai nusiteikę. Pradėjo godžiai ryti, paskui žaisti mano ir brolio žaislais, o mus atstumti. Atsigulė miegoti į mūsų lovas, o mums teko miegoti ant grindų... Aš papasakojau apie šį sapną mamai. Vėliau ji prisipažino, kad pasidarė du abortus ir jautė, kad tai buvo berniukai.“

Nužudytų vaikų buvimas šeimoje vis tiek yra jaučiamas ne tik nepilnavertės motinos, tačiau ir kitų giminaičių. Jeigu vaikai žino apie persileidimą arba motinų pasidarytą abortą, tikėtina, kad jie negalės suvokti, kodėl jie išgyveno, o jų broliai ir sesės – ne, kodėl gyvenimui pasirinko juos, o jų broliai arba sesės buvo nužudyti, ir
vedami vaikiško egocentrizmo pradės kaltinti save dėl šio įvykio.

Kaltės jausmas už tai, kad jie gyvi, nepaaiškinama baimė prieš motiną, baimė būti „nelaukiamu“, sunkumai,
pasireiškiantys priklausomybėmis, problemos su savo potencialo atvėrimu, nerimas dėl ateities, laukimo našta, kurios jie negali pateisinti, problemos su pasitikėjimu tėvais – toks emocijų spektras formuojasi, jeigu vaiko brolis ar sesė yra nužudyti atlikus abortą.

Vaikai sužino apie abortą skirtingais būdais. Jie turi intuiciją. Savo svajonėse, piešiniuose jie dažnai gali perduoti, jog žino, kad mama buvo nėščia ir prarado kūdikį.

Abortas – smūgis ne tik moters, tačiau ir jos vaikų psichikai.

Šio laiško autorė patyrė daugybę aborto pasekmių: agresiją, neviltį, kaltės jausmą, ligotus prisiminimus – viską, apie ką rašėme aukščiau. Abortas jai buvo pristatytas kaip lengvas problemos sprendimo būdas, tačiau viskas pasirodė visai ne taip:

„Man nepasakė, kad po aborto neįtikėtina neapykanta žudys mane iš vidaus ir prives prie nepasitikėjimo, įtarumo ir kraštutinio negebėjimo rūpintis savimi ir kitais, įskaitant mano keturis vaikus. Man nepasakė, kad

vaiko verksmo garsas iššauks manyje tokį pykčio sprogimą, kad aš visiškai negalėsiu būti šalia vaikų.

Man nepasakė, kad taps neįmanoma žiūrėti į savo asmenines akis veidrodyje. Arba, kad mano pasitikėjimas savimi bus tiek supurtytas, kad aš negebėsiu priimti bet kokių svarbių sprendimų. Neapykanta sau neleido man siekti karjeros aukštumų. Aš galvojau, kad esu neverta sėkmės.

Man nepasakė, kad aš neapkęsiu visų tų, kurie siūlė man pasidaryti abortą, nes jie buvo mano vaikų nužudymo dalyviai. Man nepasakė, kad abortas su mano vyro leidimu prives prie to, kad aš pradėsiu neapkęsti savo vaikų tėvo, kad negebėsiu palaikyti bet kokių normalių, ilgalaikių, pasitenkinimą atnešančių santykių.

Man nepasakė, kad kiekvieną rudenį tuo metu, kai abu mano nužudyti vaikai turėjo gimti, galvosiu apie savižudybę.

Man nepasakė, kad per savo vaikų gimtadienius aš prisiminsiu tuos du, kuriems aš niekada neiškepsiu vardinio pyrago. Kad Kovo 8-ąją aš galvosiu apie tuos du, kurie niekada nepadovanos man su meile savo rankomis padarytų dovanų. Kad kiekvienos Kalėdos primins man apie tuos du, kuriems nebus dovanų po egle.

Abortas turėjo tapti paprastu ir greitu būdu
išspręsti mano problemas, tačiau man nepasakė, kad neegzistuoja paprastas ir greitas būdas atsikratyti apgailestavimo.“

Daugelis moterų ryžtasi abortui galvodamos: „Greitai viskas pasibaigs. Aš tiesiog negalvosiu apie tai. Aš tiesiog gyvensiu kaip anksčiau, lyg nieko nebūtų buvę.“

Netgi statistika rodo, kad greičiausiai viskas bus visiškai ne taip. Pavyzdžiui, pagal mokslų daktarės Spekhard tyrimus, 1985 m. atliktus Minesotos universitete: 100 proc. tiriamų moterų patiria sielvartą ir praradimo jausmą, 92 proc. – kaltės jausmą, 85 proc. moterų nustebino neigiamų emocijų intensyvumas, kurį iššaukė abortas, 81 proc. jaučia išdavusios save, 65 proc. turėjo minčių apie savižudybę, o 23 proc. moterų bandė nusižudyti.

Aborto sukelti psichikos sutrikimai paliečia beveik visas, kurios jį atliko. Naivu galvoti, kad jų išvengsi.

Kiekvienas žmogus sąžinės lygmenyje suvokia, kad abortas – tai nužudymas, tačiau dėl vienų ar kitų socialinių aplinkybių randa sau reikalingų pasiteisinimų, kad logiškomis išvadomis giliau nustumtų kaltės

jausmą. Tačiau anksčiau ar vėliau ta vidinė disharmonija būtinai pasireikš, kad ir kiek moteris beteisintų save, kad tai buvo „viso labo tik ląstelių gumulas“, „mini-abortas – tai nieko“.

Mintys „o kas būtų, jeigu“, prisiminimai ir košmariški sapnai dar ilgai nepalieka ramybėje tų, kurios vieną kartą pasiryžo abortui. Tačiau, kaip sakoma, geriau ligos išvengti, nei paskui ją gydyti. Toms, kurios tik ruošiasi pasidaryti abortą, verta susimąstyti apie jo pasekmes. Su kaltės jausmu, praradimo skausmu, vienatve ir depresija susitvarko tik vienetai. Įprastai šie pojūčiai persekioja moterį iki gyvenimo galo.

Kodėl moterys sutinka pasidaryti abortą? Kas jas tam pastūmėja? Mūsų visuomenė kalba apie laisvo pasirinkimo teisę. Tačiau ši filosofija patraukli tik tuomet, kai yra atplėšta nuo realybės, garbinama kaip idealas, nagrinėjama kaip abstrakcija. Iš moterų, kupinų nevilties, siaubo, kaltės ir neigimo, požiūrio taško ši filosofija šalta ir nesuteikianti ramybės. Iš pasekmių: krūties vėžio, persileidimų, nėštumo komplikacijų (ektopinių nėštumų), piktnaudžiavimo alkoholiu, savižudybių, manijos, depresijos, požiūrio taško – tai pasityčiojimas. Iš atgimimo pragaro pasauliuose ir karminio požiūrio taško – viskas dar tragiškiau.

5 dalis

Aborto istorija Rusijoje

Mes gyvename pasaulyje, kuriame abortas įteisintas, pripratome prie to, kad tai yra gyvenimo norma ir protingas šiuolaikinės laisvos moters sprendimas. Kad suvoktume problemą giliau, verta susimąstyti, ar visada taip buvo? Ar visur taip yra? Kas ir kada suformavo idėją, kad abortas – natūralus ir adekvatus pasirinkimas?

Vienaip ar kitaip, moterys nuo senų laikų bandė išspręsti „neplanuoto“ nėštumo problemą, neigti šį faktą būtų beprasmiška. Klausimas tik, kaip visuomenė ir valstybė žiūrėdavo į „vaisiaus nunuodijimą“ ir, atitinkamai, kaip dažnai moterys taip elgdavosi. Panagrinėkime istoriją.

Krikščioniškose šalyse iki XX a. negimusių vaikų nužudymas buvo uždraustas įstatymo. Rusijoje XV–XVIII a. už vaisiaus nunuodijimą nuodingu gėrimu arba bobutės akušerės pagalba dvasininkas duodavo moteriai epitimiją nuo 5 iki 15 metų. Antroje XVII a. pusėje karalius Aleksejus Mihailovičius Romanovas priėmė įstatymą, pagal kurį dirbtinis nėštumo nutraukimas įgavo žiaurų atpildą – mirties bausmę. Ją 1715 m. atšaukė Piotras I.

Pagal 1845 m. bausmės nurodymus abortas buvo prilyginamas sąmoningam vaiko nužudymui. Už šį nusikaltimą atsakydavo tiek daktarai, tiek ir pačios moterys. Abortas buvo baudžiamas katorginiais darbais nuo 4 iki 10 metų gydytojui ir išsiuntimu į Sibirą arba pataisos įstaigą nuo 4 iki 6 metų moteriai. Beje, abortas būdavo aplinkybė, sunkinanti atsakomybę.

Gerokai vėlesni Rusijos teisingumo ministerijų įstatymų projektai motinai, kaltinamai vaisiaus nužudymu, skirdavo uždarymą pataisos namuose iki 3 metų. Tokia pati bausmė buvo numatyta tiems, kas kaltas už

nėščiosios vaisiaus nužudymą, beje, net jeigu kaltininkas buvo gydytojas arba akušerė bobutė, teismas turėjo teisę kaltajam atimti galimybę užsiimti praktika iki 5 metų ir publikuoti savo nuosprendį. Bausmė taip pat grėsė ir tretiesiems asmenims, net jeigu jie su nėščiosios sutikimu dalyvavo atliekant abortą, o taip pat bendrininkams, suteikusiems būtinas priemones vaisiaus nužudymui. Jeigu vaisiaus nužudymas įvyko be nėščiosios sutikimo, kaltieji būdavo baudžiami katorga iki 8 metų.

Moteris iš baimės, esanti jos požiūriu situacijoje be išeities, galėjo pasidaryti abortą, tačiau visuomenė visada sakydavo „ne“. Valstybė siūlydavo kitus variantus: būdavo išlaikomi auklėjamieji namai, į kuriuos buvo galima tyliai atnešti ką tik gimusį kūdikį, jau prie Piotro I atsidarinėjo skyriai, kur moterims būdavo leidžiama gimdyti su kaukėmis, neatskleidžiant tapatybės. Žinoma, vaiko gimimas ne santuokoje, jo atsisakymas būdavo smerkiami visuomenės. Tokia motina vargu ar galėjo tikėtis laimingo šeimyninio gyvenimo, jeigu šie jos biografijos puslapiai tapdavo žinomi, tačiau įstatymų lygmenyje toks poelgis skaitėsi adekvatesnis, už jį nebausdavo.

Kada viskas pasikeitė, o valstybė pradėjo išteisinti pačių mažiausių savo narių nužudymą? 1913 m. rusų gydytojų suvažiavime Nikolajui Ivanovičiui Pirogovui atminti, balsų dauguma buvo priimtas sprendimas legalizuoti abortus ir išlaisvinti nuo mirtinos bausmės tiek motiną, tiek ir operuojančius gydytojus.

Platų visuomenės palaikymą šiam poelgiui suteikė Vladimiras Iljičius Leninas, palaikęs jį kaip piliečių demokratijos teisę. Po keleto metų, 1920 m. lapkričio 19 dieną, į valdžią atėjus bolševikams, abortas buvo leistas, o Rusija tapo pirmąja pasaulio šalimi, įteisinusia nėštumo nutraukimą remiantis moters noru.

Iš pirmo žvilgsnio, keistas valstybės sprendimas. Persikelkime keletą dešimtmečių į priekį, kad pažiūrėtume, kada ir kodėl buvo priimami panašūs sprendimai? Kad pavergtų slaviškas šalis, Martinas Bormanas siūlė Adolfui Hitleriui tokią politiką (užfiksuotą viename iš slaptų įsakymų): „Abortus rytų okupuotose teritorijose galime tik pasveikinti, bet kokiu atveju mes nekliudysime. Fiureris tiki, kad mes pradėsime plačiai prekiauti nėštumą nutraukiančiomis priemonėmis. Mes nesuinteresuoti nevokiškos tautos augimu.“

„Būtina sureguliuoti plačią šių (kontraceptinių) priemonių gamybą.

Šių priemonių ir abortų paplitimas jokiu būdu neturi būti apribotas. Verta visais įmanomais būdais plėsti abortariumų tinklą.“ (Pastabos ir nurodymai generaliniam planui „Ost“ SS Hitlerio reichsfiurerio kariams.)

„Nušauti bet kurį, kuris pabandys uždrausti abortus Ukrainoje“, – kalba pats A. Hitleris. Pagal šią taktiką, abortas turi būti atliekamas, kai moteris jo paprašo. Ne arijų gyventojai turi būti sunaikinti ir tam tinka visi būdai.

Sovietų Sąjungoje atliekami panašios politikos rezultatai (abortų leidimas ir skatinimas) nevertė savęs ilgai laukti. Statistika atsispindi tokio įstatymo pasekmėse: pagal specialaus tyrimo, atlikto Vladimiro Vladislavovičiaus Pajevskio Leningrade 1928 m., duomenis, tik 42 proc. nėštumų pasibaigė kūdikio gimimu. Likę 58 proc. buvo nutraukti atlikus abortą. Iš esmės kiekvienam gimusiam vaikui tenka vienas užmuštas. Tokia situacija, autoriaus nuomone, liudija apie „praktiškai išskirtinę abortų rolę gimimų sumažėjime“. Abortų kiekis augo ir toliau, ypač tarp miesto gyventojų. Pagal I. A. Kurganovo duomenis, 1934 m. Maskvoje vienam gimimui teko apie tris abortus. Abortas tapo pagrindiniu ir praktiškai vieninteliu būdu reguliuoti vaikų skaičių šeimoje.

Jau praėjus 4–5 metams po abortų legalizacijos gimimų lygis sumažėjo tiek, kad dėl demografinės krizės pavojaus 1936 m. abortai buvo įstatymiškai apriboti. Jie buvo leidžiami tik gresiant pavojui gyvybei arba sunkiam moters sveikatos sužalojimui. Situacija iš karto pasikeitė: atitinkamai sumažėjo ir motinų mirčių, suprastėjusios reproduktyvinės sveikatos duomenys, nevaisingumo, šeimų irimo statistika ir taip toliau. Tačiau jau 1955 m. abortai vėl buvo leidžiami, o tai padidino jų kiekį iki tokio lygio, kad SSSR užėmė vieną iš pirmųjų vietų pasaulyje pagal atliekamų abortų skaičių.

Valstybė turi saugoti savo piliečius nuo išorinių priešų, nuo kataklizmų. Tačiau ji kažkodėl rekomenduoja juos žudyti...

Susimąstykite apie šiuos skaičius: iki 1990-ųjų kasmet Rusijoje buvo atliekama daugiau nei 4–4,5 milijono abortų (per penkerius metus – daugiau nei 20 milijonų). Palyginimui, per penkerius Didžiosios Tėvynės karo metus buvo prarasta 6,5 milijono mūsų žmonių.

Romos poetas Publijus Ovidijus „Metamorfozėse“ rašė:

Ar tikrai moterims nauda,
kad jos nedalyvauja kovose
Ir su skydu neina grubioje
karių rikiuotėje,
Jeigu save be karo jos savarankiškai
sužeidžia ginklu,
Aklai imasi kardo, su savo gyvenimu
kariaudamos pačios?
Ta, kuri davė pavyzdį išmesti
švelnų kūdikį, –
Geriau ji numirtų kare
pati su savimi!
Jeigu senovėje taip moterims
būtų patikę elgtis,
Dingtų su tokiu blogiu
visa žmogiškoji giminė!

Tai ar verta leisti į Rusiją tankus? Ar viską galima padaryti gerokai paprasčiau?

Ar pati moteris priima sprendimą abortui? Ar jį už ją jau priėmė tie, kuriems atrodo, kad mūsų teritorijoje gyvena per daug žmonių?

Pažiūrėkime, kur mes nuėjome. Tai viso labo sausi skaičiai, tačiau jie kalba ryškiau už žodžius. Šiek tiek statistikos, parašytos sausa ir oficialia kalba.

Iki 2002 m. apie 60 proc. visų nėštumų Rusijoje užsibaigė abortu. Rusija užėmė antrą vietą pasaulyje po Rumunijos pagal abortų skaičių žmogui. Kas dešimtas abortas buvo atliekamas merginų iki 18 metų. Iš 38 milijonų moterų, gyvenančių Rusijoje ir pagal amžių galinčių gimdyti, maždaug 6 milijonai yra nevaisingų, įskaitant ir dėl praeityje atliktų abortų pasekmių.

2007 m. pagal Rusijos Federacijos sveikatos apsaugos ir socialinio vystymosi ministro Mihailo Zurabovo vertinimą, Rusijoje kasmet buvo atliekama 1,6–1,7 milijono abortų. Šalis buvo pirmoje vietoje pasaulyje pagal abortų skaičių: čia, netgi pagal oficialią statistiką, abortais pasibaigdavo 70 proc. visų nėštumų. Šiandien Rusija –

pasaulio lyderė pagal negimusių vaikų skaičių, kuriuos nužudė motinos ir daktarai.

2014 m. Rusijos Pediatrų sąjungos galva Aleksandras Baranovas pareiškė apie stipriai sumažintą oficialią abortų statistiką. Spaudos konferencijoje, paskirtoje abortų pašalinimui iš sistemos, būtino medicininio draudimo klausimams, jis pasakė, kad ekspertų vertinimu Rusijoje atliekama nuo 3 iki 4 milijonų abortų per metus.

Pagal statistiką Rusijoje:

– 70 proc. nėštumų pasibaigia abortu;

– 10 proc. abortų pasidaro merginos nuo 10 iki 18 metų;

– apie 90 proc. abortų atliekami tarp 6 iki 12 nėštumo savaitės;

– praktiškai visi abortai baigiasi komplikacijomis;

– 7–8 proc. moterų po atlikto aborto tampa nevaisingos.

Daugelis gydytojų kalba, kad oficialią abortų kiekio statistiką verta padidinti du kartus.

Demografinė situacija Rusijoje:

Šalyje paskutinio surašymo duomenimis yra 147,5 milijono gyventojų tebūnie 150 milijonų (nuo čia toliau visi skaičiai suapvalinti).

Pusė – pensininkai.

Bet kuriuo atvejų iš 150 milijonų, gebančių sukurti šeimą, turinčią vaikų, yra ne daugiau nei pusė. Taigi – tai 75 milijonai.

Susituokia ne visi (ypač miestuose), sakykime du trečdaliai (priskaičiavus skyrybas), taigi gauname 50 milijonų, t. y. 25 milijonus porų.

Kiekviena pora turi vidutiniškai 1,3 vaiko (Maskvos duomenys), tegul būna 1,5.

25 milijonai porų x 1,5 vaiko = 40 milijonų vaikų.

Grubiai, neskaičiuodami mirusiųjų, gavome:

1. 40 milijonų gyventojų pasiliks Rusijoje per 70 metų (70 metų – vidutinė gyvenimo trukmė), o per ateinančius 70 metų sumažės tiek pat kartų.

2. Kad būtų išsaugotas gyventojų skaičius (150 milijonų), kiekviena šeima turi susilaukti 6 vaikų (4 kartus daugiau nei dabar).

Matome, kokie skirtingi duomenys, leidžiantys rinktis: gimdyti arba negimdyti. Galingos jėgos sukurdavo sąlygas, maksimaliai atribojančias moterį nuo tokio poelgio arba atvirkščiai, ją skatinančias.

Ar turime teisę priimti asmeninius sprendimus, ar mūsų vaikai turi tapti politinių žaidimų aukomis? Kas laukia mūsų šalies, mūsų anūkų ir proanūkių, jeigu ir toliau žudysime savo vaikus? Kam ir kodėl reikia, kad tai tęstume?

6 dalis

Aborto industrija

Kodėl įstatymai skatina rinktis abortus? Kodėl taip dažnai neatsakingai išduodamas leidimas abortui moterų konsultacijų metu, o abortų plėtros sistemai skiriami didžiuliai pinigai? Pažiūrėkime į problemą dar iš vienos pusės, susimąstykime, kas suinteresuotas tuo, kad moterys rinktųsi abortus, kam naudinga leisti abortų konvejerį?

Šiuo atveju mes kalbėsime netgi ne apie planetos gyventojų perteklių arba būdus manipuliuoti visuomene... Žodis „naudinga“ šiuo atveju vartojamas tiesiogine prasme. Abortų sfera seniai tapo sėkmingo ir aukštas pajamas uždirbančio verslo sritimi, kurioje pinigus gauna ir daktarai, rekomenduojantys abortus, ir tie, kas atlieka šias operacijas, ir tie, kas atlieka tyrimus ir plėtrą, ir tie, kas paskui parduoda stebuklingas jauninimo priemones. Neskaičiuojami tik užmušti gyvenimai.

Toks operacinis įsikišimas, kaip abortas, jau seniai tapo mokama paslauga. Už abortą pinigus gauna daktarai, atliekantys šias operacijas. Kažkas iš jų nesusimąsto, kokiu būdu užsidirba pragyvenimui, kažkas supranta, tačiau neranda jėgų stoti prieš susidariusią sistemą. Abortai – viena iš pelno sričių privačioms klinikoms, kaip taisyklė, neatsisakančioms panašaus tipo veiklos. Tačiau problema netgi ne medikuose ir privačiose klinikose – yra tam tikros rūšies paslaugų poreikis ir sąžiningi profesionalai jį patenkina.

Baisiausia, kai moterį kalbina pasirinkti abortą. Kada ir kodėl tai gali įvykti? Paskutiniais metais paplito nauja, gerai apmokama pasaulinės medicinos kryptis – fetalinė (lot. *fetus* – vaisius) terapija. Fetalinė terapija priskiriama prie transplantologinių manipuliacijų srities. Beje, ji iš esmės skiriasi nuo įprastos transplantacijos metodų, kurių metu

persodinami mirusių žmonių, kurie neprieštaravo prieš savo vidinių organų paėmimą, arba savanoriškų donorų, duodančių tam savo sutikimą, organai. Skirtumas tame, kad gydant žmonių embrionų kūno dalių pagalba, prieš tai atliekamas nužudymas.

Fetalinės terapijos pagrindas yra vaisiaus, kurio gyvenimas dirbtinai sustabdomas vėlesniu nėštumo
laiku, audinių, susiformavusių motinos įsčiose, ištraukimas ir panaudojimas (fetus – lot „vaisius“). Iš gemalo fetalinių audinių (smegenų, lytinių liaukų, kasos, kepenų ir kitų dalių) gaminami nauji „gydomieji“ preparatai.

Ypatingą vertę fetalinėje terapijoje turi embrioninės kamieninės ląstelės, gaunamos iš įsčiose nužudytų kūdikių. Šios ląstelės geba neribotai daugintis ir tapti bet kuria kita specializuota žmogiško kūno ląstele. Kitaip jas vadina „motiniškomis“ ląstelėmis. Suaugęs žmogus tokių ląstelių turi kaulų čiulpuose, kur jos nuolat virsta į kraujo ląsteles. Embrione jų, žinoma, gerokai daugiau todėl, kad vyksta sustiprintas mažojo organizmo augimas. Atitinkamai ir išgauti jas galima įvairiais būdais: paėmus iš suaugusiojo (kaulų čiulpų persodinimas leukemijos ir kitų susirgimų metu), iš ką tik gimusio kūdikio (po perpjautos bambos imamas virkštelės kraujas, kuriame taip pat yra kamieninių ląstelių) ir, galų gale, iš sveikų negimusių vaikų po aborto. Ląstelės, gaunamos paskutiniu būdu, kainuoja gerokai brangiau, nes turi gerokai didesnį gyvybinės energijos kiekį, palyginti su jau suaugusio žmogaus ląstelėmis, todėl turi daugiau panaudojimo perspektyvų. Nors jau dabar kai kurie mokslininkai abejoja jų gydomuoju (būtent, atjauninančiu) efektu, nes jis laikinas ir pilnai neišgydo.

Kaip gaunama medžiaga fetalinių produktų gamybai?

Ji turi būti gauta iš sveikų asmenų (žmonių ar gyvūnų). Jeigu produktas gyvulinės kilmės, iš bandos išrenkamos vaisingos patelės ir jos užmušamos. Su žmogumi taip elgtis kol kas negalima. Natūralūs tokio produkto tiekėjai yra abortariumai (kurie yra prie kiekvieno moterų konsultacijų kabineto). Beje, vaikas turi būti absoliučiai sveikas, tai reiškia, kad abortas atliekamas visiškai ne dėl medicininių priežasčių.

Gydomųjų dalių gaminimo metodika iš abortuotų vaisių detaliai aprašyta patente Genadijaus Suhih (patentas [RU (11)2160112(13) C1]: „Būdas paruošti fetalinių audinių ląstelių transplantatą“):

„Transplantato gamybai būtini abortuoti 17–21 savaičių

vaisiai, išsivystę įsčiose, 150–450 gramų svorio. [...] Darbui imami vaisiai be genetinių anomalijų ir be viršutinės odos sluoksnių pažeidimų. [...] Vaisius dėmesingai apdirbamas detergento tirpalu ir išplaunamas distiliuotame vandenyje. [...] Tuomet paimame tokius organus: užkrūčio liauką, širdį, plaučius, kepenis, blužnį, plonąsias žarnas, nugaros smegenis, skydliaukę, akis. Be to, nuimama oda nuo galvos ir nugaros, organai susmulkinami.“

Savo klientams fetalinė medicina garantuoja tokius stebuklus:

– svorio optimizavimą;

– senstančio organizmo atjauninimą (fetaliniai audiniai naudojami ir kosmetiniais tikslais);

– senatvės sulėtinimą;

– protinių gebėjimų atstatymą.

Jeigu žiūrėtume į efektus gydant konkrečius susirgimus, perdirbta žmogiškųjų kūnų audinių biomasė, iš Genadijaus Suhih požiūrio taško, yra unikali priemonė plačiam panaudojimo spektrui: nuo Dauno sindromo ir Parkinsono ligos gydymo iki nevaisingumo ir impotencijos, nervinės sistemos susirgimų, pažeistų galvos smegenų, inkstų.

Kokia konkreti produkcija gaminama fetalinių audinių pagrindu (beje, ne tik medicininė)?

Atjauninančios injekcijos

Pacientui švirkštu į pilvą įvedami preparatai, pagaminti iš kūdikių, kurie buvo abortuoti vėlyvaisiais nėštumo mėnesiais, organų.

Vakcinos iš abortuotų kūdikių

Kai kurios rūšys, naudojamos vakcinų gamyboje, turi ląstelių, paimtų iš abortuotų žmogaus embrionų audinių (raudoniukė, vėjaraupiai, raupsai, hepatitas A). Beje, šių embrioninių kūdikio ląstelių išgavimui reikalinga absoliuti sveikata, tai reiškia, kad kūdikiai yra nužudomi pagal „motinos“ norą.

Fetalinė kosmetika

Laimei, didelė fetalinės kosmetikos dalis, prieinama mūsų parduotuvėse, yra gyvulinės kilmės. Žymėjimas gali būti toks: *Ovar*, *Placenta*, *Cutis*, *Hepar*, *Amnion*, *Liquor amnii* (amniono skystis) ekstraktai, placentos proteinai, fetalinės odos proteinai ir taip toliau. Žmogiškos kilmės produktai užrašomi *Human* arba *Fetal*. Tačiau svarbu suvokti, kad gamintojai dažnai nenurodo, kad be gyvulinės kilmės produktų (kurių naudojimas taip pat vienareikšmiškai prieštarauja moralės normoms), į sudėtį gali įeiti ir žmogaus embrionai (tokia kosmetika kainuoja gerokai brangiau). Įprastai tai šveicariškos, prancūziškos, vokiškos, rusiškos kosmetikos gamintojų produktai. Tai ir valomieji losjonai, ir kremai nuo niežulio, kremai akių vokams, anticeliulitiniai kremai ir netgi dantų kremai-pastos.

Ant kai kurių pakuočių parašyta „Placenta“. Vienas iš šios medžiagos gavimo būdų – natūraliu būdu atsiskyrusi placenta jau po gimdymo – medžiaga, kuri lyg niekam ir nereikalinga. Tačiau neverta apgaudinėti savęs. Jeigu įmonėse gaminami produktai būtent fetalinės kilmės, tai ir placenta bus gauta aborto keliu – visiškai nenatūraliu būdu.

Skonio priedai

Didelis kiekis vartotojų nežino, kad dauguma maistinių priedų pagaminti iš negimusių kūdikių audinių ląstelių, juk etiketėje tai nenurodyta, rašoma: „natūralūs aromatizatoriai“, „dirbtiniai aromatizatoriai“. Pavyzdžiui, biotechnologinė korporacija „Senomyx“ specializuojasi eksperimentuose su ląstelių linijomis iš abortuotos medžiagos. Ji gamina dirbtinius skonio stipriklius ląstelių linijos NEK 293 pagrindu (abortuoto kūdikio ląstelės, patentas JAV 5681932, vieno flakono kaina – 534 eurai) ir pristato jas didžiausiems mitybos produktų gamintojams: „Kempbell“, „Kraft Foods“, „PepsiCo“, „Koka-Kola“, „Nestle“, „Solae“, „Cadbury Adams OOO“. Šios kompanijos leidžia produktus pavadinimais „Nescafe“, „KitKat“, „Nesquik“, „Ekstrem“, „Rusija – dosni siela“, „Bon Pari“, „Nuts“, „Auksinis ženklas“, „Maggi“, „Perrier“, „Friskies“, „Felix“, „Purina ONE“, „Gourmet“, „Darling“ ir kitus. Visuomenė darė ilgą „Pepsi-Kolos“ produkcijos boikotą ir 2013 m.

tapo žinoma, kad kompanija vis tik nutraukia savo 30-milijoninį kontraktą su „Senomyx“.

Iš fetalinės produkcijos aprašymų matosi, kad jie aiškiai išsiskiria į dvi kategorijas. Pirma – tai brangiai kainuojantys medicininiai preparatai. Pavyzdžiui, viena jauninanti injekcija kainuoja nuo 500 iki 2 000 dolerių. Tokios kainos ir nustato aukštą šios srities pelningumą. Kreipdamiesi dėl panašių medicinos paslaugų žmonės suvokia, už ką jie moka, suvokia, kad už jų „jaunystę“ ir sveikatą sumokėta kažkieno gyvenimu. Ir tai jų sąmoningas pasirinkimas.

Tačiau yra ir antra kategorija – čia įeina, pavyzdžiui, vakcinos ir skonio priedai. Ši produkcija arba nėra brangi, arba ir visiškai nemokama (skiepai) ir baisiausias dalykas, kad ją naudojantys žmonės įprastai netgi neturi įsivaizdavimo apie „technologinį“ procesą. Na kas iš mūsų galėjo pagalvoti, kad pusryčiuose „Nestle“, šokoladukuose „Nuts“ arba ledinukuose „Bon Pari“ gali būti nužudytų kūdikių ląstelių? Žmones tiesiog apgaudinėja, palieka be informacijos ir jie valgo žmonių vaikus, tokiu būdu gaudami sunkią nužudymo karmą... Verta susimąstyti, kam ir kodėl reikalinga tokia apgavystė? Kam naudinga, kad mes taptume kanibalai? Ar kažkas iš mūsų savanoriškai ir turėdami visą informaciją vartotų tokius produktus? Vienareikšmiškai, fetalinės industrijos vystymas, „žmonių valgymas – kanibalizmas,“ tai tragedija visai žmonijai, tačiau Rusijoje ši problema yra ypač aštri.

Fetalinė terapija iki šių laikų uždrausta liberaliose Vakarų šalyse. 2008 m. rudenį Europos patentų biuras uždraudė patentuoti technologinius tyrimus, pagrįstus žmogiškųjų embrionų kamieninių ląstelių išskyrimu, nes „panašios technologijos [...] turbūt iššauks visuomenėje griežtą protestą ir kaltinimus sugriovus bazinius moralės principus“. Rusijoje nėra įstatymo, draudžiančio taikyti panašias metodikas. Atitinkamai, tokio tipo tyrimų centrai susirinko mūsų teritorijose. „Fetalščikai“ išsiplėtė ilgai kenčiančioje Ukrainoje ir Rusijoje, įgavo platų atgarsį tarptautiniame lygmenyje. Žinomame katalikų interneto portale „Human life international“, skiltyje, paskirtoje analizuoti bioetines šiuolaikinės medicinos problemas, galima pamatyti analitinį straipsnį, kurio pavadinimas kalba pats už save: „Eksperimentai su fetaliniais audiniais ir transplantacija: biologinė siaubo kamera Rytų Europoje (2007)“ (autorius Brajanas Klovsas [Brayan Clowes]).

Klinikų, susijusių su tokio tipo tyrimais ir produktų gamyba, mūsų šalyje (Rusijoje) jau daugiau nei 30. „Sėkmingiausias“ – Rusijos Mokslinis akušerijos, ginekologijos ir perinatologijos centras, vadovaujamas Genadijaus Suhih. Abortų ir gyvų kūdikių sudraskymo centras buvo įkurtas Maskvoje Amerikos verslininkų, Molnaru svetimšalių ir „naujųjų rusų“ gydymui. Centro vadovas Genadijus Suhih liūdnai „pagarsėjo“ visoje Rusijoje tuo, kad pradedant nuo 90-ųjų įnirtingai platino šalyje fetalinį žmonių valgymą.

Visų pirma fetalinis verslas panaudojant abortų medžiagą išsivystė dėl medicininių priežasčių, dėl sergančiųjų arba neturinčių galimybės gyventi vaikų. Tokie abortai atliekami remiantis prenatalinės diagnostikos rezultatais, jeigu kūdikis turi besivystančią neišgydomą įgimtą ydą arba paveldimą anomaliją, pavyzdžiui, Dauno sindromą (ir motina sutinka nutraukti nėštumą). Įprastai tokie abortai atliekami vėlesniu nėštumo laiku (dažniausiai antrame nėštumo trimestre).

Taip susidėjo, kad, pavyzdžiui, dar negimusius vaikus su Dauno sindromu mūsų šalyje naikina kryptingai. Jų motinoms primygtinai rekomenduojama rinktis abortą, nes daugybė sveikatos apsaugos organizacijų ir politikų mano, kad „socialioje valstybėje, kokia pagal Konstituciją yra Rusija, leidžiama švaistyti mokesčių mokėtojų pinigus masiniams abortams, tačiau naudoti priemones, kad būtų suteikta pagalba invalidams – tai „nepakeliamas socialinis svoris“. Suprantama, diagnostika nebuvo (ir dabar nėra) tobula ir tarp atsitiktinai sergančiųjų mirdavo ir sveiki kūdikiai.

Pagal panašų vertinimą, ištyrus 200 nėščių moterų, atsirasdavo 4–10 negimusių vaikų (2–5 proc.) su chromosominėmis ligomis, dažniausiai su Dauno sindromu. Šiuo atveju minimaliai 2 kūdikiai iš 200 ištirtų (1 proc.) buvo klaidingai paskelbti “sergančiais” (taip vadinami melagingi rezultatai). Juos taip pat skatindavo abortuoti, o vėliau panaudodavo kaip medžiagą fetaliniams produktams. Tokia situacija buvo iki visai neseniai.

Tačiau gamybos apimtys augo, reikalavimai abortų medžiagai taip pat ir užsakovų politika pasikeitė. Gaminančios kompanijos pradėjo stimuliuoti abortų kiekį nežiūrėdamos į nieką.

Aborto verslas „ant aukų“ Rusijoje ir Ukrainoje tampa visiškai naujo reiškinio atsiradimo priežastimi: tarp moterų vis populiaresne tampa profesija „žmogus-inkubatorius“. Tai damos, kurios

užsidirba pragyvenimui būtent taip: išnešioja kūdikį iki dirbtinių priešlaikinių sąrėmių, kurių vaikas neturi išgyventi. Pagal neoficialią informaciją, „vaikščiojančiam inkubatoriui“ moka 150–200 dolerių per mėnesį ir nuomoja kambarį. Po aborto, atidavus vertingą kūdikį ir placentą, moteris gauna 1 000 dolerių ir atsikvėpusi pradeda viską iš pradžių. Maksimalus tokių nėštumų kiekis – septyni, po to „inkubatorius“ praranda bet kokį gebėjimą reprodukuotis ir užsidirba krūvą atitinkamų ligų. Mažai tokių moterų išgyvena iki 45 metų.

Kitas būdas, leidžiantis gauti pakankamą kiekį abortuotos medžiagos, – gydytojų papirkimas, kurie valstybinėse įstaigose gauna, kaip taisyklė, nedideles algas. Dabar medicinos kompanijos, užimtos fetalinių preparatų gamyba, primoka ginekologams už nukreipimą abortui vėlesniame nėštumo laikotarpyje. Priežastimi gali būti pastebima genetinė mutacija, patologijos vystymas, dažniausiai, išgalvotas tiesiog todėl, kad daktarams naudingiau užmušti dar vieną vaiką. Dažniausiai kryptingos „daktarų klaidos“ atliekamos antrame trimestre. Todėl, kad ankstyvuoju laiku medžiaga nelabai tinka fetalinių produktų gamybai, o štai 20 savaičių vaisius – pats tinkamiausias.

Prie viso to pridėsime, kad medicinai žinomi atvejai, kai išgyvendavo netgi vaikai, gimę 19-ą savaitę. 20–25 savaitę vaikas yra praktiškai pilnai susiformavęs žmogus. Netgi oficialioje medicinoje nėštumo nutraukimas po 22-os savaitės jau vadinamas ne „savaiminiu abortu“ (tai yra persileidimu), o priešlaikiniu gimdymu.

Žiaurus dėsningumas: išsivysčius fetalinei terapijai Rusijoje, staigiai padidėjo abortų, atliktų vėlesniu nėštumo laikotarpiu, kiekis. Žinomi daugkartiniai vienos ir tos pačios schemos pavyzdžiai: vėlesniu nėštumo laiku (20–25 savaitės) moteriai daro tyrimą ultragarsu ir sako: „vaisius miręs“, „nėštumas sušalęs“ (nesivysto) arba atranda „vaisiaus patologiją“ ir primygtinai siūlo pasidaryti abortą. Medikai gali rasti bet kokią priežastį tam, kad įtikintų moterį taip pasielgti, ramindami „nieko, jauna, kitą kartą pagimdysi“ arba priekaištaudami „kam tau trečias vaikas“, arba gąsdindami „jau per sena, kad pagimdytum vaiką“. Toli gražu ne kiekvienas gydytojas, netgi skatinamas pinigais, pasiryš tokiam amoraliam poelgiui – skatinti moterį abortui. Dauguma profesionalų sąžiningai atlieka savo pareigą. Tačiau kaip tai bebūtų liūdna, yra tokių atvejų ir paskutiniu metu jų vis daugiau ir daugiau. Daugeliui moterų daktaro žodis – įstatymas, ir jos, netgi

nepasitarusios su giminaičiais ir nepasakiusios nieko artimiems žmonėms, apsipylusios ašaromis eina ir atlieka budelio valią.

Naudodamiesi nėščiosios psichologine būkle, daktarai lobsta iš svetimų ašarų. Ir jiems nesvarbu, kad patologija, dėl kurios jie nusiuntė ją abortui, tik tikėtina, o greičiausiai ir iš viso išgalvota. Po atliktos operacijos niekas nesužinos, ar iš tiesų buvo rimtas susirgimas ar vaikas buvo visiškai sveikas ir galėjo gyventi ir džiuginti savo tėvus.

Daugybė atvejų, kai moterys, nepaklausiusios ir nežiūrėdamos į jau pasakytą nuosprendį gimdė stiprius, sveikus ir pilnaverčius vaikus.

Duosime keletą gyvų istorijų ir liudijimų, paimtų iš interneto:

„Nataša Semionova laukė antrojo vaiko. Kaip priklauso, užsirašė į konsultaciją, davė didelį kiekį tyrimų. Iki trečio nėštumo mėnesio viskas buvo tvarkoje, moteris puikiai jautėsi, vaisius vystėsi griežtai „pagal taisykles“. Tryliktą nėštumo savaitę Natašai prasidėjo periodiški skausmai. Ji iš pradžių neteikė tam reikšmės, tačiau per tris dienas nusprendė vis tik pasidaryti tyrimą ultragarsu. Gavusi siuntimą ginekologo konsultacijos metu, ji atvyko į antro lygio ginekologijos ligoninę.

„Mane, tiesą sakant, labai išgąsdino palatos kaimynės, – pasakoja Nataša. – Tačiau aš iš pradžių pagalvojau, kad jos sutrikusios todėl, kad nėštumas nutrūko. Tuo labiau, kaip paskui išsiaiškinau, viena iš mano kaimynių prarado vaiką šioje klinikoje jau antrą kartą. Aš buvau įsitikinusi, kad man viskas bus tvarkoje: dalykas tame, kad tiksliai tokios pačios problemos man buvo pirmojo nėštumo metu, tačiau viskas praėjo ir aš normaliai pagimdžiau.“

Po keleto valandų Natašą išsiuntė į tyrimo ultragarsu kabinetą. Ant kėdžių prieš kabinetą sėdėjo 12 moterų. Įvairaus amžiaus, daugumos nėštumas buvo nuo 19 iki 23 savaičių. Toliau viskas atrodė kaip košmariškas sapnas.

„Kol aš laukiau tyrimo, iš kabineto išeidavo moterys, kurios sėdėjo prieš mane ir jau praėjo tyrimus, – sako Nataša. – Viso buvo septyni žmonės. Keletas moterų išėjo su ašaromis ir kalbėjo, kad tyrimas parodė „mirusį vaisių“. Aš galvojau, kad einu iš proto. Paskui atėjo mano eilė, aš įėjau. Daktaras labai greitai pravedė man aparatu per pilvą, tai ir minutės neužtruko, ir pasakė: „Na, miręs jis pas tave. Stipriai nepergyvenk, tuojau išvalysim ir kitą kartą pagimdysi.“

– „Aš jumis netikiu! – pasakė Nataša, stengdamasi laikytis kaip

įmanoma ramiau. – Jūs meluojate. Negali taip būti, kad pas visas mirę vaikai. Aš pasidarysiu tyrimą ultragarsu kitoje vietoje.“

– „Ką gi tu supranti? – pasipiktino eskulapas. – Aš trisdešimt metų darau šiuos tyrimus. Keliauk į palatą!“ – „Jis paskyrė man peniciliną, – pasakė Nataša. – Aš buvau įsitikinusi, kad vaikas gyvas ir paklausiau seselės, ar nepakenks penicilinas, tai juk antibiotikas. Savaime suprantama, ji taip pat ant manęs užrėkė, kad, neva, nėra čia ko būti protingai, daryk, kas pasakyta. O palatos kaimynės paaiškino, kad peniciliną suleidžia prieš „išvalymą“. Vadinasi, mane jau ruošė abortui.“

Tačiau atsikratyti vaiku Nataša neketino. Ji paskambino vyrui, jis pasiėmė ją iš ligoninės ir iš karto nuvežė į polikliniką prie Finakademijos pakartotiniam tyrimui.

– „Gyvas jūsų vaikutis, – poliklinikoje pasakė Natašai. – Širdis daužosi...“ – „Aš bijau kreiptis į savo rajono ginekologę, nes esu įsitikinusi, kad mane nusiųs abortui. Mūsų daktarė, jeigu pas ją ateina nėščia moteris, kažkodėl visada ieško priežasties, kad nusiųstų ją pasidaryto aborto (per jauna, per sena, antras vaikas niekam nereikalingas ir taip toliau) ir tai nepadidinimas, nes už abortą ji ima iš moterų pinigus, o už nėštumą jai niekas neduoda netgi dovanų.“

„Šeštą nėštumo mėnesį man padarė kraujo analizę alfafetoproteinui nustatyti. Kai aš atėjau sužinoti rezultatų, mane pakvietė į kabinetą ir daktaras pasakė: „Padidėjęs per keletą vienetų. Tai reiškia, kad vaikas turės klausos arba regos sutrikimų. Aš jums rekomenduoju pasidaryti abortą.“ Aš, žinoma, neatsikračiau vaiko, kūdikis gimė visiškai sveikas, be jokių nukrypimų. Tačiau visus likusius nėštumo mėnesius aš tiesiog ėjau iš proto.“

„2006 m. sausio mėnesį aš pastojau, mažylis buvo labai laukiamas. Jau tada aš žinojau, kad jokiomis aplinkybėmis neleisiu niekam atimti iš manęs mažylio. Kovą aš papuoliau į ligoninę. Nukreipė tyrimui ultragarsu, kur kaip žaibas iš giedro dangaus nugriaudėjo medikės nuosprendis: „Į valymą! Nėštumas užšalęs.“ Aš žiūrėjau į ją ir netikėjau! Ne! Netiesa! Aš juk žinau, kad jis gyvas. Aš prašiau dar kartą pažiūrėti, tačiau daktarė buvo negailestinga. Tuomet aš tiesiog išėjau iš kabineto ir paprašiau vyro atvažiuoti. Parašiau pareiškimą skyriui ir tiesiog išvažiavau. Niekas manęs nesivijo, tikriausiai dar ir dėl to, kad vyras specialiai apsirengė pareigūno uniformą. Mes nuvažiavome į privačią kliniką pas vieną labai autoritetingą

gydytoją. Ten mums pasakė, kad vaikas absoliučiai sveikas, jokių nukrypimų, o tuo labiau sušalusio nėštumo požymių nėra. Dabar mano stebuklui 2 mėnesiai. Aš neįsivaizduoju, kas būtų buvę su manimi, jeigu aš būčiau sutikusi pasidaryti abortą. O tai daktarei nuoširdžiai linkiu pačios rimčiausios bausmės už savo aplaidumą. Todėl, mielos mergaitės, tikėkite tik savo širdimi!“

Šie laiškai visiškai ne išskirtiniai. Panašių atvejų Maskvoje šimtai, jeigu ne tūkstančiai. Patyrę gydytojai ginekologai taip pat patvirtina šiuos faktus.

„Aš keletą metų dirbau perinatologijos centre, 29-uose gimdymo namuose, – kalba gydytoja ginekologė Irina Klimenko. – Kai ateidavo pacientės, nukreiptos į vėlyvą nėštumo nutraukimą dėl vaisiaus patologijos, tiesiog plaukai atsistodavo piestu. Moteris su normaliai besivystančiu nėštumu, vaikučiui viskas normoje, yra kažkokių neženklių nukrypimų, kurie, bendrai tariant, niekam nedaro įtakos. O ją nukreipia abortui – ir dar einant 20–25 savaitei.“

Igoris Beloborodovas, Šeimos apsaugos, motinystės ir vaikystės labdaros fondo viceprezidentas, komentuoja Natašos istoriją: „Natašos istorija manęs nei kiek nenustebino. Su panašiomis istorijomis pas mus kreipiasi sukrečiančiai reguliariai. Schema viena ir ta pati: vėlesniame nėštumo laikotarpyje, 20–25 savaitę, rečiau ankstesniu metu, moterims daro tyrimą ultragarsu ir sako: „vaisius miręs“ arba „nėštumas sušalęs“ (nesivysto). Arba „vaisiaus patologija“. Ir primygtinai siūlo abortą. Tolesnė eiga priklauso nuo pačios moters: ji gali pasielgti taip, kaip Nataša, tai yra kreiptis į kitą daktarą ir pasidaryti pakartotinį tyrimą, o gali pasidaryti abortą. Kas, deja, dažniausiai ir įvyksta.“

Jeigu daktaras staiga primygtinai siūlo atsikratyti vaiko, mylimo ir laukiamo, visada verta susimąstyti. Jeigu prognozuoja kažkokias baisias diagnozes, neverta elgtis neapgalvotai, geriau sustoti ir panagrinėti kitus variantus.

„Kaip ir kur žiūri daktarai, kai nustato diagnozę „užšalęs nėštumas“!? Mano krikšto vaiko taip vos nenužudė dėl ginekologo nekompetencijos, pasakiusio, kad nėštumas peraugo į auglį – reikia daryti abortą. Tačiau draugė nuėjo pas kitą gydytoją. Vaikas vystėsi normaliai, gimė sveikas ir puikus mažylis! Dabar draugės krikšto dukrai 5 metai! Pažįstamai iki 3 nėštumo mėnesio negalėjo išsiaiškinti, ar

tai nėštumas ar ne, koks laikotarpis, tai apmirė, tai ne. Taip pat nuėjo pas kitą gydytoją, kuris be tyrimo ultragarsu ir analizių per apžiūrą pasakė viską: ir laiką, ir tai, kad nėštumas gerai vystosi. Taigi, jau geriau pasitikrinti pas kitą gydytoją ir netikėti aklai viskuo, ką jums sako! Būsimos mamytės, ką jums ten besakytų medicinos šviesuliai, jūsų širdis jaučia, būsimos mamos širdis jaučia geriau už visus tyrimus ir daktarų nuosprendžius!“

Galbūt verta kreiptis pas kitą specialistą, kitoje vietoje. Galų gale, pas genetiką, pasitarti su vaiko tėvu, giminaičiais. Baisiausia šioje situacijoje tai, kad tokiems daktarams nieko padaryti negalima. Visi turi teisę klysti. Ir žmonės su baltais chalatais – ne išimtis. Prisidengdami šiuo argumentu, jie toliau nukreipia moteris abortams. Todėl neverta eiti pas nesąžiningus specialistus. Dar negimęs kūdikis – gyvas sutvėrimas, jis taip pat nori gyventi, augti, mylėti ir jis turi turėti tokią galimybę.

Fetalinė terapija – siaubingas pavojus mūsų vaikams. Ji ne kartą iššaukė grėsmingus visuomenės, įskaitant ir pravoslavų, protestus. Pavyzdžiui, Maskvos Patriarcho pagal biomedicinos etikos Cerkvės-visuomenės tarybos pareiškimus, fetalinė terapija nedviprasmiškai pavadinta „žmonių valgymo rūšimi“ (kanibalizmu). „Rusų pravoslavų cerkvės socialinės koncepcijos pagrinduose“ vienareikšmiškai pasakyta: „Teisiant abortą, kaip mirtiną nuodėmę, Cerkvė negali rasti jam pateisinimo ir tuo atveju, jeigu sunaikinus pradėtą žmogišką gyvybę, galbūt, bus nauda sveikatai. Neišvengiamai prisidedant prie dar didesnio abortų paplitimo ir komercializacijos, tokia praktika (net jeigu jos efektyvumas dabartiniu laiku hipotetiškas, bet būtų moksliškai įrodytas) yra pavyzdys akiplėšiško moralės nebuvimo ir turi nusikalstamą atspalvį.“

Didelė dvasingų žmonių dalis negatyviai apibūdina šį reiškinį. Prancūzų gydytojas Pjer Mantje: „Ar leidžiama fetalinė terapija? Ar leidžiama naudoti psichiškai neišsivysčiusius žmones, pavyzdžiui, su Dauno sindromu, gydant sunkiai sergančiuosius? Ne.

1. Fetalinę terapiją sau gali leisti turtingieji.

2. Kyla pavojus pradėti plačiai taikyti embrionų gamybą, kad aprūpinti visus, kuriems reikia.

3. Šiandieną mes ištraukiame gydomąjį skystį iš sergančių dauno sindromu, rytoj eilė prieis vaikams su ne tokiais sunkiais susirgimais, poryt...“ (Komentarą išsako Mantje, galima pasakyti, kad jau priėjo).

Netgi pati idėja apie galimybę panaudoti fetalinę medžiagą visuomenėje skatina kompanijas tęsti plėtrą ir patirtį su negimusiais vaikais. Kalifornijoje šešių mėnesių vaisiai buvo panardinti į stiklainius su skysčiu, kuriuose buvo aukštas deguonies lygis, kad būtų nustatyta, ar jie galės kvėpuoti per odą – negalėjo.

Buvo atlikti tyrimai su nukirstomis 12-os vaikų, kurie gimė atlikus cezario pjūvį ir buvo laikomi gyvi keletą mėnesių, galvomis. Ohajo medicinos kompanija ištestavo 100 vaisių smegenis ir širdis 300 000 dolerių verto kontrakto metu tyrinėdami pesticidų poveikį. Suomijoje sumokėta 6 000 000 dolerių už eksperimentą su mažylio kepenimis, jos buvo atveriamos be nuskausminamųjų, o medikas neigė būtinybę anestetikams, tvirtindamas, kad abortuotas vaikas – tik šiukšlė.

Ir visiškai už proto ribų esantys atvejai: žmogaus embrionai ir jų organai buvo sudėti į plastiką ir parduodami kaip supresuota masė, taip pat iš kūdikių kūnų buvo gaminamos rankinės, kai kuriose Kinijos provincijose abortuoti vaikai laikomi delikatesu ir įėjimas į restoranus leidžiamas tik turtingiesiems, o placentą sausu pavidalu galima įsigyti įprastoje vaistinėje. Visa tai atrodo pusiau kliedesiai.

Tačiau kaip galėjo nutikti, kad fetalinė terapija tapo norma? O mes visi – aukos, kurias gąsdina ir jomis manipuliuoja, versdami užmušti savo vaikus? Fetalinė terapija tapo ne tik teorija, kažkuo iš fantastinio siaubo srities. Tai jau ne abstrakčių ginčų ir samprotavimų tema. Tai labai grubi ir žiauri mūsų realybės dalis, kurią mes, deja, turime žinoti, kurdami santykį su šiuo pasauliu ir priimdami sprendimus.

7 dalis

Aborto propaganda

Kai priimame vieną arba kitą sprendimą, mums atrodo, kad sąmoningai darome pasirinkimą. Iš tiesų taip nėra, pasirinkimas yra tik natūrali informacinio srauto, kurį mes gauname per medijas, pasekmė.

Galima diskutuoti apie abortų žalą, atkalbinėti moteris, atėjusias į konsultacijas su siuntimu abortui... Tačiau, deja, visa tai yra darbas ne su priežastimi, o su pasekme. Problemų šaltinis slepiasi tose vertybėse ir elgesio modeliuose, kurie kryptingai formuojami šiuolaikinėje visuomenėje.

Pagal socialinio modeliavimo teoriją, žmonės įgauna sąlygas, įsisavina emocines reakcijas ir naujus poelgių tipus per televizijos ir kino herojų poelgių kopijavimą. Socialinio modeliavimo užduotis – masinio informavimo priemonių pagalba sukurti žmogų su iš anksto suformuotomis normomis ir poelgiais. Tai vyksta taip pat, kaip laboratorijose malonių ir nemalonių stimulų pagalba modeliuojant žiurkių poelgius.

Dar vos prieš keletą dešimtmečių didelė, gerovės kupina šeima buvo laikoma laime, apie ją svajojo merginos nuo paties mažiausio amžiaus. Kodėl dabar orientyrai pasikeitė? Ir kokie jie?

Šiuolaikinės civilizacijos vertybių orientacija – materiali gerovė ir jusliniai pasitenkinimai. Sukuriama globalinė koncepcija: vaikai – kliūtis siekiant pasitenkinimų. Masinėmis informavimo priemonėmis primetama baisi pasaulėžiūra, pagal kurią „nėštumas“ – tai „klaida“, o vaikai – problema, kurią kažkaip reikia išspręsti, ir įsivaizdavimas apie tai, kad asmeninis komfortas visada svarbesnis už motinystę. Dėl šios priežasties nėštumas jau netgi gydytojams dažnai aprašomas kaip nepageidautina liga, kurią reikia nutraukti medikamentiniu būdu ir gydyti operatyviais šiuolaikinės „medicinos“ metodais. Pakvietimas į moterų konsultacijų

kabinetą tiesiogiai reiškia „Ligone, užeikite!“. „Aš nesu serganti, aš nėščia“, – atsakys sąmoninga mergina.

Pažiūrėkime, kuo mus verčia tikėti žydrieji ekranai ir „glamūriniai žurnalai“.

1. Būtina vartoti kuo galima daugiau prekių ir paslaugų, be to mes būsime nepilnaverčiai, o vaikai tam trukdo.

Mes dabar gyvename perpildytame pasaulyje. Prekių gaminama daugiau, nei reikia. Kalnai rūbų, tonos baldų, indų, puodų – daiktų vandenynas, kurio netgi neįmanoma įsivaizduoti. Tam, kad būtų lengviau juos parduoti, sugalvota skirtingų būdų. Per prievartą skatinamas nereikalingas vartojimas: kiekvienais metais pirkti naują telefono modelį, „madingus“ daiktus ir taip toliau. Iš televizorių ekranų ir iš žurnalų puslapių mums nuolat šaukia: „Jūs turite vartoti kaip įmanoma daugiau, kitaip būsite nepilnaverčiai.“ Žmogus nustoja būti „visų daiktų matu“, o daiktai tampa žmogaus matu.

Atitinkamai, dėl tokio požiūrio vaikas suvokiamas kaip konkurentas vartojimo procese. Už materialią gerovę reikia mokėti. Šeimos biudžetą teks dalintis su dar vienu papildomu „vartotoju“.

Yra ir antras požiūris, kai vaikai įsivaizduojami kaip būdas pademonstruoti savo materialią gerovę ir socialinį statusą. Iš esmės, jie tampa lėlėmis. Mažyliai aprengiami džinsais dar tada, kai nemoka normaliai sėdėti, jau dvejų metų mergaitėms badomos ausys, kad galima būtų įsegti madingus auskarus. O trejų metų vaikučiams perkami „aifonai“ ir planšetės, kad tėvai būtų ne prastesni nei „Seriogos mama, kuri ne taip jau daug uždirba“. Tuomet „aš negalėsiu jo tinkamai aprūpinti“ yra sakoma kaip argumentas aborto naudai. Iš tiesų mažyliui visa tai nereikalinga – jam reikia tik šiek tiek meilės ir dėmesio.

„Prieš penkerius metus aš neleidau savo draugei pasidaryti aborto, pažadėdama jai, kad, jeigu ji pagimdys, aš padėsiu auklėjant vaiką. Dabar mano krikšto dukrai Dašulei 5 metai. Ji ne pagal metus protinga ir graži mergaitė. Draugės alga yra 7 500 rublių (86 eurai), mano ir tai mažesnė (kaip jai ir žadėjau, padedu, kuo galiu), tačiau vaikas gauna tai, kas jam būtiniausia – motinos, kuri nei karto nepasigailėjo dėl jo gimimo,

meilę.“

Mums primetamas įsivaizdavimas apie tai, kad laimė susijusi būtent su vartojimo procesu, kad ji ateis tada, kai atsiras antra mašina, naujas išmanusis įrenginys... Tačiau kažkodėl atsiranda vis naujų ir naujų poreikių, o „pasitenkinimo“ nėra. Tiesiog todėl, kad laimė yra ne tame, kad vartotum ir imtum sau, o tame, kad maksimaliai atiduotum. Ir būtent šią galimybę mums suteikia vaikai.

Žmogus net pusei minutės įsileidęs mintį, kad vartojimo idėja jam galėjo būti primesta, gauna laisvę pasirinkti laimę pagal savo skonį.

2. Atsisakysi vaikų – tapsi laimingas.

Dauguma filmų ir televizijos laidų, ypač vakarų pasaulio, diegia mums, kad visos moterys skirstomos į atsilikusias ir pavargusias namų šeimininkes, kurios tamposi su vaikais ir neįsivaizduoja, kad galėtų pasiekti kažko įdomaus, ir sėkmingas verslo ledi, kurios iš tiesų įsitvirtino gyvenime. Kiek šiuolaikinių filmų rodo siužetus, kurių centre stovi pritraukiantis motinos atvaizdas?

Mums duodama žinutė apie „gimstantį galviją“, negebantį nieko, tik daugintis. O daugiakanalėje medijoje rodomi įvairūs moterų realizacijos variantai: karjera, verslas, politika, bet nėra vieno, kuris užprogramuotas prigimties, – motinos.

Paraleliai įdiegiamas štampas „daugiavaikė šeima – skurdo sinonimas“. Tie, kurie nusprendė atsisakyti vaikų, pristatomi kaip tam tikras elitas (pridėsime, vienareikšmiškai egoistiškas ir negalvojantis apie nieką kitą, tik apie save), gebantis mąstyti ir formuoti savo gyvenimą savarankiškai.

Realybė daugialypė ir dažnai piešia absoliučiai kitą paveikslą: dauguma „pavargusių“ verslo moterų stengiasi padaryti vaizdą, kad jos patenkintos savo sėkme, o moterys, radusios laimę šeimoje, yra ramios ir laimingos.

Liana Dimiroškina duoda tokį pavyzdį: „Įsivaizduokite save: jūs – rimta verslo ledi, direktorė ar premjerė, grįžote namo ką tik pasirašiusi labai naudingą kontraktą. O namie raštelis nuo vyro: „Tegul tavo advokatas kreipiasi į mano advokatą – mes skiriamės. Taip, beje, mūsų 13-metė dukra nėščia, spręsk klausimus.“ Na ir kokia jūsų sėkmės kaina? Arba

kita situacija: darbe susiduriate su nemalonumais, jums „atskaitė moralą“, štai grįžtate namo ir vyras sako: „Brangioji, šiandien mūsų septynerių pažinties metų sukaktuvės, einame į kavinę.“ Atbėga ir vaikai, nešdami dovanų savo paveikslus, ir jūs suvokiate, kad esate apsupta meile. Ir kokia to nemalonumo kaina?“

Iš tiesų, gerove paremtas šeimos gyvenimas tik padeda moteriai realizuoti save ir visose kitose srityse.

„Sūnaus gimimas padarė man tokią įtaką, kad aš atvėriau savyje kūrybinius gebėjimus, gavau išsilavinimą ir radau mylimą darbą. Iš tiesų, vaikai įkvepia!“

„Greitai mano draugės sūnui bus 12 metų! Ji neišsigando, kaip aš, ir pagimdė berniuką. Ji mokėsi universitete, gyveno ant tėvų sprando, nedirbo. Ir kas? Dabar jos gražuolis sūnus protingas, mokosi pačioje geriausioje gimnazijoje, yra „dešimtukininkas“, mamos džiaugsmas. Draugė atrodo puikiai, visi galvoja, kad tai ne jos sūnus, o jaunesnis brolis. Mums dar 30 nėra. Ji pabaigė universitetą, rado gerą darbą, nusipirko butą ir rado žmogų, kuris tapo jos vyru ir be galo ją su sūnumi myli! Vaikas – niekada ne kliūtis! Žmogus – laimingas! O aš kankinuosi dėl to, kad atėmiau iš savęs tai... Mano vaikas dabar būtų šiek tiek vyresnis.“

Atvirkščiai, vidinis moters ir motinos nepasitenkinimas ir nesavarankiškumas įprastai tampa sulėtinto veikimo bombos veiksmais, palaipsniui sunaikinančiais ir karjerą, ir sveikatą, taip pat ir psichinę.

3. Svarbiausia gyvenime – suspėti gauti maksimalų kiekį pasitenkinimų („Imk iš gyvenimo viską“).

Vaikas šiuo atveju bus tik nereikalingas laisvės apribojimas – tai, kas trukdo mėgautis gyvenimu.

Galima duoti daugybę pavyzdžių, tačiau, greičiausiai, visiems ir taip prieš akis stovi stebuklingi kurortai ir jūros pakrantės, kurias mums reklaminiuose įrašuose rodė tūkstančius kartų. Tačiau mes panagrinėsime šią problema per primesto ankstyvo sekso pavyzdį.

Ir kinas, ir žurnalai visais būdais propaguoja seksualinį pasileidimą, rodydami jį kaip apdovanojimą ir sustiprėjusią sveikatą, kompleksų įveikimą ir uždirbtą bendraamžių autoritetą. Sustiprintai diegiama, kad saugus seksas ir onanizmas ypač naudingi, o monogaminis

šeimos santykis turint tikslą gimdyti vaikus – liūdesys ir rutina. Seksas siūlomas kaip amžina pramoga be rūpesčių ir, svarbiausia, be vaikų. Taigi, vaikai yra tai, kas trukdo tenkintis, – šalutinis efektas.

Kur veda toks mąstymas? Žmogus, kuris per daug įsitraukia į seksualinius pasitenkinimus, o tai iš tiesų labai stiprus narkotikas, gebantis užtemdyti visa kita, jau negali realizuotis nei kaip šeimos žmogus, nei kaip mokslininkas, nei kaip socialinis veikėjas. Tam tiesiog nebelieka energijos – visa ji nueina seksui.

Medija siekia parodyti seksą kaip vienintelį ir patį svarbiausią gyvenimo pripildymą. Tačiau tie, kurie skleidžia tokią propagandą, yra suinteresuoti, kad eilinio visuomenės žmogaus gyvenime be sekso nebūtų nieko. Šeima, vaikai, motinystė – visa tai nueina į paskutinį planą.

Žinoma, sekant lozungu „imk iš gyvenimo viską“, verta pasidaryti abortą ir mėgautis seksu toliau, juk tai maloniausia, kas mums duota.

Tačiau bet kuris, patyręs bent kokį džiaugsmą be savo geismų patenkinimo, pavyzdžiui, vaikų auklėjimo džiaugsmą, pasakys, kad šiame pasaulyje yra gerokai įdomesnių dalykų. Tačiau tie, kas įsitraukė į seksą, rizikuoja apie juos niekada nesužinoti.

Mes panagrinėjome viso labo keletą šablonų, kurie primetami mums iš šalies, kuriais nesąmoningai sekdami mes formuojame savo gyvenimą. Šių šablonų iš tiesų yra gerokai daugiau ir daugelis iš jų veikia ne mažiau negatyviai. Ką gi daryti?

Norint elgtis adekvačiai, sąmoningai ir žmogiškai, nebūti marionetėmis svetimose rankose, būtina atriboti save nuo medijos įtakos. Rusijos šalies patirtis rodo – naudojantis informaciniu poveikiu galima priversti žmones atsisakyti netgi vieno iš bazinių instinktų – instinkto pratęsti giminę.

8 dalis

Motinystės laimė

„Aš mačiau daug moterų, kurios nenorėjo turėti vaikų ir paskui dėl to siaubingai gailėjosi. Ir aš nežinau nei vienos, kur pagimdė vaiką ir būtų dėl to nors kartą pasigailėjusi.“ – Oksana Onisimova

Paprastai, sužinojusios apie nėštumą, moterys pradeda koncentruotis į problemas ir praradimus, susijusius su vaiko gimimu (ypač tai liečia tas skaitytojas, kurios jau susimąstė apie abortą). Jos mato prieš save daug problemų ir nemato džiaugsmo. Deja, jau suformuota visa moterų, nesuvokiančių, kas yra motinystės laimė, karta.

Forumuose moterys užduoda štai tokius klausimus: „Kiek aš skaičiau apie kančias nėštumo metu... ir panašiai, taip pat ir draugės daug ką pasakojo. Daugelis skundžiasi, kad joms sunku. Turiu tokį paprastą klausimą: o vaikas realiai to vertas? Skausmo, žalos sveikatai, ilgos pertraukos karjeroje (aš nenumesiu vaiko auklei), visų praeities įpročių praradimo? Koks motinystės džiaugsmas, kad negaila visa tai prarasti? Kartais man atrodo, kad mano draugės gailisi gyvenimo be vaikų.“

Televizija ir internetas populiariai paaiškina, ką praranda mergina, kai tampa motina: galimybę būti laisva ir mėgautis gyvenimu. Atvirkščiai, informacija apie tai, ką duoda motinystė, sutinkama labai retai. Tačiau visada galima pažiūrėti į pasaulį kitu kampu. Kažkas susitelkęs į apribojimus, o kažkas – į naujas galimybes.

Motinystė – tai galimybė iš gyvenimo ištraukti „tuštybes“ ir, supratus, kad laimė yra ne naujose aukštakulniuose arba madingame parkete, suvokti, kokioms tuštybėms dauguma mūsų švaisto savo gyvenimą.

Ir tai nereiškia, kad maži gyvenimiški džiaugsmai visiškai pradings, jie pasiliks, tačiau prie jų prisidės kito gilumo džiaugsmas.

Dėl mažylio teks išmokti planuoti asmeninį laiką, gyventi tris gyvenimus vietoj vieno. Motina neturi leisti sau švaistyti laiko kvailystėms ir tie džiaugsmai, kurie pasiliks, bus gerokai vertingesni. Iš visų pomėgių, kokie jie bebūtų: knygos, kinas, bendravimas su draugais – ji išmoks pasirinkti tik vertingiausius ir iš tiesų reikšmingus, rinktis ir pripildyti savo laiką tik vertingais dalykais.

Motinystė – tai naujas požiūris į pasaulį, leidžiantis matyti kiaurai šablonų ir stereotipų, matyti žmones, o ne jų aprangą, sėkmę arba statusą, nustoti švaistyti laiką tuštiems plepalams su tuščiais žmonėmis, skirti laiką tiems, kurie iš tiesų artimi, ir paleisti tuos, kuriems gaila švaistyti laiką ir gyvenimą.

Tai visas pasaulis, atveriantis daug naujo: mergaitės su tatuiruotėmis, futbolo komandų fanai, jaunimo serialai, rožiniai pliušiniai poniai. Motinos pasaulis tampa platesnis, gilesnis, o jos įsivaizdavimas apie realybę – pilnavertiškesnis, nežiūrint į tai, kad ne visi faktai jos gyvenime gali jai patikti. Motinystė – tai iliuzijos sugriovimas.

Vaikas niekada neatitiks lūkesčių ir tai privers suprasti, kaip kvaila kurti planus. Mažylis padovanos didingą mokėjimą priimti gyvenimą jo momentiniuose džiaugsmuose ir liūdesiuose, išmokys mylėti gyvenimą aštriai ir kiekvieną sekundę, o ne skendint marketingo glamūre.

Deja, mūsų amžiuje moterys atprato mylėti, nereikalaudamos nieko mainais. Meilė vaikui besąlyginė, joje nėra egoizmo ir būtent tokia meilė duoda laimę, leidžiančią pamiršti apie asmeninius apribojimus. Motina myli savo vaikus, visada atleidžia ir visada nori jiems gerovės. Pačiame įprasčiausiame žmogiškame sutvėrime jo motina, be viso kito, visada neabejodama matys tobuliausias savybes, visada tikės jų buvimu ir tuo pačiu padės joms atsiverti, pati iš to taip pat gaudama laimės. Motinos meilė – tai iš esmės vidinė nušviečianti jėga palaikyti kitą būtybę jos nore būti ir pildytis.

Nei viena moteris, pagimdžiusi vaiką, negali išlikti tokia, kokia ji buvo prieš nėštumą. Kiekvienas vaikas, vystydamasis fiziniame ir subtiliame motinos kūne, būtinai daro jam įtaką. Ir motina neapsaugo savo vidinės erdvės, ji leidžia visus tuos pokyčius juos priimdama. Dvasinės praktikos proceso metu mūsų asmenybės, mūsų kūnai taip pat

transformuojasi, tačiau jų sargyboje stovi ego, siekiantis išsaugoti buvusią formą ir nepaleisti savo pozicijos. Būsima motina visiškai ramiai žiūri į tai, kad pati tampa visiškai kitu žmogumi, tiesiogiai veikiama to, kas atėjo tapti jos vaiku.

Taip pat, kaip skausmas ir baimė – dvi vieno medalio pusės, meilė ir išmintis – dvi neišskaidomos vieno ir to pačio tobulumo dalys. Mylint nesavanaudiškai, besąlygiškai mylint vaikus, motina įveikia save varžančius apribojimus, kurie kyla vaiko aklėjimo metu. Ši meilė duoda jai kantrybės ir išminties.

Motinystė daro motiną stiprią. Gindama savo mažylį nuo daugelio gyvenimiškų aplinkybių, nuo negandų, pagundų ir kritimų, ji gali tapti pilnaverte asmenybe, gebančia sakyti „ne“ ir „taip“ nepriklausomai nuo aplinkybių ir įtakos ten, kur jai diktuoja pojūčiai dėl vaiko gerovės. Taip ji tampa ryžtinga ir drąsi. Ji tampa tvirta, padedanti vaikui ir palaikanti jį, auginanti jame tikėjimą savo jėgomis ir gebėjimais. Vystydamasi kartu su vaiku, ji augina savyje daugybę naujų savybių. Šios savybės, augdamos ir vystydamos motinoje, daro jos sielą brandžią – tai yra gebančią matyti dalykus aiškioje šviesoje, atskirti kintančias ir tikrąsias vertybes.

Kiekviena moteris turi pasirinkimą – laikytis savo vertybių, lūkesčių, planų ir iliuzijų arba priimti gyvenimo iššūkį, pradėti mokytis, keistis, augti.

Motinystė – tai tikras galimybių, turtų ir vertingų atradimų lobis. Dar tai milžiniška patirtis jūsų sielai. Patirtis, kuri iš tiesų vertinga, tikriausiai netgi neįkainojama. Analogų šiai transformacijai nėra ir negali būti. Joks asmeninis augimas, psichologija ir netgi „dvasinis“ tobulėjimas negalės to pakeisti.

Motinystė – tai geriausia asmeninio augimo treniruotė ir geriausia dvasinė praktika moteriai, verčianti ne tik kažką „žinoti“, tačiau ir kiaurą parą naudoti tas žinias ir gyventi taip, kaip rašo knygose. Nėra paprasta, tačiau verta.

Baigiamasis žodis

Pakankamai dažnai girdime žmonių nepasitenkinimą: krizė, mažai pinigų, maža alga, nėra mašinos, nėra buto, reikia mokėti paskolą, užmynė ant kojos, padarė negerų dalykų – sąrašą galima tęsti be galo. Ir mažai kas suvokia, kaip mums visiems pasisekė vien todėl, kad gimėme žmonėmis. Nežiūrint į savo silpnybes, žmogus turi milžinišką potencialą, kurio neturi gyvūnai arba kiti akimi nematomų Pasaulių atstovai.

Kartais naudinga pažiūrėti į problemą plačiau. Pavyzdžiui, iš kur ši siela atėjo pas būsimus tėvus, kodėl būtent pas juos, koks jų karminis ryšys ir kaip ilgai jis jau trunka? Jeigu pažiūrėtumėte į visą tai iš sielų reinkarnacijos požiūrio taško, įsivaizduokite, kad jums, kaip vaikui, gali ateiti jūsų mylintys tėvai iš praėjusių gyvenimų, o jūs mąstote, kaip patogiau pasidaryti abortą, kad būtų lengviau gyventi... Taip pat verta susimąstyti apie „priverstinio“ nužudymo pasekmes. Kaip mūsų būsimam gimimui padarys įtaką karma, sukurta nužudžius savo asmeninį vaiką?

Kažkas pasakoja apie materialius sunkumus. Vedinėje kultūroje yra kitas požiūris į šio klausimo paaiškinimą. Būtent vaikų gimimas nusako tėvų gerovę. Dažnai daugiavaikių šeimų patirtis kalba būtent apie tai. Vaikų kiekis šeimoje nepablogina materialios gerovės, o stebėtinu būdu, atvirkščiai, ją pagerina.

Svarbus žingsnis kelyje į tinkamą pasirinkimą yra informavimas, leidžiantis moteriai prieiti prie proceso esmės suvokimo ir jo pasekmių.

Ši knyga suteikia požiūrį į tą realybės dalį, į kurią dėl baimės nepriimta žiūrėti, tačiau su kuria vis tiek teks susidurti moterims, nusprendusioms pasidaryti abortą. Mes tikimės, kad ši knyga padės skaitytojams pamatyti, koks abortas yra iš tiesų, ir priimti tinkamą sprendimą savo būsimam gyvenimui išsaugoti.

www.oum.ru

Informacinė erdvė paskirta jogai,
sveikam ir sąmoningam gyvenimo būdui,
dvasiniam tobulėjimui.

Mūsų tinklapyje galite susipažinti su jogos pagrindais ir padaryti
pirmus užtikrintus žingsnius savęs pažinimo kelyje.

Skiltyje „Literatūra“ surinkta medžiaga apie sveiką ir sąmoningą gyvenimo
būdą, asmeninį tobulėjimą, o skiltyje „Video“ įvairiomis temomis
publikuojami meniniai ir dokumentiniai filmai, kurie jums padeda tobulėti ir
įsitvirtinti asmeninio tobulėjimo kelyje.

Šios knygos leidimas įgyvendintas dėka paaukojimų. Jeigu jūs norite padėti
išleisti kitą tiražą, galite susisiekti su mumis:

info@oum.ru,
+370 672 966 96;
+7 (495) 220-53-78;
+7 (925) 502-23-02.

Originalios knygos sudarymas

KLUBO OUM.RU KOLEKTYVAS

Teksto suvedimas

OLGA EVDOKIMOVA
JULIJA BEŽINA

V*iršelio dizainas*

ALEKSEJ POPOV

Taisymas

OLGA EVDOKIMOVA
EKATERINA POPENKO
NIKOLAJ KOSTROV
VITALIJ AVDEJEV
VARVARA STEPOČKINA

Redaktoriaus taisymas ir maketas

PAVEL KONOROVSKIJ

Vertimas į lietuvių kalbą

RIMANTAS GENYS

Originalios knygos formatas 84x108/32
Tiražas 10 000 egz. Užsakymas BZK-00294-17.

Originali knyga rusų kalba atspausdinta
AO „Pirmoji pavyzdinė tipografija“,
filiale „Spaudos namai – VIATKA“.
Moskovskaja 122, 610033, Kirovas, Rusija.

**„Ypatingai sunku įgauti žmogišką gimimą –
Įrankį aukščiausiam žmogaus tikslui pasiekti.
Jeigu dabar nepasinaudosiu šia gerove,
Kada ji vėl bus sutikta?“**

ŠANTIDEVA

*Pasižiūrėkite, prašome, į veidrodį. Ką matote?
Tai jūsų fizinio kūno (apvalkalo) šviesos atspindys.*

Galėjote gauti žmogišką kūną ne tik dėka jūsų asmeninių pastangų praėjusiuose gyvenimuose, tačiau dėka jūsų tėvų, dėka jūsų mamos. Kažkada seniai, sužinojusi apie savo nėštumą, ji be galo apsidžiaugė, o galbūt tai buvo jaudulys arba baimė – kas laukia priekyje, kaip susitvarkyti su tais pokyčiais, su kuriais susijęs nėštumas ir laikotarpis gimus vaikui?

Galbūt ji turėjo tėvų ir vyro palaikymą, o galbūt tai buvo nepaprastas periodas, kai ji buvo visiškai viena ir tik nuo jos priklausė šis sprendimas, sprendimas jums gimti arba negimti.

Gauti šansą nugyventi gyvenimą žmogiškajame kūne ar pasilikti tose sferose, kur daug sunkiau realizuoti galimybę sukaupti patirtį: džiaugsmą, laimę, gyvenimo išmintį. Žmogišką gimimą taip sunku įgauti ir taip lengva prarasti. Prarasti mes jį galime bet kurią akimirką ir tai priklauso nuo faktorių, kurie ne mūsų jėgomis kontroliuojami: stichinės nelaimės, nelaimingi atvejai, egoistų savivalė... Tačiau egzistuoja situacijos, kai žmonės, žinodami apie tai, kad gali padėti kažkokiai sielai įgauti žmogišką gimimą, iš jos tą galimybę atima.

Ši knyga leidžia pažinti tą realybės dalį, nuo kurios malonu baimėje nusukti žvilgsnį, tačiau su kuria vis tiek moteriai, nusprendusiai pasidaryti abortą, teks susidurti. Mes tikimės, kad ši knyga padės skaitytojams pamatyti, koks abortas yra iš tikrųjų, ir priimti tinkamą sprendimą savo būsimam gyvenimui išsaugoti.

oum.ru